

ФАНТАСТИКА & ФЕНТЪЗИ

Лоус Макмастър Бюджолд

БЕЗ ГРАВИТАЦИЯ

ПАН

отличен с НЕБЮЛА, номинация за ХЮГО

Лоис Макмастър Бюджолд

Без гравитация

На татко

Авторката би искала да благодари на трима господи, които допринесоха за правилното съотношение между наука и литература в тази книга: на д-р Хенри Бийлщайн за информацията относно космическата физиология и медицина; на Джеймс А. Макмастър, инженер по заваръчна техника; и на Уолас А. Вореk, консултант по технологии на експлозивите. Техническата достоверност дължа на тях; всяка грешка е моя собствена.

Няма думи, с които да изкупя дълга си към д-р Робърт Макмастър, физик, инженер, учител и откривател, за безграничната му помощ. Грешките пак са мои, но аз работя над тях.

Лоис Макмастър Бюджолд

ПЪРВА ГЛАВА

Обсерваторията на орбиталната трансферна станция бе осветена от бляскавите очертания на планетата Родоо. Лео Граф усети, че някаква жена го гледа настойчиво от няколко минути. В нея той разпозна един от другите пътници на Скачащия кораб. След малко тя примигна, преглътна и се извърна. Отпусна се върху една от пъстроцветните възглавници в салона и затвори очи. След миг ги отвори и срещна тези на Лео. Сви смутено рамене, а Лео се усмихна съчувствено. Имунизиран срещу прилошаване при космическо пътуване, той се премести и зае мястото й на кристалния наблюдателен портал.

Рехава облачна покривка се завъртя в тънката атмосфера някъде долу, без да скрива безкрайното количество червен пустинен пясък. Родоо бе граничен свят, дом единствено за минните и сондажни операции на Галактически Технологии и поддръжката им. Но какво правеше той тук, зачуди се отново Лео. Не се смяташе за експерт по тайните операции.

Планетата излезе от обхват при завъртането на станцията. Лео се премести на друг портал, за да види главината на колелото на станцията. Отбеляза точките на напрежение и се зачуди кога за последно са били лазерно тествани за скрити дефекти. Гравитацията тук по периферията, където се намираха пътническите места, сякаш беше на половината на земната, дори може би малко по-слаба. Умишлено ли бе намалена, притесняваха ли се от някакви проблеми в устройството?

Той бе тук, за да преподава. Поне така му бяха наредили от Института по Галактически Технологии на Земята. Да преподава качествен контрол на заваряването и строеж в безтегловност. На кого? И защо тук, на края на света? Проектът Кей бе единственото и нищо незначещо име на назначението му.

– Лео Граф?

– Да? – обърна се той.

Беше висок, тъмнокоп мъж между тридесет и четиридесет. Строгийт му костюм бе на цивилен, но иглата на ревера издаваше принадлежността му към Компанията. Идеалният изпълнителен тип, реши Лео. Ръката, която му протегна, бе гладка и мека:

– Брус Ван Ата.

Закръглената длан на Лео бе бледа и покрита с кафяви петна. Едър и червендалест, той приближаваше четиридесет. По стар навик носеше

удобния червен гащеризон на компанията, отчасти, за да се приобщи към работниците, които надзираваше, но най-вече, защото така сутрин не губеше време в мисли какво да облече. „Граф“ – така пишеше на картата върху левия джоб на гърдите му, абсолютна мистерия.

– Добре дошъл на Родео – ухили се Ван Ата.

– Благодаря – усмихна се автоматично Лео.

– Сега аз ръководя проекта Кей и съм твой шеф – подчерта Ван Ата. – Искам да те помоля да ми помогнеш да раздвижим този отдел, да го събудим най-накрая. Ти си като мен, не търпиш тъпащи. Страхотно е, че попадна тук. Опитвам се да развия този отдел и ако успея, ще стана Златното Момче.

– Да ме помолиш? – развесели се, че репутацията му го е изпреварила. – Казаха ми, че ме изпращат тук, за да изнеса в разширен вид курса си по безвредно тестване.

– Това ли е всичко, което ти казаха? – учуди се Ван Ата. Лео кимна и Ата се засмя. – Предпазливост, предполагам – продължи той и спря да се кикоти. – Пригответе са ти изненада. Аха. Е, няма да я развалям. – Лукавата му усмивка подразни Лео, сякаш някой свойски го сръга в ребрата.

Твърде свойски. „О, дявол го взел, помисли си Лео, този ме *познава* отнякъде. И си мисли, че и аз го познавам...“ Учтивата усмивка на Лео застина леко объркано. В осемнадесетгодишната си кариера той бе срещал хиляди хора от персонала на Галактически Технологии. Може би скоро Ван Ата щеше да изрече нещо, с което да подскаже откъде точно се познават.

– Според инструкциите д-р Кей е титулуваният ръководител на Проекта – опипа почвата Лео. – Ще го видя ли?

– Стара информация – отбеляза Ван Ата. – Д-р Кей умря миналата година – няколко години преди да бъде пенсиониран. Той бе заместник директор и главен акционер, абсолютно неприкосновен. Но това са празни приказки за минали събития. Аз го изместих. – Ван Ата поклати глава. – Нямам търпение да видя изражението на лицето ти като видиш... Ела. Имам си личен салон в совалката.

Те се настаняха в шестместната совалка. В кратките моменти на ускорение седалката прилепваше по тялото на Лео. Родео се изгуби далеч под тях.

– Накъде отиваме? – попита Лео и седна до Ван Ата.

– О, виждаш ли онази точица на около тридесет градуса над хоризонта? Наблюдавай я. Това е основата на Проект Кей.

Точицата бързо прерасна в хаотична раздиплена структура. Всичко бе ъгли и издадености. Пъстроцветни светлини блещукаха в заострените сенки. Опитното око на Лео различи резервоарите, порталите, парниковите филтри, примигващи под слънцето, размерите на слънчевите панели...

– Орбитално селище?

– Схвана – кимна Ван Ата.

– Огромно е.

– Така е. Какъв персонал мислиш, че има?

– О, хиляда и петстотин.

Ван Ата повдигна вежди може би леко разочарован, че не може да го поправи:

– Почти толкова. Хиляда четиристотин деветдесет и четири члена въртящ се персонал на Галактически Технологии и хиляда постоянни жители.

Устните на Лео повториха като ехо „постоянни“...

– Като говорим за въртене, как се справяте с нулевата активност на хората си? Аз не... – очите му обходиха огромната конструкция. – Няма ли въртящ се гимнастически салон?

– Има. Персоналът прекарва по един месец там след всяка тримесечна смяна.

– Скъпо е.

– Но ние направихме това селище с една четвърт от парите за подобна станция.

– Но е съвсем сигурно, че с времето ще изгубите спестеното в транспортране на персонал и медицински грижи. – Допълнителните пътувания със совалка, дългите отсъствия. Всеки, който си счупи крак или ръка, до края на живота си ще съди Галактически Технологии за компенсация, ще пледира за душевни терзания, без значение дали има значителна костна деминерализация или не.

– И този проблем сме разрешили – каза Ван Ата. – Дали решението ни е финансово ефективно? Ами, точно това ние с теб ще пробваме и ще докажем.

Совалката се придвижи до шлюза отстрани на селището. Пилотът затвори системите, откопча коланите си и се понесе край Лео и Ван Ата да провери пломбите на шлюза.

– Готови сме за слизание, мистър Ван Ата.

– Благодаря, Грант.

Лео се освободи от коланите на седалката. Протегна се и се отпусна в приятната позната безтегловност. Нямаше защо да се притеснява от неприятното виене на свят поради нулевата активност, която изпиваше силите на толкова много от служителите. Тялото на Лео по принцип отхвърляше физическото напрежение. Тук, където контролът, опитът и умът значеха повече от силата, той най-накрая можеше да мине за атлет. Усмихна се на себе си и последва Ван Ата от дръжка на дръжка през шлюза на совалката.

Технолог с розово лице заемаше контролния панел в кабината на совалката. Носеше червена фланелка с емблемата на Галактически Технологии. Русите къдрици около главата му напомнях на Лео за вълна на агне. Може би това бе знак за очевидната му младост.

– Здравей, Тони – поздрави бодро Ван Ата.

– Добър ден, мистър Ван Ата – отговори почтително младежът. Усмихна се на Лео и повдигна глава към Ван Ата с молба да го представят. – Това ли е новият учител, за когото ни говорехте?

– Да. Лео Граф, това е Тони, един от първите ти ученици. Той е от постоянните жители на селището – оксигенист и монтажист, втора степен. Работи за първа, а, Тони? Подай ръка на мистър Граф.

Ван Ата се подсмихна. Лео имаше чувството, че ако не е в безтегловност, щеше да тропне нервно с крак.

Тони покорно се наведе над контролния панел. Носеше къси червени панталони...

Лео примигна и онемя от изненада. Момчето нямаше крака. Вместо тях от крачолите на панталоните се подаваха ръце.

Функциониращи ръце. Дори в момента той използваше своята долна лява ръка, поне Лео смяташе, че се нарича така, за да се закрепят, докато се здрависва. Усмивката му бе абсолютно невъзмутима.

Лео бе изпуснал дръжката, за която се придържаше и трябваше да я потърси. Затова и посрещна вдървено ръката на младежа.

– Приятно ми е – успя да изграчи Лео. С усилие отклони погледа си към ярките сини очи на младия мъж.

– Здравейте, сър. Толкова исках да ви видя. – Тони бе притеснен, но искрен, ръката му суха и силна.

– Хм – запъна се Лео – ...как ти е второто име, Тони?

– О, Тони е името, с което ме наричат. Пълното ми име е TY-776-424-XG.

– Аз, ъ-ъ... предполагам, че ще те наричам Тони тогава – смотолени

Лео, още повече изумен. Ван Ата изобщо не му помагаше. Той сякаш се забавляваше от неговата обърканост.

– Както всички – съгласи се Тони.

– Ако обичаш, донеси чантата на мистър Граф, Тони – обади се Ван Ата. – Хайде, Лео, ще ти покажа помещенията, определени за теб, и после може да пообиколим наоколо.

Лео последва водача си по посочения коридор. Хвърли поглед назад с подновено изумление, когато Тони се спусна съвсем координирано през помещението и влезе през шлюза на совалката.

– Това е... – преглътна Лео, – ...това е най-изумителният дефект по рождение, който някога съм виждал. Този, който му е намерил работа тук е бил истински гений. Долу би бил инвалид.

– Дефект по рождение' – усмивката на Ван Ата се изкриви. – Да, това е един от начините да се опише това. Бих искал да беше видял изражението си, когато той подскочи нагоре. Поздравявам те за самообладанието. Аз почти повърнах, когато видях един от тях за пръв път, а дори бях подготвен. Доста бързо свикваш с шимпанзетата, наистина.

– Не е само един?

Ван Ата разпери и сви пръсти, сякаш да ги изчисли.

– Хиляда. Първото поколение нови суперработници на Галактически Технологии. Играта, Лео, се нарича биотехнология. Смятам да спечеля.

Тони носеше куфара на Лео с долната си дясна ръка. Спусна се между двамата в цилиндричния коридор и спря пред тях след три изкусни допира с дръжките.

– Мистър Ван Ата, мога ли да представя мистър Граф и на други по пътя към Крилото за Посетители? Няма да се отклонявам много – само до Хидропоника.

Ван Ата сви устни, после се усмихна мило:

– Защо не? Така или иначе Хидропоника е в маршрута за този следобед.

– Благодаря ви, сър – възкликна ентузиазирано Тони и се стрелна да отвори предпазната въздушна пломба в края на коридора. Забави се, докато я запечата отново след тях.

Лео насочи вниманието си към нещата наоколо. Това бе друг по-малко груб начин тайно да изучи момчето. Наистина Селището бе основано с много пари, преди всичко с различни комбинирани готови корпуси. Не се отличаваше с особена елегантност – хаотичният безпорядък говореше за непрекъснато разрастване. Отделни части се прикрепяха

тук и там, за да посрещнат новите нужди. Но сивотата му включваше и предпазни мерки, които Лео одобряваше, взаимозаменяемостта на системите с въздушни пломби, например.

Минаха през спалните помещения, кухнята, трапезарията и малка работилница – Лео спря да огледа дължината ѝ и после побърза да се изравни с водача си. Повечето помещения бяха цилиндрични, с работни пространства. Всичко бе добре закрепено за стените и центърът оставаше свободен за преминаване.

По пътя срещнаха няколко дузини от... от хората с четири ръце, новият модел работници, роднините на Тони, както и да ги наричаха. Имаха ли официално име, чудеше се Лео. Той веднага отместваше поглед, когато някой се извърнеше към него, а това ставаше често. Гледаха го съвсем открито и си шепнеха.

Лео разбра защо Ван Ата ги нарича шимпанзета. Хълбоците им бяха слаби, липсваха им силните движещи мускули на бедрата. И при мъжките, и при женските долните ръце бяха по-мускулести от горните и затова създаваха погрешното впечатление, че са по-къси. Ако премрежеше поглед, би му се сторило, че краката им са извити.

Повечето бяха облечени в удобни, практични фланелки и къси панталони като тези на Тони, яркоцветно кодирани. Лео мина покрай групичка в жълто, които се тълпяха около нормално човешко същество в гащеризон на Галактически Технологии, което държеше две части от помпа. Изнасяше лекция за функцията на помпата и как тя може да бъде поправена. Лео ги оприличи на ято канарчета, на летящи катерички, на маймунки, на паяци, на някакви ярки бързи гущерчета, които изкачват стените.

Искаше му се да изкрещи, да се разплаче. Но не заради ръцете или бързите многобройни длани. Вече стигаха до Хидропоника, а той още не беше успял да анализира прекомерното си безпокойство. Осъзна, че това, което го притеснява, са лицата им. Лицата на деца...

Вратата с табелка „Хидропоника Г^с“ се отмести и откри антре и голяма зала, която се простираше на около петнадесет метра, филтриращи прозорци откъм слънчевата страна и редица огледала откъм тъмната изпълваха всичко с бляскава светлина, омекотена от зелените растения, поддържани от грижливо подредените хранителни тръби. Усещаше се остър мирис на химикали и растителност.

Две млади жени с по четири ръце, и двете в синьо, работеха в антрето. На това място бе закрепена триметрова хранителна тръба от плексиглас. Те се носеха по дължината ѝ и внимателно разсаждаха стръкчета

от кутията с кълнове по спираловидните редици от дупки в тръбата. Корените растяха навътре и образуваха преплетена покривка, която абсорбираше хранителната хидропонична мъгла, която се изпомпваше през тръбата. Листата и стеблата избуяваха на слънчевата светлина и раждаха плода, който им бе предопределен от генетичната им съдба. На това място би могло да се очакват ябълки с рогчета, помисли си Лео в лека истерия, или картофи с очи, които наистина мигат.

Тъмнокосо момиче спря да намести някакъв вързоп... Лео се вцепени. Вързопът бе бебе.

Истинско бебе. Разбира се, че истинско, какво друго? Лео запелтечи наум. Бебето подозрително надзърташе от майчината си гръд към непознатия мъж. Хвана се още по-здраво с четирите си ръце за една от гърдите ѝ, сякаш се страхуваше от съперничество.

– Ау – засмя се тъмнокосото момиче и с една от долните си ръце отлепи дебелия пръстчета, без да спира да засажда с горните едно от стеблата.

Момичето бе елегантно, дребно и страшно необикновено за непривикналите очи на Лео. Късата ѝ коса падаше красиво около лицето и свършваше на тила. Беше толкова гъста, че напомни на Лео за котешка козина – човек можеше да я погали и да се успокои. Другото момиче бе блондинка и нямаше бебе. То първо погледна нагоре и се усмихна:

– Имаме си компания, Клер.

Лицето на тъмнокосото грейна от радост.

– Тони! – възкликна щастливо.

Лео разбра, че го е докоснала само една случайна доза от този лъч радост, минал покрай него към истинската си цел.

Бебето отпусна три от ръцете си и им помахна настоятелно:

– О-о-о!

– О, добре – засмя се Клер. – Искаш да отидеш при татко, а? – Тя освободи бебето от пухкавата торба, прикрепена към гърдите ѝ. – Ще отидеш при татко? При татко ли ще ходиш, Анди?

Бебето се ентусиазира от предложението и размаха разпалено четирите си ръце, пишейки от удоволствие. Тя го бутна към Тони много побързо, отколкото Лео би посмял да си представи. Тони се усмихна доволно и го пое.

– Ще се върнеш ли при мама? – запита Тони.

– О-о – съгласи се бебето.

Тони го пусна в пространството, разпери ръцете му, сякаш опъваше морска звезда и го завъртя като колело. Бебето прибра ръце, лицето му

застина в доволно изражение и то се завъртя още по-бързо. Цялото за-
сия от успешния си опит. „Ще запомнят този миг, помисли си Лео.
Естествено...“

Още веднъж Клер подхвърли бебето към баща му. *Странно бе да
си помислиш, че това русоляво момче е баща на каквото и да било.* Са-
мата тя го последва и застана до Тони. Той автоматично ѝ предложи ръ-
ка за опора и те продължиха да държат ръцете си. Явно това бе нещо по-
вече от учтива подкрепа.

– Клер, това е мистър Граф – Тони не толкова го представи, колко-
то го показа, сякаш беше награда. – Той ще ме обучава по нови техноло-
гии на заваряването. Мистър Граф, това е Клер, а това е нашият син
Анди.

Анди се носеше към баща си, хвана се с една ръка за русата му ко-
са, с друга за ухото, после прехвърли захвата си върху червената му
фланелка.

– Клер бе избрана за първата естествена майка от нашия вид – про-
дължи гордо Тони.

– Аз и още четири момичета – поправи го скромно тя.

– Клер също беше в Заваряването и Монтажа, но повече не може да
работи отвън. След като се роди Анди, тя бе в Домакинство, в Храни-
телни Технологии и сега в Хидропоника.

– Д-р Йей каза, че съм много важен експеримент, от който ще се
види кой вид продуктивност е най-малко рискован. Има предвид, че се
грижа за Анди – обясни Клер. – Липсва ми, че не излизам Навън, защо-
то там е вълнуващо, но и тук ми харесва. По-разнообразно е.

– Приятно ми е, Клер – каза смело той.

Клер побутна Тони и кимна към русата си колежка, която се бе
приближила.

– О, това е Силвър – продължи почтително Тони. – През повечето
време тя работи в Хидропоника.

Силвър кимна и косата ѝ се развя в меки платинени вълни. Лео се
зачуди дали оттук не идваше името ѝ. Тя имаше ясно очертани скули,
които са остри и неприятни на тринадесет и впечатлително елегантни на
тридесет и пет. Сините ѝ очи гледаха хладно и не толкова скромно, кол-
кото тези на загрижената Клер, чието внимание отново бе отвлечено от
желанията на Анди. Тя подхвана бебето и го закрепил с предпазния
колан.

– Добър ден, Мистър Ван Ата – каза Силвър и направи пирует във
въздуха. Очите ѝ тихо крещяха „Забележи ме!“ Всичките ѝ двадесет

маникюра бяха лакирани в розово.

Ван Ата отговори с лека самодоволна усмивка:

– Добър ден, Силвър. Как върви?

– Имаме да засадим още една тръба след тази. Ще свършим преди да дойде другата смяна.

– Добре, добре – развесели се Ван Ата. – Опитай се да запомниш да заставащ отрядно на човека, който стои под теб, когато говориш с него, Бонбонче!

Силвър бързо се изви, за да изпълни изискванията на Ван Ата. Лео иронично отбеляза, че стаята бе радиално подредена, и това „отрядно“ означаваше Ван Ата да остане в центъра. Къде го беше срещал преди?

– Добре, хайде, момичета – Ван Ата тръгна, а Лео се понесе неохотно след него като хвърляше от време на време по един поглед назад.

Анди гледаше към майка си, а ръчичките му ровеха в ризата ѝ. В отговор тя автоматично се покриваше с тъмни петна. Очевидно това бе малка част от древната биология, която Компанията не бе променила. Млечните жлези навярно бяха идеално адаптирани към живота в безтегловност. Лео беше чувал, че дори памперсите можеха да се похвалят с исторически промени в зората на битуването в космоса.

Настроението му се бе разведрило, но за кратко. Той тръгна мълчаливо и умислено след Ван Ата. Изчакваше – не смяташе да бърза със съставянето на окончателно мнение.

Спряха пред офиса на Ван Ата. Влязоха и той включи осветлението и въздушната циркулация. Миришеше на застояло. Явно офисът не се използваше често. Вероятно изпълнителният директор прекарваше повече от времето си по-приятен начин долу. Голям екран откриваше живописна гледка към Родео.

– Издигнах се малко след като се видяхме последния път – каза Ван Ата и настрои екрана. Горната атмосфера на Родео създаваше великолепни призматични светлинни ефекти от този ъгъл. – В няколко смисъла. Нямам нищо против да ти върна услугата. Мисля, че когато човек е на върха, той трябва често да си припомня как е стигнал там. Благородни задължения и всичко свързано с тях. – Извивката на веждите подканваше Лео да се присъедини към самодоволството му.

Той изпитваше неудобство заради неотзивчивата си памет и се усмихна неловко. Улови паузата, когато Ван Ата започна да активира комуникационната конзола на бюрото си и бавно обиколи стаята, сякаш

вяло разглеждаше съдържанието, докато изчакваше възпитано.

Табелка от стената с весел надпис улови окото му: *На шестия ден Господ видя, че не може да направи всичко и създаде инженерите.* Лео изсумтя, развеселен.

– И на мен ми харесва – бе коментарът на Ван Ата, който погледна нагоре и видя защо се подсмивва Лео. – Подари ми го бившата ми съпруга. Това е може би единственото нещо, което алчната кучка не си взе обратно, когато се разделихме.

– Значи си бил... – започна Лео и преглътна края на изречението – *инженер?* – В същия миг си спомни и се зачуди как е могъл въобще да забрави. По онова време Лео познаваше Ван Ата като помощник инженер. Мазният карьерист пред него беше онзи идиот, когото бе изритал вбесен по стълбището на Администрацията. Изхвърли го, за да не подкопае проекта за Станция Морита преди десет-дванадесет години. Некадърникът Брус! О, да! О, по дяволите...

Комуникационната конзола на Ван Ата подаде диска с данни.

– Ти ме насочи към бързо развитие. Винаги съм си мислел, че това трябва да те удовлетворява по някакъв начин. Прекарал си толкова време в преподаване. Сега виждаш един от учениците си да прави добро.

Ван Ата бе по-млад с около пет години. Лео потисна раздразнение то си. Той не бе някой пенсиониран тътрещ се деветдесетгодишен учител, по дяволите. Работеше като инженер с ръцете си и не се страхуваше да ги изцапа. Техническата му работа бе почти толкова перфектна, колкото можеше да постигне безкомпромисната му добросъвестност. Неопетненото му досие говореше само за себе си... Той отпусна гнева си с въздишка. Не става ли винаги така? Беше виждал как дузини подчинени си пробиват път напред, често мъже, които сам бе обучавал. Ако оставиш всичко в ръцете на Ван Ата, той ще изкара това като слабост, не като достойнство.

Ван Ата завъртя дисковете с данни към него.

– Твоето разписание и програма. Ела да ти покажа част от оборудването, с което ще работиш. Галактически Технологии имат два готови проекта, към които мислят да причислят тези четириръчки на Проект Кей.

– Четириръчки?

– Официалният прякор.

– Това не е, хм... обида, нали?

Ван Ата се втренчи, после изсумтя:

– Не. Думата, с която никой не би ги нарекъл на глас е „мутанти“,

генетична параноя след двойното военно бразилско фиаско. Много по-удобно би било този проект да се изпълни в орбитата на Земята, ако не бяха правните истерии относно манипулацията на човешкия ген. Както и да е. Единият проект ще обедини Скачащите кораби в орбита около Ориент IV, а другият ще построи пространствен трансфер някъде над Тау Сети. Ще го нарекат Станция Клайн – студена работа, няма обитаеми планети в системата, слънцето е изчерпило енергията си. Възможно е да се окаже много изгодна. Ще има нужда от доста заваряване при най-трудни условия на безтегловност.

Краткият гняв на Лео бе изместен от интерес. Не заплатата или облагоите, а самата работа го вълнуваше. Какви бяха привилегиите на изпълнителният директор?

Той последва Ван Ата извън офиса в коридора, където Тони все още чакаше търпеливо с багажа му.

– Предполагам, че развитието на утробните копия направиха всичко това възможно – изказа мнението си Ван Ата, докато Лео подреждаше инструментите си. Стаята беше малка и включваше санитарен възел, комуникационна конзола, както и удобни спални колани. „Няма да ме боли гърба сутрин“, помисли си Лео с леко задоволство. Главоболието бе друг проблем.

– Чувал съм за тези неща – каза Лео. – Още едно изобретение на Колония Бета, нали?

– Външните светове поумняват все повече в днешно време – кимна Ван Ата. – Земята ще изгуби позиции, ако не се приспособи.

„Съвсем правилно“, помисли си Лео. Все пак, според историята на нововъведенията това бе неизбежно. Онези, които бяха инвестирали в една система, съвсем естествено не искаха да я загърбят...

– Мислех, че използването на утробни копия е ограничено само до акушерството.

– Всъщност, единствената пречка за тяхното използване е че са ужасно скъпи – каза Ван Ата. – Вероятно е въпрос на време богатите жени навсякъде да започнат да избягват биологическите си задължения и да подготвят децата си в тях. Що се отнася до Галактически Технологии, вече е доказано, че експериментите с човешкия ген най-накрая могат да бъдат осъществени без участието на многобройни парцаливи приемни майки, които да износват присадените ембриони. Чист и прегледен, контролиран подход в инженерството: тези четириръки са

абсолютна компилация – гените им са извлечени от толкова много източници, че е невъзможно да се разбере кои точно са генетичните им родители. Така спестяваме значителни правни проблеми.

– Обзалагам се – промълви Лео.

– Разбрах, че всичко това е било идеята фикс на д-р Кей. Никога не съм го виждал, но трябва да е бил от онези надарени типове, които съставят проекти в детайли далече напред още преди да са получили резултат от първата стъпка. Първата партида тъкмо навършва двадесет. Допълнителните ръце са най-шурото хрумване...

– Често съм искал да имам четири ръце като съм в безтегловност – вметна Лео. Гледаше да не звучи твърде подозрително.

– Но повечето от промените са свързани с метаболизма. На тях никога не им става лошо от движението – нещо е променено във вестибуларната им система. Мускулите им поддържат тонус само с петнадесет минути упражнения на ден. А на нас ни се налага да тренираме с часове при дългата работа в безтегловност. Костите им изобщо не стареят. Дори са по-устойчиви на радиация от нас. Костният мозък и половите жлези могат да приемат четири-пет пъти повече радиация от нас. Става въпрос за работници, които никога не искат да се оттеглят долу, продължават да работят здраво, понижават разходите, дори, – изкикоти се Ван Ата, – се самопроизвеждат.

Лео закрепи последната от оскъдните си лични вещи.

– Къде... ще отидат, когато, ъ-ъ, се пенсионираат? – попита бавно той.

– Предполагам, че Компанията ще измисли нещо, когато му дойде времето. – Ван Ата сви рамене. – За щастие не е мой проблем. Аз ще се пенсионирам преди тях.

– Какво ще се случи, ако те... напуснат, ако отидат на друго място? Ами ако някой друг им предложи по-висока заплата? Галактически Технологии ще банкрутират.

– О, мисля, че не си схванал добре красотата на тази иновация. Те не напускат. Те не са работници. Те са капитално съоръжение. На тях не им се плаща с пари. Макар че бих искал заплатата ми да се равнява на това, което Галактически Технологии харчи за годишната им поддръжка. Ала нещата ще се подобрят, когато и последният репликаторен отряд пораснат и станат по-самостоятелни. Спряха да произвеждат нови преди около пет години. Очаквах, че четириръките сами ще се заемат с тази работа. – Ван Ата облиза устни и повдигна вежди, сякаш се радваше на пикантна смешка. Лео не съжаляваше, че не я е разбрал.

– Съветът на Космоса ще го нарече експлоатация, робски труд – кръстоса ръце Лео.

– Съветът ще го нарече и с по-лоши имена. Продуктивността им ще изглежда уродлива – изръмжа Ван Ата. – Пресилени езикови глупости. Тези шимпанзета са възпитани да бранят нашата сигурност. Галактически Технологии не биха се отнасяли по-добре с тях, ако бяха направени от твърд метал. Ние с теб ще сключим много добра сделка, Лео.

– О! – възкликна Лео и не каза нищо повече.

ВТОРА ГЛАВА

За своя радост Лео откри, че в обсерваторията няма никого и бързо се вмъкна вътре. Неговото помещение не беше оборудвано с екран, имаше свободен ден, в който да се възстанови от умората на пътуването и изолацията в Скачащия кораб преди да започне курсът му. Здравият нощен сън в безтегловност вече значително бе подобрил тонуса му.

Извивката на хоризонта на Родео разделяше гледката от прозрачния таван. Отгоре блестяха звездите. Точно в този момент едно от малките лунни мишлета на Родео изпълзя от панорамата. Блясък на хоризонта привлече вниманието на Лео.

Той настрои монитора и фокусира образа. Совалката на Галактически Технологии придържаше един от огромните контейнери с рафинирани петролни химикали или купища пластмаса за изчерпаната от петрол Земя. Група подобни контейнери се носеха в орбита. Лео ги преброи. Един, два, три... шест и онзи, който пристига, седем. Два или три малки кораба вече започваха да събират контейнерите, да ги свързват и да ги прикрепят към един от големите тласкачи на космическия кораб.

Веднъж групирани и прикрепени, контейнерите биваха отправяни към изходна позиция в близост до Родео. След като придадеше скорост и посока, тласкачът се отделяше и се връщаше за следващия товар. Контейнерът продължаваше бавно към целта по дългия път към точката на Скачане.

Стигнат ли веднъж там, контейнерите биват улавяни и забавяни от подобен тласкач, който им определя място на Скачане. Тогава с тях се заемат Хиперкорабите, специално приспособени за целта. Чудовищните товарни Хиперкораби не бяха нищо повече от чифт пръчки – генератори на Неклиново поле в защитни кожуси, разположени около съзвездие контейнери, двойка обикновени космически оръдия и малка контролна кабина за пилота и неврологичните му слушалки. Лео реши, че ако контейнерите, прикрепени към Хиперкорабите не се люлееха, щяха да приличат на изключително странни и мудни дългокраки насекоми.

Всеки Скачащ пилот, неврологично свързан към кораба си, за да управлява трептящата реалност на тясното пространство, правеше по два полета на ден. Към Родео с празни контейнери и назад с товар. После си почиваше един ден. След два месеца работа им предлагаша

едномесечна неплатена гравитационна отпуса и ги насочваха в совалката. Скоковете изтощаваха много повече пилотите, отколкото нулевата гравитация. Пилотите на бързите пътнически кораби като този, с който Лео бе дошъл вчера, ги наричаха въртележки или миксери. А пилотите на товарните кораби наричаха пътниците сноби.

Лео се усмихна и си представи как влакът с богатства се плъзга в космоса. Без съмнение, очарователното Селище Кей бе само опашката на кучето на цялата операция на Галактически Технологии. Този единствен натоварен тласкач би могъл да поддържа цял град вдовици и сираци в продължение на година, а той бе само един от очевидно безкрайната поредица.

– Мистър Граф? – един алтов глас прекъсна мислите му. – Д-р Сондра Йей. Водя Психология и Тренировъчния отдел в Селището Кей.

Жената, която се носеше край вратата, бе облечена в бледозелен гащеризон на Компанията. Чаровно грозна, на средна възраст, с блестящи монголоидни очи, широки ноздри и плътни устни, с кафеникаво-млечен цвят на кожата, наследство от смесеният ѝ произход. Тя се мушна през отвора с точни и спокойни движения, присъщи на навикналите към безтегловност.

– О, да, казаха ми, че искате да говорите с мен. – Лео любезно я изчака да се улови за нещо преди да се здрависат, след което посочи към екрана: – Хубав изглед имате към орбиталния товарен кораб. Имам чувството, че е още едно от задълженията на вашите четириръки.

– Точно така. Има вече година, откакто се грижат за това – усмихна се доволно Йей. – Вероятно няма да ви е трудно да се приспособите към четириръките. Поне така предполага психологическият ви профил. Това е добре.

– О, с четириръките няма проблем. – Лео млъкна и не продължи обърканите си мисли. Не беше и сигурен дали може да ги обясни. – Просто бях изненадан в началото.

– Разбираемо е. Не смятате, че ще има проблем да ги обучавате, нали?

– Сигурно не са по-лоши от екипажа, който обучавах на Орбитал 4 на Юпитер – усмихна се Лео.

– Нямах предвид проблем от тяхна страна – усмихна се отново Йей. – Ще видите, че са много интелигентни и усърдни ученици. Умни. Съвсем буквално казано, добри деца. Затова бих искала да поговорим. – Тя замълча.

– Учителите и треньорите на Галактически Технологии изпълняват

и родителска роля тук в голямото ни семейство. Макар че нямат родители, някой ден четириръкните трябва... всъщност, те вече стават родители. Още от самото начало се опитвахме да ги подготвим за ролята на отговорен родител. Но те все пак са деца. Ще ви наблюдават. Искам да внимавате. Те ще научат от вас нещо повече от заваряването – ще изучат и поведението ви. Накратко, ако имате някои лоши навици – всички имаме по малко – трябва да ги оставите надалеч, докато сте тук. С други думи – продължи Йей, – наблюдавайте се. Внимавайте какво говорите. – Очите ѝ неволно се подсмихнаха. – Например един от персонала ни използвал клишето „да ти плюя в устата“ в някакъв контекст... Четириръкните дълго се заливаха от смях, а петгодишните започнаха да се плюят един друг. Трябваша ни седмици, за да потушим епидемията. Вие ще работите с много по-големи деца, но принципът остава. Например, хм, носите ли нещо като лично четиво или телевизионен материал със себе си? Видеодрами, дискове с новини, каквото и да е.

– Не си падам много по книгите – каза Лео. – Донесох материали за курса си.

– Техническата информация не ме засяга. Това, с което имаме проблем напоследък е, хм, художествената проза.

Лео повдигна вежди и се усмихна:

– Порнографски списания? Не мисля, че бих се притеснил от това. Като дете какви...

– Не, не порнография. Не съм сигурна, че четириръкните биха разбрали порнографията, така или иначе. Сексуалността е обсъждана тема тук, част от социалното им обучение. Биология. Много по-загрижена съм за прозата, която облича фалшиви и опасни неща в привлекателни цветове или изопачени истории.

Лео смръщи чело.

– Преподавали сте на тези деца история? Или сте им позволили да четат...?

– Разбира се. Четириръкните познават добре и двете неща. Важното е да се наблегне на правилното. Например, за заселването на Ориент IV обикновено се отделя около петнадесет страници за годината на Братската Война – временно, дори чудноватото социално отклонение – и около две страници за близо стотте години на самото заселване и изграждане на планетата. Нашият текст отделя един параграф за войната, но изграждането на трансферния железопътен тунел Уитгоу с последвалото го благотворно икономическо влияние и за двете страни заема пет страници. На кратко, ние наблягаме на обикновените неща вместо на

изключителните, на изграждането вместо на унищожението, на нормалното за сметка на аномалното. Така може четириръкните никога да не разберат, че от тях се очаква аномалното. Ако прочетете текстовете, мисля, че много бързо ще разберете идеята ни.

– Ами да, мисля, че така ще е по-добре – смотолеви Лео. Целият настръхна като си помисли за цензурата, която се прилага върху четириръкните. Все пак, мисълта за текст, който посвещава цели страници на важната инженерна работа, будеше у него уважение. Той прикри объркването си зад кротка усмивка: – Наистина, нищо не съм донесъл на борда.

Тя го поведе на обиколка из общите спални, при наблюдаваните детски ясли за малките четириръки.

Дребосъците изумиха Лео. Изглеждаха толкова много – може би защото се движеха невероятно бързо. В безтегловната зала подскачаха трийсетина петгодишни като разбъркани топки за пинг-понг. Пълничка приятна жена, която всички наричаха мама Нила, ги извеждаше от урока им по четене с помощта на две четириръки тийнейджърки. Изведнъж тя плесна с ръце и пусна някаква музика. Те започнаха да демонстрират нещо като игра или танц, Лео не беше сигурен какво точно. Хлапетата му хвърляха погледи и се кискаха. Създадоха нещо като стена във въздуха – ръка в ръка в ръка. Стената променяше формата си с музиката. Чуха се изплашени викове, когато едно от децата се изплъзна и разруши фигурата. Когато постигнаха идеалната форма, всички бяха победители. На Лео му хареса тази игра и д-р Йей видя как той се засмя от удоволствие, когато четириръкните се стълпиха около него.

В края на обиколката тя го изгледа с дяволита усмивка:

– Мистър Граф, все още се притеснявате. Сигурен ли сте, че не таите нещо от стария комплекс на Франкенщайн относно всичко това? Не се притеснявайте да ми го кажете. Всъщност, точно за това искам да поговорим.

– Не е така – каза бавно Лео. – Само... ами, не съм против това, че се опитвате с всички сили да ги обедините в група. Като се има предвид, че ще изживеят целия си живот в космически станции. Високо дисциплинирани са за тяхната възраст, също така имат добро...

– Те са жизнени и издръжливи в космическото пространство!

– Да... но, що се отнася до тяхната самозащита.

– Трябва да ми обясните по-добре, мистър Граф. Защита от какво?

– Ами, струва ми се, че сте успели да създадете хиляда технически умни изтривалки. Хубави деца, но не са ли малко... изнежени? – Той

дълбаеше и дълбаеше. Усмивката ѝ изчезна. Тя се намръщи. – Искам да кажа... те изглеждат узрели за експлоатация от... от някого. Ваша идея ли беше целият този социален експеримент? Прилича на женска мечта за идеално общество. Всички се държат *толкова добре*.

Лео съзнаваше, че е изразил зле мислите си, но тя сигурно ще разбере...

Д-р Йей дълбоко въздъхна и понижи глас. Усмиваше се страшно:

– Нека да ви обясня, мистър Граф. Аз не съм изобретила четириръчките. Изпратиха ме тук преди шест години. Специалистите от Галактически Технологии държат на *максимална социализация*. Но аз не съм различна. Грижа се за четириръчките. Не е ваша работа, нито ваше задължение да разбирате законния им статут, но той засяга мен и то много. Сигурността им зависи от тяхната социализация.

– Вие сякаш сте освободен от общите предразсъдъци към продуктите на биотехнологията, но има много, които не са. Има планетарни юрисдикции, според които подобно генетично манипулиране на човешки същества ще бъде дори незаконно. Ако тези хора дори за миг приемат четириръчките като заплаха, те... – тя млъкна, за да не издаде още тайни и издигна професионалния си авторитет като щит. – Нека да го обясня по друг начин, мистър Граф. Само аз мога да одобрявам или не обучаващия персонал в Селището Кей. Мистър Ван Ата може да ви е поканил, но аз мога да ви изгоня. И ще го направя, без да се замисля, ако имате неблагоприятното да не се придържате с думи или действия към принципите на отдела по психология. Не мисля, че има по-ясен начин да се изразя.

– Не, наистина – отговори Лео.

– Съжалявам – беше искрена, – но докато сте в Селището, вие наистина трябва да се въздържате от груби забележки.

„Аз съм инженер и правя опити, лейди, помисли си Лео. Това ми е работата – по цял ден да правя забележки.“ Но нищо не каза. Успяха да се разделят с нотка на леко обтегната сърдечност.

Забавният филм бе озаглавен „Животни, Животни, Животни“. За трети път Силвър пускаше „Котки“.

– Отново? – изуми се Клер, която беше с нея във видеозалата.

– Само още веднъж – помоли Силвър и зяпна от удивление, когато черната персийска котка се появи на екрана, но от уважение към Клер изключи говора и музиката. Котката лежеше пред купичка и лочеше

мляко. Бели капки летяха от розовия ѝ език обратно в купичката като намагнетизирани.

– Бих искала да си имам котка. Изглеждат толкова меки... – долната лява ръка на Силвър се протегна несъзнателно да погали образа. Прокара ръка по изображението и въздъхна: – Виж, можеш да я вземеш като бебе. – Екранът примигна и показа собственичката на котето, която го подхвърляше в ръцете си. Изглеждаха толкова мили.

– Ами, може би скоро ще ти разрешат да си имаш бебе – предположи Клер.

– Не е същото – каза Силвър, макар че не можеше да откъсне леко завистливия си поглед от Анди, сгушен в съня близо до майка си. – Чудя се, дали някога ще мога да отида долу?

– Ъ-ъ – запъна се Клер. – Кой би искал? Изглежда толкова неудобно. Също и опасно.

– Но хората долу се справят. Освен това, сякаш всичко интересно идва от планетите. – „Както и всички интересни хора“, помисли си тя. Спомни си бившия преподавател на мистър Ван Ата, мистър Граф, когото срещна на последната си смяна вчера в Хидропоника. Още един с крака, който върви насам-натам и кара нещата да се случват. Мистър Ван Ата каза, че се е родил на Старата Земя.

Чуха приглушено почукване на шумоизолиращата врата. Силвър включи дистанционното и отвори вратата. В жълта риза и панталони от Поддръжка на Въздушните Системи надникна Сиги:

– Всичко е чисто, Силвър.

– Добре, влез.

Сиги се мушна вътре и Силвър отново затвори вратата. Сиги се обърна, бръкна в чантата за инструменти, привързана за колана му, отвори стенната платка и блокира механизма на вратата. Остави стенната платка отворена за достъп в случай на спешна нужда или по-точно, ако д-р Йей почука на вратата, за да попита духовито „Какво правят?“ През това време Сиги вече ще е върнал предишната картина на екрана. Той внимателно прикрепил саморъчно измайстореното електронно устройство към електронния кабел. Който и да се опиташе да наблюдава екрана им, щеше да види само снежинки.

– Страхотна идея – въодушевено възкликна Сиги.

– Сигурен ли си, че няма да си навлечем страхотни неприятности, ако ни хванат? – притеснено се обади Клер.

– Не виждам защо – каза Силвър. – Мистър Ван Ата прекъсва връзката с алармата за пушене в стаята си винаги щом запали цигара.

– Мислех, че на земните не им е позволено да пушат на борда – втренчи се Сиги.

– Мистър Ван Ата казва, че това е привилегия на ранга – обясни Силвър. – *Иска ми се да имах някакъв ранг...*

– Давал ли ти е някога от своите цигари? – попита Клер с отращение.

– Веднъж – отговори Силвър.

– Уау! – Сиги се усмихна удивен. – И как беше?

Силвър направи кисела физиономия:

– Не ми хареса много. Малко е неприятно. Очите ми се зачервиха. Наистина не виждам смисъла в това. Може би земните получават някакви биохимични реакции, които за нас са недостъпни. Питам мистър Ван Ата, но той само се засмя.

– Аха – промърмори Сиги и о втренчи в екрана. Останалите също погледнаха натам. Напрегната тишина изпълни стаята. След това музиката се усили и тъмночервени букви се завъртяха пред очите им: „Затворникът на Зенда“.

Екранът показва автентична улична сцена от зората на цивилизацията, преди всякакви пътувания в космоса, дори преди електричеството: четири лъскави коня, впряговете звънят. Конете теглят по земята странна кутия на колела.

– Не можеш ли да вземеш още серии от „Нинджа на Звездните Близнаци“? – попита Сиги. – Това е още една от прокълнатите ти мръсотии. Искам нещо реалистично като преследването през астероидната...

– Млъкни и погледни всички животни – прекъсна го Силвър. – Толкова са много и дори не са в зоологическа градина.

Сиги изсумтя:

– Земята трябва да е била ужасно място за живот. Нищо чудно, че хората имат крака. Нещо, с което да се изправят във въздуха далеч от...

Силвър изгаси видеото:

– Ако нямаш нищо друго в главата, за което да говориш, аз се връщам в отделението си. С *мое* видео. А вие може да си гледате „Техника на Почистване и Поддръжка на Сервизните помещения за Храна“.

– Съжалявам – Сиги покорно прибра и четирите си ръце близо до тялото. Изглеждаше разкаян. Клер се въздържа от коментар.

– Хм – Силвър отново включи видеото. Продължиха да гледат мълчаливо и съсредоточено. Дори Сиги спря да се върти, когато започнаха сцените с влаковете.

Лео бе започнал първата си лекция.

– Ето, това е обикновената дължина на електронния лъч при заваряване... – той включи видеото си. В центъра на стаята изскочи призрачният образ на ярка синя светлина, компютърна симулация на оригиналния предмет. – Заобиколете, деца, за да може всеки да види добре.

Четириръкните се подредиха в кръг заинтригувани. Несъзнателно подаваха ръце за помощ на съседите си да уловят ценния миг. Д-р Йей се носеше отдолу, без да пречи. Лео предположи, че го изследва за политическа необвързаност, макар че ни най-малко не бе променил лекцията си заради нея.

Лео завъртя образа така, че всеки ученик да го види под всички ъгли.

– Сега, нека да увеличим тази част. Виждате дълбокия клиновиден напречен разрез от този лъч с високоенергийна плътност. Познат ви е от предишните уроци по заваряване, прав ли съм? Забележете малките кръгли шупли тук... – отново се появи увеличеният образ. – Какво ще кажете, дефектна ли е или не тази заварка? – Щеше да добави „*Вдигнете ръка*“, но осъзна колко неразбираемо ще е това за тях. Няколко от учениците в червено разрешиха дилемата му като кръстосаха горните си ръце пред гърдите. Замислиха се. Лео кимна към Тони.

– Това са шупли от газта, нали, сър? Трябва да е дефектна.

Лео се усмихна с благодарност на желания верен отговор.

– Наистина са шупли от газ. Но ако проверим кодовете, ще се окаже, че не е дефектна. Нека сканираме по дължината и да следим дигиталните данни. – Номерата примигнаха в ъгъла на екрана. Напречният образ потрепна. – В напречния разрез никога не се появяват повече от две шупли и никога празното пространство не заема повече от пет процента от разреза. Също така, сферичните кухини като тези нанасят най-малки вреди от всички потенциални форми на прекъсване, най-малко вероятно е да доведат до пукнатини в работата. Некритичният дефект се нарича *прекъсване*. – Лео изчака мълчаливо. Двайсетина глави се наведоха едновременно да подчертаят този факт в автоматично записващите си платки, закрепени между долните им ръце за по-удобно използване.

– Сега – той смени картината с друга в червена светлина, – това е същата заварка, но данните са приети от ултразвуков пулсиращ рефлексорен скенер. Изглежда доста различно, нали? Може ли някой да идентифицира *това* прекъсване? – Той уголеми една светла част.

Няколко чифта ръце отново се кръстосаха. Лео кимна към друг ученик – приятно момче с орлов нос, ясни черни очи, жилести мускули и тъмна махагонова кожа, която елегантно контрастираше с червената му фланелка и къси панталони.

– Да, Прамод?

– Това е прахово напластяване.

– Правилно! – Лео смени картината. – Но вижте това. Къде са отишли всичките ни шупли? Някой да мисли, че те са изчезнали по магически начин? Благодаря ви – отвърна той на усмивките им, – радвам се, че не мислите така. Сега да сравним двете картини. – Червено и синьо се сляха в лилаво там, където компютърът следваше изображението. – А сега виждаме малкия апарат. – Лео отново уголеми изображението. – Тези две шупли, плюс това напластяване, всички на една повърхност. Виждате фаталната пукнатина, която е започнала да се появява. При това завъртане... – екранът се обърна и Лео посочи пукнатината с ярко розов лъч. – Това, деца, е дефект.

Те възкликнаха удивени. Лео се усмихна и продължи:

– И двете пробни сканирани изображения са действителни картини. Но никое от тях не е завършено, никое не може да се използва самостоятелно. Трябва да знаете, че рентгеновия радиограф е идеален за откриване на празнини и попълнения, но не може да открива пукнатини и ултразвукът е оптимален точно за тези слоести прекъсвания, които рентгеновите лъчи най-вероятно пропускат. А сега – Лео се усмихна и смени ярката картина с друга, този път едноцветна, зелена, – погледнете това! Какво виждате? – Той кимна отново към Тони.

– Лазерно заваряване, сър.

– Така изглежда. Мнението ви е напълно разбираемо и напълно погрешно. Искам всички да го запомните. Огледайте добре! Това може да се окаже най-пагубното нещо, което някога сте виждали.

Четириръчните изглеждаха дълбоко впечатлени, но изпълнени с неразбиране. Лео ги помоли за пълна тишина и внимание:

– Това – наблегна на думата, а гласът му се изпълни с презрение, – е изопачен преглед. По-лошо, този е само един от многото. Един от партньорите на Галактически Технологии, който доставя горивни камери за Скачащите кораби, се притеснил, че размерите на печалбата му са застрашени, защото системата отхвърля голяма част от услугите му. Вместо нещата да бъдат разглобявани и поправяни, те се обърнаха към инспекторите по качествен контрол. Никога няма да разберем със сигурност дали главният инспектор е отказал подкуп или не, защото го няма да ни

каже. Бе намерен убит от токов удар, който се приписва на негова собствена грешка при ремонт на електрическа инсталация в пиано състояние. При аутопсията е бил открит висок процент алкохол в кръвта му. Много по-късно бе отбелязано, че процентът е бил толкова висок, че той не е бил в състояние да върви, та какво остава да поправи електрическа инсталация.

– Помощник инспекторът *прие* подкупа. Заварките издържаха компютърния тест, защото бяха копирани и въведени данните от стари проекти вместо да бъдат направени истински изследвания. Бяха пуснати двадесет горивни камери. Двадесет бомби със закъснител.

– Историята беше разкрита едва след като се взриви и втората бомба – след осемнадесет месеца. Това не е клюка. Аз участвах в разследването – открих причината с най-стария тест на света, с ум и поглед. Седях там на стола в станцията и разглеждах онези стотици компютърни конспекти. Разпознах един и същи детайл, който се повтаряше многократно, докато компютърът разчете само това, че серията няма дефекти. Тогаво *осъзнах* какво бяха направили онези копелета... – ръцете му трепереха, както винаги в тази част на лекцията, когато си спомнеш отминалите събития.

– Всичко беше изопачено с фалшиви компютърни схеми. Но това не помогна да се измамят и всеобщите закони на физиката. Осемдесет и шест души загинаха наведнъж. *Това* – подчерта отново Лео – не бе просто измама, това беше жестоко и хладнокръвно убийство.

– Ето и най-важното нещо, което мога да ви кажа – пое си дъх той. – Човешкият ум е най-крайното изпитание. Може да съберете всички технически данни и ако забравите нещо, да го потърсите и прочетете, но това трябва да се вреже в сърцата ви с огнени букви. Няма нищо, нищо по-важно за мен в мъжете и жените, които обучавам, от тяхната абсолютно почтеност. Без значение дали ще работите като заварчици или инспектори, законите на физиката неумолимо ще действат върху вас. Можеш да излъжеш човек, но не и метал. Това е всичко.

Той въздъхна, възвърна приятното си настроение и се огледа. Учениците стояха все така сериозни – не приличаха на клас, в който се подхвърлят мръсни шегги на задната редица. Всъщност, изглеждаха шокирани и го гледаха със страхопочитание.

– Така – прекъсна мълчанието той като плесна с ръце и бодро ги разтърка. – Сега да отидем в работилницата и да разглобим един електрод за електроудгово заваряване. Да видим дали ще открием нещо, което може да се развали по него...

Те послушно тръгнаха в редица пред него, бърбрейки помежду си. Йей чакаше до вратата. Усмихна му се.

– Интересна презентация, мистър Граф. Ставате доста общителен, когато говорите по работа. Вчера си мислех, че сте най-големият темерут.

Лео леко се изчерви и сви рамене:

– Не е толкова трудно, когато има нещо интересно, за което да говориш.

– Не бих предположила, че заваряването е толкова забавна тема. Вие сте надарен ентузиаст.

– Надявам се и вашите четириръки да са също толкова впечатлени. Радвам се, когато запаля някого. Това е най-приятното нещо на света.

– И аз започвам да мисля така. Вашата история – тя се подвоуми, – вашата измислена история имаше изумителен ефект. Те никога не са чували нещо такова. Аз също не я бях чувала.

– Случи се преди две години.

– Наистина, доста ги обезпокои. – Тя се замисли. – Надявам се, не прекалено.

– Ами, аз се надявам да са се разтревожили много. Това е истинска история и аз съм част от нея. – Той я погледна: – Някой ден може да им се случи нещо подобно. И ще се окажат криминално невежи, ако не успея да ги подготвя.

– О – усмихна се за миг тя.

И последните ученици бяха заминали напред по коридора.

– По-добре да ги настигна. Целият ми курс ли ще наблюдавате? Хайде, ще ви направя оксигенист.

Тя поклати отрицателно глава.

– Звучи приемливо. Но се страхувам, че аз също имам работа и трябва да те оставя сам. Ще се справите, Мистър Граф – кимна му тя.

ТРЕТА ГЛАВА

Анди изплези език и изплю оризената каша, която Клер току-що му бе набутала в устата.

– Ба-а – отбеляза той. Топчето ориз явно предизвика вниманието му, защото го улови между горната си дясна и долната лява ръка и започна бавно да го върти. – Ех! – измърмори той щом новата му играчка се превърна в обикновено петно.

– О, Анди – промълви объркано Клер и изчисти петното от ръцете му. – Хайде, бебчо, трябва да я опиташ. Д-р Йей каза, че е *добра* за теб!

– Може би не е гладен – обади се Тони.

Хранителният експеримент се провеждаше в личното отделение на Клер, предоставено ѝ заради раждането на Анди. Предишните ѝ съквартирантки често ѝ липсваха, но тя смяташе, че Компанията е права. Нейната популярност и чарът на Анди сигурно нямаше да помогнат при многобройните нощни хранения, смените на памперси, газовете, мистериозните диарии и треска или на другите бебешки мъки.

Напоследък Тони също ѝ липсваше. Вече няколко седмици почти не го беше виждала. Новият инспектор по заваряване непрекъснато му създаваше работа. Ритъмът на живота в Селището сякаш се ускоряваше с всеки ден. Имаше дни, в които и дъх не можеше да си поемеш.

– Може би не му харесва – предположи Тони. – Опитвала ли си да я смесиш с онази другата каша?

– Всички са специалисти – въздъхна Клер. – Освен мен... Както и да е, вчера хапна малко.

– Какъв ѝ е вкусът?

– Не знам, не съм я опитвала.

– Хм – Тони взе лъжицата от ръката ѝ, улови малко ориз и го пусна в устата си.

– Хей! – възмути се Клер.

– Ба! – задави се Тони. – Дай ми онази кърпа. – Той изплю кашата. – Нищо чудно, че не я иска. Това те задушава.

– Хм! – Клер грабна лъжицата и се понесе към кухненското отделение да я измие.

– Опитай го!

Тя подуши чашката:

– Ще го имам предвид.

През това време Анди бе сграбчил долната си дясна ръка с горните и я хапеше.

– Все още е рано за месо – въздъхна Клер и се изправи.

Анди си пое дъх, без малко да се разплаче, но се ограничи само до едно „О-о!“, защото вратата се отвори и разкри нов интересен обект.

– Как върви, Клер? – попита д-р Йей. Дебелите ѝ безполезни крака се влачеха след нея.

Клер се ободри, харесваше д-р Йей. Нещата сякаш винаги се поуспокояваха, когато тя се появеше:

– Анди не иска да яде оризова каша. Харесва само банановата.

– Ами, опитай тогава с овесена каша при следващото хранене – каза д-р Йей и се понесе към Анди с протегната ръка. Той я сграбчи с горните си. Тя освободи ръката си и я протегна надолу, а той я сграбчи с долните и се засмя: – Координацията на долната част на тялото му е добра. Обзалагам се, че до първия си рожден ден ще постигне нивото на горната част.

– Онзи ден се показва четвъртото му зъбче – отбеляза Клер.

– Природата казва, че е време да започнеш да се храниш с оризова каша – обърна се д-р Йей престорено сериозна към бебето. То се държеше за ръката ококорило очи в златните халки на ушите ѝ, съвсем забравило за храната: – Не се престаравай прекалено, Клер. С първото дете винаги е така. Стараем се всичко да е идеално, само за да се уверим, че можем да се справим. Ще ти бъде по-спокойно в второто. Гарантирам, че всички бебета се справят с оризовата каша преди да навършат двадесет, без значение какво правим ние.

Клер се засмя със скрито облекчение:

– Мистър Ван Ата питаше как се справя той.

– О – д-р Йей прибра усмивката си. – Разбирам. – Тя предпази обещата си от нападение като премести Анди достатъчно далече, но това го завъртя в нежелана посока. Той запротестира с пълно гърло. Д-р Йей капитулира и протегна пръсти към него. Анди отново тръгна към обещата, ръка върху ръка върху ръка.

– Ами – д-р Йей насочи вниманието си към Клер, – всъщност аз минах да ви съобщя една добра новина. Компанията е толкова доволна от начина, по който тръгнаха нещата с Анди, че решиха да преместят напред датата, в която да започнеш втората си бременност.

Лицето на Тони грейна в доволна усмивка зад д-р Йей и плесна победоносно с горните си ръце. Клер му махна смутено да се държи прилично, но не успя да удържи усмивката си.

– Уау – почервеня от радост Клер. Значи Компанията смята, че тя върши *това* добре. Понякога ѝ се струваше, че никой не забелязва усилията ѝ. – Колко напред?

– Месечният ти цикъл все още не се е възстановил заради кърменето, нали? Имаш дата за преглед утре сутринта. Д-р Минченко ще ти предпише лекарства за възстановяване на цикъла. Можеш да започнеш да опитваш след втория цикъл.

– Господи! Толкова скоро! – Клер замълча. Загледа се в палавия Анди и си спомни как първата бременност бе изпила енергията ѝ. – Мисля, че ще се справя. Но какво стана с онзи идеален промеждутък от двадесет и пет месеца, за който говорехте?

Д-р Йей внимателно подбра думите:

– Има проект за увеличаване на продуктивността. За всички области. – Д-р Йей, която винаги бе пряма с Клер, се усмихна фалшиво, погледна щастливия Тони и сви устни. – Радвам се, че си тук, Тони, защото и за теб имам добра новина. Твоят инструктор по заваряване мистър Граф много те цени. Затова си избран за бригадир на отряда и ще се изявиш на първия Кей проект, който са съставили Галактически Технологии. Ти и другите участници в екипа ще пътувате около месец до мястото, наречено Станция Клайн. Намира се от другата страна на тесните дупки, над Земята. Дълъг път ще е. Затова мистър Граф ще ви придружи, за да довърши обучението ви.

– Най-накрая! – Тони подскочи от вълнение. – Истинска работа! Но... – той замълча подкосен. Клер вече бе помръкнала. – Но Клер как ще направи бебе следващия месец, ако аз съм надалеч?

– Д-р Минченко ще замрази твоя сперма преди да заминеш – предложи Клер. – Нали...?

– Хм – промърмори д-р Йей. – Ами, всъщност, това го нямаше в плана. По схема баща на следващото ти бебе трябва да бъде Руди, от Микросистемни инсталации.

– О, не! – преглътна Клер.

Д-р Йей проследи лицата им и се намръщи:

– Руди е много добро момче. Сигурна съм, че много ще се нарани от тази реакция. Не виждам защо се изненадваш, Клер, след всичките ни разговори.

– Да, но... аз се надявах. След като с Тони се разбираме толкова добре... Че ще ни позволят... ще говоря с д-р Кей!

– Той не е сред нас – въздъхна д-р Йей. – Значи искате да се въвлечете в съюз. Не ви ли предупредих да не го правите?

Клер овеси глава, а Тони пребледня.

– Клер, Тони, знам, че изглежда трудно. Но вие сте първото поколение и имате специална задача. Вие сте първата стъпка в мащабен план на Галактически Технологии, който ще развие поколения наред. Вашите действия са от твърде голямо значение за размножителния ефект. Виждате, това в никакъв случай не е краят на света. Репродуктивната схема на кариера за Клер е дълга. Много вероятно е да се съберете отново един ден. А ти, Тони – ти си от най-умните. Галактически Технологии държат на теб. Ще има и други момичета...

– Не искам други момичета – заинати се Тони. – Само Клер.

– Не бива да ти го казвам отсега, но Сонда от Храненето е твоето следващо момиче. Винаги съм я смятала за изключително красива.

– Тя се смее като резачка.

Д-р Йей изпуфтя нетърпеливо:

– Ще го обсъдим по-късно. На дълго. По-подробно, но сега *трябва* да поговоря с Клер. – Тя го избута през вратата и я заключи, въпреки смръщеното му лице и сподавените протести.

Д-р Йей се обърна към Клер и я фиксира със строг поглед:

– Клер, ти и Тони продължихте ли сексуалните си контакти след като забременя?

– Д-р Минченко каза, че това няма да нарани бебето.

– Д-р Минченко знае?

– Нямам представа... Аз само го попитах, така, най-общо. – Клер изучаваше виновно ръцете си. – Вие очаквахте да ги прекратим?

– Ами да!

– Но не ни казахте.

– Вие не попитахте. Всъщност, явно сте положили голямо старание да не подхващате въпроса. Сега като си помисля, как съм могла да бъда толкова заслепена?

– Но долу го правят през цялото време – защити се Клер.

– Откъде знаеш какво правят долу?...

– Силвър каза, че мистър Ван Ата... – Клер се сепна и млъкна.

Вниманието на д-р Йей се изостри като нож.

– Какво знаеш за Силвър и мистър Ван Ата? – погледна я изпитателно тя.

– Ами, всичко, предполагам. Искам да кажа, всички ние искахме да знаем как го правят хората долу – Клер замълча. – *Странни* хора са те – добави тя.

Д-р Йей остана втрещена за миг, после покри лице с ръце и се

разсмяха безпомощно:

– Значи Силвър ти обяснява най-подробно?

– Ами да – Клер гледаше предпазливо психоложката. Д-р Йей потисна кикота си. Очите ѝ се зачервиха, отчасти от напирания смях, отчасти от гняв:

– Предполагам... предполагам, че е по-добре да кажеш на Тони да не разпространява информацията. Страхувам се, че мистър Ван Ата ще се разстрои, ако разбере, че личният му живот се обсъжда от такава широка аудитория.

– Добре – съгласи се колебливо Клер. – Но вие винаги сте искали да знаете всичко за мен и Тони.

– Това е различно. Ние се опитваме да ви помогнем.

– Ами, ние със Силвър се опитваме да си помогнем една на друга.

– От вас не се очаква подобно нещо. – Д-р Йей притъпи острия си тон с лека усмивка. – Вие трябва да чакате, докато ви се обясни – Йей замълча. – И колко от вас са получили тази, хм, информация, от Силвър в крайна сметка? Само ти и Тони, надявам се?

– Ами и моите съквартирантки. Ходя в спалнята с Анди през свободното си време. Играем си с него. Спях до Силвър преди да се преместя. Тя е най-добрата ми приятелка. Толкова е смела. Пробва неща, за които никога не съм си и помисляла – въздъхна с малко завист Клер.

– Осем момичета – каза си Йей. – О, Кришна... Надявам се никое от тях да не е разпространило информацията!

Клер не искаше да лъже и затова нищо не каза. Нямаше нужда. Психоложката видя лицето ѝ и примигна. Чудеше се какво да прави.

– Налага се да поговоря със Силвър. Трябваше да го направя още щом заподозрях, но си мислех, че той ще е достатъчно разумен да не оскверни експеримента точно под носа ми. Виж, Клер, искам подробно да поговорим за новата ти работа. Аз съм тук, за да я направя лесна и приятна. Знаеш, че ще ти помогна, нали? Ще се върна при теб при първа възможност.

Йей отскубна Анди от врата си, където се бе настанил в опит да вкуси обещата ѝ, и го върна на Клер. Излезе като си мърмореше под носа нещо като „...да ограничим вредата...“

Клер остана сама. Прегърна силно бебето си. Притеснението натеза като буца под сърцето. Толкова се беше старала да бъде добра...

Лео хвърли одобрителен поглед през болезнената светлина и

плътните сенки вакуум на двама от пригодените за космоса ученици, яхнали стягащия обръч точно в края на гъвкавата тръба. Между тях осемте ръце в ръкавици трескаво работеха.

– Сега, Прамод, Боби, вдигнете лъчевия кислород и рекордера и ги нагласете в начално положение. Джулиан, пусни програмата за оптична лазерна подредба и ги проследи.

Изскочиха дузина фигури с по четири ръце, имената им бяха изписани отпред на всяка каска и на гърба на сребристите им работни костюми.

– На електронния лъч не бива да се позволява устойчива пропускливост. Този лъч може да пробие половин метър стомана. Само едно пробождане и вашият, да кажем, кораб с ядрено налягане или вашата горивна камера могат да изгубят структурната си цялост. Импулсният генератор, който Прамод проверява точно сега – гласът на Лео натежа от намека и Прамод мигом се дръпна, – използва естествената вибрация на лъчевия удар в заварявана кухня за създаване на вибрационна схема, която поддържа честотата му и елиминира пробождането. *Винаги* проверявайте два пъти проблема с изправността му преди да тръгнете.

Стягащият обръч бе добре споен към гъвкавата тръба и задължително огледан за пукнатини, сканиран на холограма, проучен и сравнен с рентген и изпробван с класическия тест на юмуците. Лео приготвяше учениците си за следващата задача.

– Тони, премести лъчевия кислород върху... Изключи го първо! – Крясъкът прониза всички слушалки. Всъщност, лъчът бе изключен, но не и управляващия механизъм. Един случаен удар, докато Тони олюлява машината наоколо и... Лео проследи с очи хипотетичния разрез през близкото крило на Селището и потрепери.

– Отваряй си очите, Тони! Виждал съм човек, разрязан на две от свой приятел поради невнимание.

– Съжалявам... помислих, че ще спестя време... съжалявам... – мълвеше Тони.

– Ти си знаеш – поуспокой се Лео. – В този вакуум лъчът няма да спре, докато не удари третата луна или каквото срещне по пътя. – Без малко да продължи, но се спря. Не, не и по общия комуникационен канал. По-късно.

По-късно учениците му се преобличаха, смееха се и се шегуваха, докато почистваха и прибираха работните си костюми. Лео се понесе към смълчания и пребледнял Тони. „Не му се скарах прекалено, мислеше си Лео. Смятах, че е по-гъвкав...“

– Ела да поговорим като свършиш тук – прошепна Лео.

– Да, сър – трепна виновно Тони.

В края на смяната другите се запътиха да се хранят и Тони се отпусна като кръстоса отбранително и двата си чифта ръце. Лео се приближи.

– Къде беше днес, там отвън? – Тонът му бе сериозен.

– Съжалявам, сър. Няма да се повтори.

– Повтаря се цяла седмица! Имаш ли някакъв проблем?

Тони поклати глава:

– Нищо, нищо свързано с вас, сър.

„Искаше да каже, нищо свързано с работата, замисли се Лео. Добре.“

– Ако умът ти не е тук, това засяга и мен. Да нямаш проблем с момичето си? Добре ли е малкият Анди? Бил ли си се с някого?

Сините очи на Тони потърсиха недоверчиво Лео, после отново се прибра в черупката си:

– Не, сър.

– Притесняваш се да работиш по този проект? Предполагам, че за пръв път излизате отвън.

– Не е това – отсече Тони, замълча и отново погледна Лео. – Сър, има ли много други компании освен нашата?

– Не са много тези, които се занимават със задълбочена междузвездна работа – отговори Лео, малко озадачен от този обрат в разговора. – Ние, разбира се, сме най-голямата компания, въпреки че, може би има половин дузина, които могат да ни бъдат сериозна конкуренция. В пренаселените системи като Тау Сити или Ескобар или Ориент или, разбира се, Земята, винаги има малки компании, големи специалисти или независими предприемачи. Външните светове печелят силни позиции напоследък.

– И ако, ако някога напуснете Галактически Технологии, вие винаги можете да си намерите друга работа в космоса.

– О, да. Дори имам предложения, но нашата компания се занимава с нещата, които ме вълнуват. Затова нямам причини да се местя. Освен това, доста съм се издигнал тук, а това е важно. Вероятно ще остана в Галактически Технологии, докато се пенсионирам, ако не умра на поста си. – „*Вероятно от сърдечен удар, предизвикан от мой ученик, който се опитва случайно да се убие.*“ Лео не произнесе на глас мисълта си. Тони изглеждаше достатъчно измъчен, но все така разсеян.

– Сър... разкажете ми за *парите*.

– Парите? – Лео повдигна вежди. – Какво има за казване? Част от живота.

– Никога не съм виждал пари. Разбирам, че са нещо като кодирани ценности, които подпомагат търговията и поддържат изчисленията.

– Правилно.

– Как ги получавате?

– Ами, повечето хора работят за тях. Те... търгуват труда си за тях. Или ако притежават, произвеждат или отглеждат нещо, могат да го продадат. Аз работя.

– И Галактически Технологии ти дават *пари*?

– Ъ-ъ, да.

– Ако поискам, Компанията ще ми даде ли пари?

– Ъ-ъ – Лео почувства, че се пързала по много тънък лед. Най-добре беше личното му мнение за Проект Кей да не се променя, докато яде от хляба на Компанията. Работата му бе да преподава безопасно и качествено заваряване, не да разпалва неподчинение. – И за какво ще ги похарчиш тук, горе? Галактически Технологии ти дават всичко, от което се нуждаеш. Когато съм долу, аз трябва да си купувам храна, дрехи, да пътувам и т.н. Освен това – Лео потърси не толкова приятен довод – досега ти всъщност не си направил нищо за Галактически Технологии, макар че Компанията е направила много за теб. Почакай да излезеш на някаква работа по договор, направи нещо реално. И тогава може би ще му дойде времето да говориш за пари. – Лео се усмихна. Чувстваше се като лицемер, но поне лоялен.

– О – Тони се вгълби, тайно разочарован. Сините му очи проблеснаха, търсеха отново Лео. – Когато някой от Скачащите кораби напусне Родео, къде отива първо?

– Зависи къде трябва да отиде, предполагам. Някои пътуват направо към Земята. Ако има товар или хора за другаде, първата спирка обикновено е Станция Ориент.

– Галактически Технологии не притежават Станция Ориент, нали?

– Не, притежава я правителството на Ориент IV. Макар че Галактически Технологии наемат значителна част от нея.

– Колко време се пътува от Родео до Станция Ориент?

– О, обикновено около седмица. Вероятно ти самият скоро ще стъпиш там, дори само за да вземеш допълнително оборудване и запаси, когато те изпратят на първата ти конструктивна работа.

Сега момчето изглеждаше по-ориентирано. Може би мислеше за първото си междузвездно пътуване. Така беше по-добре. Лео си отдъхна

малко.

– Очаквам го, сър.

– Правилно. Ако дотогава не си отрежеш крака, ъ-ъ, ръката, хм?

Тони наведе глава и се усмихна:

– Ще се постарая да не се случи, сър.

„И за какво беше всичко това? зачуди се Лео като гледаше как Тони излиза през вратата. Едва ли момчето мислеше да тръгне само? Той нямаше и най-малка представа колко аномален би изглеждал извън познатото Селище. Ако беше малко по-откровен...“

Лео не искаше да го притиска. Всички от екипажа в Селището смятаха, че имат право да знаят всяка мисъл на четириръкните. В тяхното отделение нямаше нито една врата, която да се заключва. Наблюдаваха ги като мравки под лупа.

Той се отърси от критичните мисли, но не можа да прогони негодуванието. Цял живот бе вярвал в собствената си техническа правота: че ако следва тази звезда, никога няма да се препъне. Тази вяра се бе превърнала в негова черта. Почти автоматично бе внесъл техническата правота в обучението на групата, в която бе и Тони... Но все пак... този път, това не изглеждаше напълно достатъчно. Сякаш бе наизустил отговора и откриваше, че въпросът е бил променен.

Но какво повече можеше да поискат от него? Какво повече очакваха да даде? Какво можеше да направи един човек?

Спазъм от неясен страх го накара да потрепне. Ясните очертания на звездите в екрана се замъглиха от сянката на дилемата, която заоблачи хоризонта на съвестта му. *Повече.*

Той потрепери, обърна се с гръб към необятността. Съвсем сигурно бе, че тя можеше да погълне човек.

Ти, един от пилотите на товарната совалка, бе затворил очи. Може би беше съвсем естествено при тези обстоятелства, помисли си Силвър, изучавайки лицето му от десет сантиметра разстояние.

Ти отвори очи за миг. Силвър бързо премина в действие. Усмихна се, притвори очи и възстанови ритъма на бедрата си.

– О-о-х – мълвеше тя така, както я бе научил Ван Ата. *Хайде да получим малко отговор, сладурче*, казваше Ван Ата. Затова тя произнесе съчетанието от звуци, които сякаш му доставяха удоволствие. Тези звуци вършеха работа и при пилота, щом тя си спомни да ги приведе в действие.

Ти затвори очи, разтвори устни, дъхът му се учести. Лицето на Силвър се отпусна замислено и тихо. Беше благодарна, че той не я наблюдава. Все пак погледът на Ти не я караше да се чувства неудобно, както този на мистър Ван Ата, който сякаш винаги бе недоволен. Като че ли тя трябваше да направи нещо друго или нещо повече, или нещо различно.

Челото на пилота се бе изпотило, кафявите къдрици на косата му полепнаха около бляскавия контакт. Машинен мутант, биологичен мутант, поравно докоснат от различни технологии. Може би затова в началото Ти бе решил, че тя е леснодостъпна след като той самият бе чудак. Двама чудаци заедно.

Той потрепери, въздъхна конвулсивно и я прилепи силно към тялото си. Всъщност изглеждаше доста уязвим. Мистър Ван Ата никога не изглеждаше уязвим в този момент. Силвър не бе съвсем сигурна на какво точно приличаше той.

„Какво получава от този акт, което аз не получавам? – чудеше се Силвър. – Какво ми има?“ Може би наистина беше, както я бе обвинил веднъж Ван Ата, фригидна – неприятна дума, която ѝ напомняше за машините и за боклука, заключен в контейнери вън от Селището. Заради него тя се бе научила да пъшка, да се огъва приятно, а той ѝ казваше кога да се отпусне.

Силвър си спомни, че има и друга причина да си държи очите отворени. Тя отново погледна над главата на пилота. Наблюдателният прозорец на тъмната контролна кабина, където те се чукаха, гледаше към товарителната площадка. Мястото между контролната кабина на площадката и входа към въздушния шлюз на товарната совалка бе слабо осветено и пусто. „*Побързайте, Тони, Клер, притесняваше се Силвър. Не мога да се занимавам с този през цялата смяна.*“

– Уау – Ти си пое дъх. Излезе от транса, отвори очи и се усмихна. – Когато са ви планирали да живеете в безтегловност, са помислили за всичко. – Той поотпусна силната си прегръдка, погали Силвър по гърба, по бедрата, по долните ръце. Потупа одобрително ръцете ѝ върху мускулестите му хълбоци. *Абсолютно функционални.*

– Как хората долу се предпазват от, хм, разделяне един от друг? – полюбопитства тя с предимството на човек, който е притиснал в ъгъла очевиден експерт по въпроса.

Той се усмихна широко:

– Гравитацията ни придържа.

– Колко странно. Винаги съм смятала, че гравитацията е нещо, с

което трябва да се бориш през цялото време.

– Не, само през половината време. През другата половина тя работи за теб – увери я той.

Ти елегантно се освободи от тялото ѝ – може би това бе резултат от опита му като пилот – и я целуна по врата:

– Добро момиче.

Силвър леко се изчерви, беше благодарна за слабото осветление. Ти моментално съсредоточи вниманието си към необходимото за случая почистване. Бързо продухване и пълният със сперма кондом заминаваше по тръбата за боклука. Силвър потисна съжалението си с леко потрепване. Жалко, че Ти не бе един от тях. Твърде жалко бе, че имаше толкова други преди нея в списъка за майчинство. Твърде жалко...

– Твоят приятел, доктора, казвал ли ти е дали наистина се нуждаеш от такива неща? – попита я Ти.

– Не мога да питам направо д-р Минченко – отговори Силвър. – Но доколкото разбрах, той смята, че всяко бебе между земен и един от нас ще бъде спонтанно абортирано, някъде съвсем в началото. Ала никой не знае със сигурност. Възможно е да се роди бебе с долни крайници, които не са нито ръце, нито крака, а някаква смесица от двете. „*И вероятно няма да ми позволят да го запазя...*“ Както и да е, но това спестява преследването на течности из стаята с ръчен вакуум.

– Съвсем правилно. Е, аз, разбира се, не съм готов да бъда баща.

„Неразбираемо е, помисли си Силвър, за толкова възрастен мъж.“ Ти трябваше да е поне на двадесет и пет, много по-възрастен от Тони, който бе почти най-възрастният от тях. Тя внимаваше да се носи срещу екрана така, че пилотът да остане с гръб към него. „*Хайде, Тони, прави го, ако ще...*“

Студен полъх откъм вентилаторите накара ръцете ѝ да настръхнат. Силвър потрепери.

– Студеничко ли ти е? – попита загрижено Ти и потърка ръцете ѝ да ги стопли. После ѝ подаде синята риза и късите панталонки, които бяха отплавали към другия край на стаята. Силвър се вмъкна елегантно в тях. Пилотът също се облече. Със скрито удивление Силвър наблюдаваше как той си закопчава обувките. Толкова твърди и тежки. Но тогава, значи и краката му бяха тромави и тежки. Надяваше се, че той ще внимава как ги движи. Така, с обувки, краката му ѝ приличаха на чукове.

Ти се усмихна, откопча пилотската си чанта от закачалката на стената, където я бе оставил, докато се бяха притаили в контролната кабина преди час:

– Искаш да ми кажеш нещо?

Силвър събра кураж и стисна обнадеедено четирите си ръце:

– О! Можеш ли да намериш още дискове с книги от същата дама?

– Да, ето – Ти извади тънки пластмасови плочки от чантата си. – Три заглавия, все нови.

Силвър им се нахвърли и жадно прочете етикетите. Илюстрирани романи на Дъга: „Глупостта на сър Рандман“, „Любов в Газебо“, „Сър Рандман и разменената невеста“, всички от Валерия Вигра.

– О, чудесно! – Тя обви раменете на Ти с горната си дясна ръка и го целуна силно и съвсем спонтанно.

Той поклати глава с престорено недоволство:

– Не знам как можеш да четеш тези глупости.

– *Страхотни са!* – Силвър защити любимата си литература. – Изпълнени са с цвят, с непознати места и времена. В много от тях действието се развива на старата Земя, в далечното време, когато *всички* все още са били долу – чудни са! Имало е толкова много животни около хората – онези огромни същества, наречени коне, всъщност са носили хората на гърба си. Предполагам, че гравитацията е доскучала на хората. А онези богати хора, като... като директорите на Компанията, предполагам, наречени „лордове“ и „благородници“, са живеели в най-фантастичните селища, прикрепени към повърхността на планетата. А в историята, която ни преподават няма *нищо* от това! – Възмущението й бе пълно.

– Това не е история – отбеляза той. – Това е художествена литература.

– Но и не прилича на литературата, която ни дават. О, няма проблем що се отнася до малките. Аз обичах „*Малкият Който Би Могъл*“ – карахме учителката да ни го чете отново и отново. Поредицата за Боби ВХ-99 беше хубава... „*Боби ВХ-99 разрешава мистерията на излишната влажност...*“ „*Боби ВХ-99*“ „*Растителния Вирус*“. Тогава поисках да специализирам Хидропоника. Но толкова по-интересно е да четеш за земните. Когато чета това – тя силно стисна пластмасовите плочки, – имам чувството, че те са истински, а аз не съм – въздъхна дълбоко Силвър.

Макар че може би мистър Ван Ата *приличаше* малко на сър Рандман... висок ранг, властен, избухлив... Силвър се зачуди защо сприваността у сър Рандман винаги изглеждаше толкова вълнуващо и привлекателно качество. Когато мистър Ван Ата се ядосаше, почти й ставаше лошо. Може би земните жени бяха по-смели.

Ти сви рамене, озадачен и удивен:

– Защото те вълнуват, предполагам. Не виждам нищо лошо. Но аз ти донесох нещо по-хубаво за теб... – Той отново претършува чантата си и извади ефирна тъкан с цвят на слонова кост, с вплетени дантела и сатен. – Реших, че няма нищо лошо да облечеш обикновена женска блуза. Има избродирани цветя. Помислих, че ще ти хареса след като се занимаваш с хидропоника.

– О... – една от героините на Валерия Вигра носеше въщи подобно нещо. Силвър посегна, но отдръпна ръката си: – Но, но аз не мога да я взема.

– Защо не? Ти взе дисковете с книги. Не е *толкова* скъпа.

Силвър, която чувстваше, че започва съвсем ясно да разбира от книгите как действат парите, поклати глава.

– Не е това. Хм, ами, не мисля, че д-р Йей ще одобри срещите ни. Нито пък... другите хора. – Всъщност, Силвър бе напълно сигурна, че „неодобрение“ едва ли щеше да се покрие с последствията, които едно разкриване на връзката ѝ с Ти би предизвикало.

– Глупости – скара ѝ се Ти. – Няма да им позволиш да ти казват какво да правиш, нали? – Но гласът му бе обагрен с тревога.

– Нямам намерение да им казвам какво правя – отбеляза Силвър. – А ти?

– Господи, не! – махна ужасено с ръка той.

– Значи постигнахме съгласие. За съжаление това – тя разочаровано посочи блузата – е нещо, което аз не мога да скрия. Веднага щом я облека, ще се намери някой да ме попита откъде я имам.

– О – продума той като поразен от неоспорим факт. – Да, предполагам, че трябваше да помисля за това. Дали ще можеш да я скриеш за известно време? Аз си вземам само гравитационните отпуски на Родео, защото всички извънредни кабинни в совалката на Ориент IV са окупирани от по-висшестоящите. Е, и ти можеш да направиш приятни часовете при товарния превоз. Но аз имам положението си на командир на совалка и след още няколко цикъла ще се върна към постоянно скачане.

– Освен това, блузата не мога да я споделя – замисли се Силвър. – Книгите и видеодрамите са малки и лесно се скриват, но освен това те могат да се предават в групата, без да свършат. Никой не е пренебрегнат. И затова, хм, мога да получа съдействие, когато поискам да остана насаме за известно време. – Кимването ѝ посочваше усамотението, на което се радваша в момента.

– О – преглътна Ти и замълча. – Не мислех, че всички тези неща се

предават от ръка на ръка.

– Да не ги споделя? – възкликна Силвър. – Това би било наистина лошо. – Тя го погледна укорително и развълнувана бутна обратно към него блузата, докато не се е разколебала. Предпочиташе да ѝ се наложи да обясни, отколкото да размисли.

По-добре беше Ти да не знае за скандала с един от дисковете с книга, случайно оставен във видеото и открит от земните служители в Селището, които го бяха предали на д-р Йей. Разследването не доведе до нищо. Те успешно бяха скрили останалата част от контрабандната библиотека, но свирепата ожесточеност на разследването бе достатъчно предупреждение за Силвър колко сериозна е постъпката ѝ в очите на властите. Оттогава бяха направили две внезапни проверки, макар че не бяха открити повече дискове. Беше си взела бележка.

Самият мистър Ван Ата я бе дръпнал настрана – нея! – и бе настоял да шпионира другарите си. Тя беше започнала да си признава и бе спряла точно навреме. Напиращият у него гняв бе стегнал гърлото ѝ. „Когато хвана малкия подлец, ще го разпъна на кръст“, бе изревал той. Може би мистър Ван Ата, д-р Йей и останалите няма да се сторят толкова страшни на Ти, но тя не искаше да рискува да изгуби единствения си сигурен източник на земни удоволствия. Ти поне искаше да прави бартер с онова което тя предлагаше, невидимата стока, която не се отчиташе в нито една лаборатория. Кой знае, друг пилот би могъл да поиска *неща*, които тя по-трудно щеше да измъкне незабелязано от Селището.

Силвър съзря дългоочакваното раздвижване в товарната зона. „А ти си мислеше, че рискуваш заради няколко книги, каза си. Почакай само *това* да се разкрие...“

– Благодаря ти все пак – каза бързо Силвър и сграбчи Ти за врата в една дълга благодарствена целувка. Той затвори очи – прекрасен рефлекс – и Силвър извърна своите отвъд контролната кабина. В този момент Тони, Клер и Анди се измъкваха по гъвкавата тръба на шлюза на совалката.

„Ето, помисли си тя, това е. Направих, каквото можах. Останалото зависи от вас. Късмет, двоен късмет. *Искаше ми се да бях с вас.*“

– Ооф! Виж колко стана часът! – Ти се освободи от прегръдката ѝ. – Трябва да свърша работата си по този списък преди капитан Дюранс да се е върнал. Мисля, че си права за блузата. – Той безцеремонно я напъха обратно в чантата си. – Какво искаш да ти донеса следващия път?

– Сиги от Поддръжка на Въздушните системи ме попита за сериите на Нинджа на Звездните Близнаци – отговори веднага Силвър. –

Стигнал е до седма, но му липсват четвърта и пета.

– О – отвърна Ти, – ето това е прилично развлечение. Ти самата гледала ли си ги?

– Да – Силвър сбърчи нос. – Но не съм сигурна, че хората си правят такива лоши неща един на друг. Казваш, че това е художествена проза?

– Ами да.

– Отдъхнах си.

– Да, но какво искаш за себе си? – настоя той. – Няма да рискувам да ме хокат, за да умилостивя Сиги, който и да е той. Сиги няма твоите... – той въздъхна със замечтан поглед – страстни бедра.

Силвър размахва трите нови плочки с книги с долната си дясна ръка.

– Още от тях, ако обичате, сър.

– След като искаш глупости – той целуна подред всяка от четирите й длани, – ще получиш глупости. Хм, ето го и безстрашният ми капитан. – Ти припряно оправи униформата си на пилот на совалка, включи светлинния лост и грабна панела с доклада си. Една врата в края на товарното отделение изсвистя и се отвори. – Той мрази да се занимава с по-младите скачащи пилоти. Нарича ни дечковци. Смятам, че го притеснява факта, че на моя кораб аз ще се издигна повече. Все пак, по-добре да не давам на старчето повод да се заяжда с мен...

Силвър скри плочките с книги в чантата си и зае поза на случаен минавач. В контролната кабина влезе капитан Дюранс.

– Приключвай, Ти, има промяна в маршрута.

– Да, сър. Какво изскочи?

– Викат ни долу.

– По дяволите! – тихо изруга Ти. – Имах насрочена среща за, ъ-ъ... – той погледна Силвър. – Трябваше да се срещна с приятел тази вечер на Трансферна Станция.

– Чудесно – с иронично безразличие каза капитан Дюранс, – изпрати оплакване до Службни Връзки, че работният график пречи на любовния ти живот. Може би ще направят всичко възможно да ти отнемат работния график.

Ти разбра намека и продължи да изпълнява задълженията си като техник, пристигнал да работи в контролната кабина на товарната зона.

Силвър се смали в ъгъла, замръзнала от ужас. На Трансферна Станция Тони и Клер бяха планирали да се прехвърлят на скачащ кораб за Ориент IV, да се отдалечат от обхвата на Галактически Технологии и да си намерят работа като пристигнат там. Ужасно рискован план, който показваше тяхното отчаяние. В началото Клер беше ужасена, но най-

накрая се предаде и се съгласи с плана на Тони, който бе пресметнал всяка стъпка. Най-малкото първите крачки изглеждаха добре обмислени. Следващите изглеждаха по-мъгляви, далеч от дома и Родео. Във всеки случай не бяха планирали да слизат до Земята.

Сигурно Тони и Клер вече се бяха скрили в товарната совалка. Нямаше как да ги предупреди. Да ги предаде ли, за да ги спаси? Със сигурност щеше да последва ужасен скандал – страхът стегна като с обръч гърдите ѝ. Дъхът ѝ секна. Сякаш беше онемяла.

Отчаяна и парализирана, тя гледаше на екрана на контролната кабина как совалката се отделя от Селището и започва да пада към спираловидната атмосфера на Родео.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Полутъмното товарно отделение сякаш започна да реве навсякъде около Клер, когато намаляването на скоростта оказа натиск върху конструкцията. Металната обвивка на совалката вибрираше от удари и свистене.

– Какво става? – пое си дъх Клер. Тя освободи една от ръцете си от пластмасовите палети, зад които се бяха скрили, за да придържа по-добре Анди. – Ударихме ли се в нещо? Какъв е този странен шум?

Тони напљунчи пръст и го вдигна:

– И дума не може да става за течение. – Той преглътна, за да използва евсталиевите си тръби: – Налягането не се променя. – Свистенето обаче се усилваше.

Два механични удара, един след друг, които по нищо не приличаха на познатото тупване и щракване при затварянето на люка, разтърсиха от ужас Клер. Скоростта продължи да спада, променяна от непознатия нов вектор на удара. Тази част на товарното, към която бяха прикрепени палетите, сякаш притискаше Клер. Тя нервно притисна Анди към корема си.

Бебето ококори очи, устата му се изкриви от страх. *„Не, моля те, не реви!“* Тя не смееше да даде воля на плача, който напираше от собственото ѝ гърло. Това щеше да го накара да завие като сирена.

– Баничка, баничка, пекарю... – продума Клер. – Изпечи баничка веднага... – тя го погъделичка по бузата и хвърли на Тони поглед, изпълнен с мълчалива молба.

Тони беше пребледнял:

– Клер, мисля, че совалката се движи надолу! Обзалагам се, че тези удари са от разгръщането на крилата.

– О, не! Не може да бъде. Силвър провери плана...

– Изглежда, че Силвър е направила голяма грешка.

– Аз също го проверих. Тази совалка трябва да вземе екипаж от служители от Трансферна Станция и *после* да слезе долу.

– Значи и *двете* сте направили голяма грешка – гласът на Тони бе суров и трепереше. Опитваше се да прикрие с гняв напирания страх.

„О, само не ми креци! Ако не съм спокойна и Анди няма да остане спокоен. Това не беше мое хрумване...“

Тони се претърколи по корем и повдигна тялото си от блъскащата

го повърхност на... на *пода*, така земните наричаха посоката, от която идваше гравитационната сила. Изпълзя към най-близкия прозорец като се издърпваше с ръце. Светлината, която струеше през него, странно се разсейваше, чезнеше.

– Всичко е бяло, Клер, мисля, че влизаме в облак!

Клер с часове бе наблюдавала облаци горе от орбитата. Как бавно се издуваха в атмосферата на Родео. Винаги ѝ изглеждаха огромни като луни. Копнееше да ги види.

Анди стискаше синята ѝ фланелка. Тя се претърколи като Тони с длани към повърхността и тръгна нагоре. Анди обърна глава към баща си, протегна към него горните си ръце и се опита да се откъсне от Клер с долните. Подът подскочи и го удари.

В първия момент беше прекалено изплашен, за да се разплаче. Но после отвори уста и изрева с разтреперания писък на осъзнатата болка. Викът прободеше всеки нерв на Клер.

Тони се стресна и слезе от прозореца обратно при тях:

– Защо го изпусна? Какво си мислиш, че правиш? О, накарай го да млъкне, бързо!

Клер отново се претърколи по гръб и издърпа Анди върху мекия си корем. Погали го и го целуна припряно. Той вече не плачеше от болка, а от страх, но виковете му така и не стихваха.

– Ще го чуят чак в кабината на пилота! – прошепна притеснено Тони. – Направи нещо!

– Опитвам се – прошепна в отговор Клер. Ръцете ѝ трепереха. Тя се опита да притисне главата на Анди към гърдите си – нещо, което обичаше, но този път той извърна глава и се разпищя още по-силно. За щастие шумът от движението на совалката през атмосферата бе достигнал децибелите на оглушителна гръмотевица. Когато шумът стихна, Анди вече се беше уморил. Чуваха се само скимтящите му хълцания. Той потри мокро от сълзи и пот лице във фланелката на Клер. Тежестта му върху корема и диафрагмата ѝ почти спираха дъха ѝ, но тя не смееше да го отмести.

Поредна серия удари отекна в совалката. Вибрациите на двигателите променяха нивото си. Клер политаше насам и натам според постоянноменящите се вектори на ускорението. Най-силен бе този откъм пода. Тя си позволи да отпусне две от ръцете си от Анди, за да се закрепят за пластмасовите палети.

Тони стоеше до тях и хапеше устни от безпомощност и притеснение:

– Трябва да слезем долу и да се прикрепим към повърхността.

– В един от входовете на совалката – кимна Клер. – Там ще има хора, земни. Може би е най-добре да им кажем, че съвсем случайно сме се оказали на борда. Може би... – добави тя обнадеедно – те ще ни изпатят обратно въщи.

Тони стисна горната си дясна ръка в юмрук:

– Не! Не можем да се предадем сега! Никога няма да имаме друг шанс!

– Но какво можем да направим?

– Ще се крием на този кораб, докато успеем да се качим на друг. Някой, който отива на Трансферна Станция. – Клер изпуфтя изплашено, без да иска. Гласът му се изпълни с настоятелна молба: – Направили сме го веднъж, ще успеем пак.

Тя поклати невярващо глава. По-нататъшния спор бе прекъснат от ужасяващи удари, които разтърсиха целия кораб, а после се сляха в приглушен продължителен тътен. Светлината, която струеше през прозореца, освети товарното отделение, когато совалката се приземи, след което отново падна мрак. Двигателите изскимтяха и млъкнаха.

Клер се отдели внимателно от палетите. От всичките вектори на ускорението остана само един. Бе изумително чувство.

Гравитацията тихо и неумолимо я смазваше. Тя се бореше с натрапчивата мисъл, че ако натискът изведнъж спре, ще бъде запратена към тавана, където ще премаже Анди. Имаше чувството, че целият товар се движи бавно в кръг около нея. Тя затвори очи, за да се предпази.

Тони стисна предупредително долната ѝ лява китка. Тя погледна нагоре и замръзна. Външната врата в края на товарното отделение се отвори.

Влязоха двойка земни във фирмени гащеризони. Вратата към центъра на совалката се отвори. Показаха се главите на Ти и на още един пилот.

– Здравейте, момчета. Каква е тази припнатост?

– Трябва да обърнем това птиче и да го натоварим отново за час – отговори служителят по поддръжката. – Имате време само да се изпикаете и да обядвате.

– Какъв е товарът? Не съм виждал подобно суетене от последния случай на бърза помощ.

– Оборудване и припаси за някакво шоу, което ще се състои в Селището в чест на Вицепрезидента на Управлението.

– Това ще бъде чак следващата седмица.

Служителят по поддръжката се ухили:

– Така си мислят всички. Вицепрезидентът излетя седмица по-рано с частната си совалка с цял отряд счетоводители. Изглежда обича неочакваните проверки. Ръководството, разбира се, умря от радост.

– Не бързай да се смееш – предупреди го Ти. – В края на краищата всичко се стоварва на нашия гръб.

– Сякаш не знам – въздъхна Тони и кимна към отворената врата.

Клер се претърколи на една страна и внимателно постави Анди на платформата. Той се намръщи, готов да се разплаче. Клер бързо се опря на длани и се опита да балансира – дясната ѝ долна ръка се справяше най-лесно. Грабна с една ръка Анди и го сгуши към тялото си. Залепена от ужасната гравитация към онази част на товарното отделение, което сочеше земята, тя запълзя на три ръце към вратата. Анди ѝ тежеше, сякаш силна пружина го теглеше към пода. Главата му подскочаше назад и Клер внимателно я повдигна с длан.

До нея Тони успя да застане на три ръце. Със свободната той дръпна връвта на торбата им с запаси. Тя бе прилепнала към пода и не помръдна.

– По дяволите! – ядоса се Тони. Изпълзя до торбата, сграбчи я и я повдигна, но беше твърде обемиста, за да я носи под стомаха си. – По дяволите, по дяволите!

– Не може ли да се предадем все пак? – попита тихо Клер, предчувствайки отговора.

– Не! – Той метна торбата на рамо и се заклатушка напред. Тя се олюля застрашително на гърба му и Тони трябваше да я придържа с горната си лява ръка, а да подскача напред с дясната. – Успях, хайде, тръгвай!

Совалката бе паркирана в пещерен хангар – огромна тъмна бездна с покрив от греди. От тях би излязло отлично скривалище, ако можеха да се доберат дотам. Всичко, което не бе здраво прикрепено, падаше само към единия край на стаята и си стоеше залепнало, докато някой не го махнеше насила. Имаше нещо странно и несиметрично в това...

От люка към пода на хангара се спускаше нагънат склон. Явно бе проектиран, за да се улесни опасната битка с всесилната гравитация чрез поносими прагове. „*Стълбище*“ Клер спря и сведе глава. Кръвта ѝ се качи в главата. Тя преглътна.

– *Не спирай!* – прошепна умолително Тони отзад и също преглътна.

– Ъ-ъ... ъ-ъ... – За миг Клер се въодушеви, обърна се и тръгна надолу. Свободната ѝ долна длан се удряше в металните стъпала при

всеки скок. Беше неудобно, но поне възможно. Тони я последва.

– Сега накъде? – пое си дъх Клер, когато стигнаха дъното.

– Засега ще се скрием в онзи безпорядък от съоръжения ей там – посочи с брадичка Тони. – Не бива да се отдалечаваме прекалено от совалката.

Хукнаха към ъгъла на хангара. Ръцете на Клер веднага се покриха с мърсотия. Психическият стрес бе непоносим като място, което те сърби, а няма как да го почешеш. Клер имаше чувството, че би рискувала живота си, за да се измие.

Стигнаха до няколко паркирани тежки съоръжения. Един товарач влезе в хангара и дузина мъже и жени в работни гащеризони скочиха от него и плъзнаха из совалката. Клер се радваше на шума, който вдигаха, тъй като Анди все още проплакваше от време на време. Тя наблюдаваше със страх поддържащия персонал през металните ръце на машините. Колко ли късно е прекалено късно, за да се предадат?!

Лео все още се приготвяше в кабината с оборудване, когато Прамод влезе и застана до него.

– Откри ли Тони? – попита Лео. – Като бригадир на групата той трябва да поведе това шествие. От мен се очаква само да гледам.

– Не можах да го открия на нито едно от обичайните места, сър – поклати глава Прамод.

Лео без малко да изпусва, но само изпфуфтя:

– Вече трябваше да е попълнил страницата си... – Той се отмести към вратата.

Отвън във вакуума, малка машина току-що подреждаше последните секции на обвивката на хидропонното отделение в добре подредено съзвездие. Четириръките сяха да го построят пред очите на Вицепрезидента на Управлението. Лео не можеше да се надява, че проблемите и закъсненията в другите отдели ще изместят тези в неговия. Време беше екипът му по заваряване да направи своя дебют.

– Добре, Прамод, пригответи се. Ще заемеш мястото на Тони, а Боби от Група Б ще вземе твоето – продължи по-бързо, преди изумлението в очите на Прамод да се превърне в сценична треска: – Няма нищо ново. Практикувал си го десетки пъти. Ако имаш и най-малки съмнения относно качеството или безопасността на която и да е процедура, аз ще бъда там. Но първо погледни реалността – в постройката, която ще издигнете днес, ще живеете дълго след като Вицепрезидентът Апмад и

пътуващият ѝ цирк си отидат. Гарантирам, че много повече ще се хареса нещо, което е направено добре, макар и бавно, отколкото някоя измислица, скроена на две, на три.

За Бога, направи така, че да mine гладко, беше казал нервно на Лео преди час Ван Ата. Спазвай схемата, без значение какво... ще поправим дефектите по-късно, след като си отиде. От нас се очаква тези шимпанзета да изглеждат печеливши.

– Не бива да се опитваш да приличаш на нещо, което не си – продължи Лео. – Ти си ефективен и си добър. Да ви преподавам бе едно от големите неочаквани удоволствия в моята кариера. Тръгвай сега, а аз ще те настигна след малко.

Прамод хукна да търси Боби. Лео се намръщи и се отправи през кабината към терминала с комуникационната конзола в дъното. Даде команда „Страница“ и „Д-р Сондра Йей“. В същия миг съобщението в ъгъла на екрана примигна с неговото собствено име. Съдържаеше и номер. Лео прекрати командата, избра номера и повдигна вежди изненадан. На екрана се показа д-р Йей.

– Сондра! Тъкмо щях да ти се обаждам. Знаеш ли къде е Клер?

– Колко странно! Исках да те питам къде мога да открия Тони.

– О? – Лео мигом промени тона си в неутрален. – Защо?

– Защото не мога да я открия никъде и си помислих, че Тони вероятно знае къде е. Тя трябва да демонстрира техника по грижи за детето в безтегловност пред Вицепрезидента след обяд.

– Дали, хм – преглътна Лео, – Анди е в забавачницата или с Клер, знаеш ли?

– С Клер, разбира се.

– О!

– Лео... – вниманието на д-р Йей се изостри. Тя сви устни. – Известно ли ти е нещо, което аз не знам?

– Мм – той я погледна, – знам, че Тони бе изключително разсеян в работата си последната седмица. Бих могъл да кажа дори депресиран като изключим факта, че, разбира се, ти си специалистът по тази част. Както и да е, не приличаше на себе си, на онзи жизнерадостен човек, когото познавам. – Топка от безпокойство сви стомаха му и направи речта му хаплива. – А да не би вие, госпожо, да имате някакви грижи, които сте забравили да споделите с мен?

Тя сви устни, но избегна уловката:

– Програмите са придвижени напред по всички отдели, както знаеш. Клер получи новото си назначение по репродукция. То не

включваше Тони.

– Назначение по репродукция? Искаш да кажеш, да забременее? – Лео почувства как лицето му се зачервява. Някъде дълбоко в него дълго контролираният гняв запуши. – Нима с тези думи криете и от себе си това, което правите? А аз си мислех, че пропагандата е само за нас, ратаите. – Йей щеше да каже нещо, но Лео не й позволи: – Мили Боже! Нима сте се родили нечовеци или сте станали такива постепенно с титлите – магистър, доктор по медицина, бакалавър...

Лицето на Йей потъмня, тонът ѝ стана хаплив:

– Имаме си инженер с романтична душа? Сега разбирам всичко. Не се увличайте в сценария си, мистър Граф. Тони и Клер бяха определени един за друг първия път от абсолютно същата система и ако *някои хора* спазваха първоначалното разписание, този проблем щеше да бъде избегнат. Не виждам смисъла в това да платиш на един експерт за мнението му и после лековерно да пренебрегнеш съвета му. Наистина, не виждам смисъла. Инженерите...

„О, дявол го взел, и тя страдаше от комплекса на Ван Ата. Както и аз, осъзна Лео.“ Прозрението притъпи моментния му вътрешен гняв.

– Аз не съм измислила Проекта Кей. Ако аз го управлявах, то щеше да е по различен начин, но сега трябва да играя с картите, които са ми раздали, мистър Граф. По дя... – тя се стегна и върна разговора на първоначалната тема. – Трябва бързо да я открия. Иначе ще се наложи Ван Ата да започне шоуто отзад-напред. Лео, страшно важно е Вицепрезидентът Апмад да мине първо през забавачницата, преди да е започнала да си съставя каквото и... Имаш ли въобще някаква представа къде може да са тези деца?

Лео поклати глава. Една смътна идея превърна искрения му жест в лъжа.

– Ще ми се обадиш, ако ги откриеш преди мен, нали? – помоли я той. Смиреният му тон звучеше разкаяно.

– Да, разбира се – омегна Йей, повдигна рамене в мълчаливо извинение и прекъсна връзката.

Лео се върна в кабината, свали работния си костюм, облече гащеризона и побърза да проследи идеята си преди да го е изпреварила д-р Йей. Беше сигурен, че тя ще го направи и при това скоро.

Силвър провери работната схема на видеото си – люти чушки. Тя мина през отделението по Хидропоника към кабината със семена, откри

чекмеджето с търсения надпис и извади предварително подготвен хартиен пакет. Леко го потупа и изсушените семена звъннаха приятно.

Тя взе пластмасовия разсадник, разкъса пакета и нежно насочи малките бледи семена в контейнера. Вкара маркуча през гуменото уплътнение от страни на разсадника и ги поля. Разклати кутията на разсадника напред-назад и го постави на мястото му в инкубатора. Включи оптималната температура за чушките, настрои лютивината и въздъхна.

Светлината от филтриращите прозорци непрекъснато привличаше вниманието ѝ. За четвърти или пети път тази смяна тя спираше, минаваше покрай хранителните тръби и се взираше в Родео. Някъде там долу, на дъното на този кладенец от пространство, пълзяха Клер и Тони. Ако все още не се бяха предали. Или бяха загинали в ужасна катастрофа... Разюзданото ѝ въображение я пренесе в поредица от катастрофи.

Силвър се опита да ги прогони с ясният образ на Тони, Клер и Анди, когато се вмъкнаха в совалката, но въображението ѝ изгради друг сценарий. Клер се опитва да прескочи някаква дупка (Каква дупка? Откъде, дявол да го вземе?) и пропуска целта. Силвър мислеше за странното движение на нещата в плътните гравитационни полета. Писъкът след сблъсъка с бетона долу, не, Клер сигурно ще държи Анди – двоен удар в бетона... Силвър потърка челото си с дланите на горните си ръце, сякаш да изтика зловещата гледка вън от ума си.

Свистенето от вратите върна Силвър обратно към действителността. По-добре беше да изглежда заета – какво трябваше да направи? О, да, да почисти използваните хранителни тръби, да ги подготви за засаждане в другиден в новото отделение, което се строеше. Там всеки щеше да покаже уменията си на Вицепрезидента на Управлението. По дяволите! Вицепрезидента! Но от друга страна, това беше шанс Тони и Клер да останат неразкрити, две смени, дори три. Сега...

Сърцето ѝ се сви като видя кой бе влязъл в отделението по Хидропоника.

По принцип Силвър би се зарадвала да види Лео. Изглеждаше голям и чист мъж. Не, не голям, но някак солиден. От всяка частица от него струеше спокойствие. Напомняше ѝ за нещата от долу, които бе имала шанса да подържи – дърво, кожа и сушени треви. Ужасните сценарии избледняха в светлината на усмивката. Все пак тя би се радвала да си поговори с Лео...

Сега той не се усмихваше:

– Силвър...? Тук ли си?

За миг тя си помисли да се скрие измежду хранителните тръби, но

листата изшумоляха при нейното раздвижване и издадоха местонахождението ѝ.

– Ъ-ъ... Здравей, Лео – надзърна над листата тя.

– Виждала ли си скоро Тони или Клер? – Лео обичаше прямотата. *Наричай ме Лео*, бе ѝ казал той първия път, когато го беше назовала мистър Граф. *По-кратко е*. Той се премести до хранителните тръби. Втрещиха се един в друг от двете страни на оградата от бобови стебла.

– През цялата смяна не съм виждала никой друг освен ръководителя си – каза Силвър и си отдъхна, че каза самата истина.

– Кога за последен път си виждала някой от тях?

– О, миналата смяна, мисля – тя отметна безгрижно глава.

– Къде?

– Мм... наоколо – изкиска се неуместно. В този момент мистър Ван Ата би вдигнал ръце с неприязън и би се отказал да се опитва да измъкне нещо от празната ѝ глава.

Лео се намръщи:

– Знаеш ли, едно от очарователните ви качества е абсолютната точност на отговорите ви.

Коментарът увисна във въздуха. Силвър ясно си спомни как Тони, Клер и Анди бързаха към товарното отделение на совалката. Тя се замисли за тяхна предишна среща, когато обмисляха плана си и я посочи като полуистина:

– Хапнахме заедно по средата на последната смяна в Хранителна Станция Седем.

Лео сви устни:

– Разбирам – наведе глава и я заразглежда като някаква загадка, като две металургично несъвместими повърхнини, които трябваше да измисли как да съедини. – Виж сега, току-що чух за новото, хм, репродуктивно назначение на Клер. Чудех се какво тревожи Тони през последните няколко седмици. Беше много депресиран от всичко това, нали? Доста... объркан.

– Те имаха планове – започна Силвър, но се опомни и сви рамене. – Не знам. *Аз* бих се радвала да ми дадат репродуктивно назначение. На някои хора не можеш да им угодиш.

Лицето му придоби сурово изражение:

– Силвър, колко объркани бяха те? Често децата приемат някой временен проблем за края на света. Не разбират, че има време за всичко. Това ги напряга емоционално. Мислят, че са достатъчно разочаровани и могат да направят нещо... отчаяно?

– Отчаяно? – самата Силвър се усмихна отчаяно.

– Нещо като самоубийство или друго?

– О, не? – Силвър бе шокирана. – О, те никога не биха направили нещо подобно.

Дали за миг не премина облекчение през кафявите очи на Лео? Не, лицето му изглеждаше напрегнато и загрижено.

– Страхувах се да не са направили точно това. Тони не се появи на работната си смяна, а това е нечувано. Анди също го няма. Никъде ги няма. Ако са били толкова отчаяни, ако са се почувствали в капан... Какво по-лесно от това да се измъкнат през някой въздушен шлюз? Един студен миг, един болезнен миг и спасение завинаги – той стисна единствения си чифт ръце. – И за всичко това съм виновен аз. Трябваше по-рано да разбера, да кажа нещо... – замълча и я погледна въпросително.

– О, не, не е така! – ужаси се Силвър. Бързаше да го разубеди. – Не мислете за такива неща. Вижте... – тя огледа отделението по Хидропоника и понижи глас, – вижте, не трябва да ви го казвам, но не искам да си мислите... да си мислите тези страшни неща. – Той я погледна сериозно и напрегнато. Колко ще посмее да му разкрие? Ако я увери...

– Тони и Клер...

– Силвър! – изтреща гласът на д-р Йей веднага щом се отвори въздушния шлюз. – Силвър, какво знаеш за всичко това?

– О, по дяволите! – изръмжа Лео. Ръцете му се свиха в юмруци.

Тя се стъписа:

– Вие! – и почти се засмя. Нима Лео беше толкова хитър и ловък? Тя го бе подценявала. Дали и двамата не носеха маска пред света? Ако е така, какво ли прикриваше благото му лице?

– Моля те, Силвър, преди да дойдат... Не мога да помогна, ако...

Беше твърде късно. Ван Ата и Йей влязоха в стаята.

– Силвър, знаеш ли къде са отишли Тони и Клер? – Д-р Йей беше останала без дъх. Лео мълчеше отчуждено и разглеждаше изящните бели бобови цветове.

– Разбира се, че знае – викна Ван Ата още преди Силвър да може да отговори. – Тези момичета знаят всичко една за друга, казвам ти.

– О, известно ми е – отвърна Йей.

– Изплюй камъчето, Силвър – строго каза Ван Ата. – Сигурно съзнаваш кое е добре за теб.

Силвър стисна устни и повдигна брадичка. Д-р Йей изви очи към гърба на началника си:

– Силвър – подхвана помирително тя, – сега не е време за игри. Ако, както предполагаме, Тони и Клер са се опитали да напуснат Селището, в момента може да се намират в голяма беда, дори да ги грози смъртна опасност. Доволна съм, че си лоялна към приятелите си, но те умолявам – имай чувство за отговорност. Приятелите не изоставят приятелите си в беда.

В очите на Силвър се четеше съмнение. Отвори уста да проговори...

– По дяволите! – изкрещя Ван Ата. – Нямам време за сладки приказки с тази курва. *Точно в тази минута* онази кучка със змийските очи от Управлението чака да продължи шоуто. Започва да задава въпроси и ако не ѝ се отговори навреме, ще тръгне сама да търси отговорите. И тогава ще видите какво ще стане. От всички моменти на този свят този е най-малко подходящият за подобна идиотщина. Това е направено умишлено. Много неща ще се провалят, при това не случайно.

Зачервеното му от гняв лице оказа обичайния ефект върху Силвър. Стомахът ѝ се сви, а погледът ѝ се замъгли от сълзи. Някога смяташе, че би направила всичко за него, само да се успокои, да се усмихне и да се пошегува отново.

Но не и този път. Първоначалното страхопочитание и увлечение, които бе изпитвала към него, малко по малко си бяха отишли. Тя се учуди колко мъничко бе останало от тях. А празната черупка може да бъде здрава и твърда...

– Ти – прошепна тя – можеш да ме *накараш* да кажа каквото и да е.

– Точно както си и мислех – изрева Ван Ата. – Къде ти е *тоталната социализация* сега, д-р Йей?

– Ако вие – каза през зъби д-р Йей – бяхте така любезен да не преподавате с антисоциално поведение, сега нямаше да ви се налага да се занимавате с последствията.

– Не разбирам за какво хленчите. Аз съм изпълнителен директор. Моята работа е да съм строг и суров. Затова Галактически Технологии ме назначиха тук в тази орбитална финансова клоака. Контролът на поведението е отговорност на вашия отдел, Йей, или поне така казвате вие. Затова, вършете си работата!

– Поведението е нещо, което се *променя* – поправи го студено д-р Йей.

– И каква, по дяволите, е ползата от него, ако се проваля на мигашом се задвижат нещата? Трябва ми нещо, което действа постоянно. Ако бяхте инженер, никога нямаше да ви допуснат до такъв отговорен

пост. Не е ли така, Лео?

Лео откъсна едно листо от бобовия храст и се усмихна любезно. Очите му искряха. Явно обмисляше отговора си. Във всеки случай той преглътна *нещо*.

Силвър измисли простичък план. Толкова простичък, че сигурно щеше да се справи. Не трябваше да върши нищо. Да не прави нищо, да не казва нищо. И постепенно бурята щеше да отmine. Все пак те не можеха да я повредят физически, тя бе ценно имущество за Галактически Технологии. Останалото бе само шум. И тя се сви в сигурността на каменното мълчание.

Тишината се втвърди като студено масло. Силвър почти се задави.

– Добре – изсъска й Ван Ата, – щом това е начинът, по който искаш да играеш. Много добре. Изборът си е твой – той се обърна към Йей. – В болницата нали имате нещо като фаст пента, докторе?

Устните на Йей потрепераха:

– Фаст пента е легален само за полицейския отдел, мистър Ван Ата.

– Не трябва ли заповед от съда за използването му? – запита Лео, без да отмести поглед от бобеното листо, което въртеше между пръстите си.

– Що се отнася до гражданите, Лео. Това... – Ван Ата посочи Силвър – не е гражданин. Е, докторе?

– Отговорът на въпроса ви, мистър Ван Ата, е не. В нашата болница *няма* нелегални лекарства.

– Аз не казах фаст пента, казах нещо подобно – ядоса се Ван Ата. – Нещо упойващо, нещо за крайна нужда.

– В крайна нужда ли сме? – попита Лео с мек тон. Все още си играеше с листото, което вече бе скъсал. – Прамод ще замести Тони, вероятно едно от другите момичета с бебета може да излезе вместо Клер. Защо Вицепрезидентът на Управлението трябва да разбере всичко?

– Ако се окаже, че двама от работниците ни са избягали долу – Силвър примигна при това ехо на нейния собствен страх... – или че се носят някъде отвън изсушени от студа, ще ни бъде ужасно трудно да го скрием от нея. Вие не сте виждали тази жена, Лео. Надушва проблемите отдалеч.

– Мм – промърмори Лео, а Ван Ата се обърна отново към Йей:

– А вие, докторе? Какво ще правите? Или предпочитате да чакате, докато някой не попита какво да прави с телата?

– Четвърти Тализан-5 прилича малко на фаст пента – смотолени неохотно д-р Йей. – При определена доза. Но ще се чувства зле цял ден.

– Изборът е неин – той се обърна към Силвър: – Последен шанс, Силвър. Писна ми! Презирам предателството. Къде отидоха? Кажи ми или ще си получиш инжекцията, още сега.

Изведнъж я облада болезнена човешка смелост:

– Ако ми направиш това – прошепна Силвър с отчаяна гордост, – ние ще успеем.

Ван Ата се присви от напирания гняв:

– *Ще успеем?* Ти и твоите малки приятелчета заговорничите да саботирате кариерата ми пред Управлението на Компанията и ти *ми* казваш „ще успеем“? Страшно си права, *ние* ще успеем!

– Охрана на Компанията, Отделение Три, говори капитан Банерджи. С какво мога да ви помогна?

– На служба ли сте? – отсече добре облечен мъж от екрана. Явно в него бушуваха силни емоции и дишането му бе учестено, а брадичката му потръпваше нервно.

Банерджи свали краката си от бюрото и се наведе напред:

– Да, сър?

– Аз съм Брус Ван Ата, директор на Проекта в Селището. Проверете кода ми или каквото се налага!

Банерджи се изправи и написа кода. Появи се надпис „чисто“ и изчезна. Банерджи се поизправи още малко:

– Да, сър, продължете.

Ван Ата замълча, сякаш се чудеше откъде да започне. Проговори бавно, въпреки неспокойните си и объркани мисли, които се бяха изписали на напрегнатото му лице:

– Имаме малък проблем, капитане.

Банерджи се напрегна. Той можеше да разпознае кога някой прикрива истината:

– О?

– Три от нашите... експериментални създания са избягали от Селището. Ние разпитахме съучастника им и смятаме, че са тръгнали с полет В 119 и сега се намират някъде в Отделение Три. Крайно наложително е да бъдат заловени и върнати при нас по най-бързия начин.

Очите на Банерджи се разшириха. Информацията относно Селището се пазеше в абсолютна тайна, но нямаше човек, който да е работил достатъчно дълго на Родоо и да не знае, че съществуват някакви генетично променени хора, пазени в изолация. Обикновено минаваше време

преди новите служители да разберат, че повечето екзотични истории за чудовища, разказвани от старите, бяха форма на въздействие върху тяхната доверчивост. Той бе прехвърлен на Родео само преди около месец.

Думите на шефа на Проекта прозвъняха в главата на Банерджи. *Избягали. Да се хванат.* Криминални бегълци. Избягали са опасни животни от зоопарка, а техните пазачи са затворени. Тогава някакво окаяно ченге получава задача да ги хване. Случайно са изчезнали ужасни биологични оръжия. С какво, по дяволите, си имаше работа той?

– Как да ги разпознаем, сър? Те – Банерджи преглътна... – приличат ли на човешки същества?

– Не – Ван Ата ясно прочете страха у Банерджи и изсумтя иронично: – Няма да имате проблем да ги разпознаете, уверявам ви, Капитане. А когато ги откриете, веднага ми се обадете като използвате личния ми код. Не харесвам това общуване по общия канал. За Бога, действайте внимателно, разбирате ли?

– Да, сър – Банерджи си представи разрастваща се паника. – Разбирам съвсем ясно.

Неговата собствена паника бе личен проблем. Той не би вземал тлъста заплата, ако Охраната означаваше само дълги кафе-почивки и приятни разходки в прекрасната пустош. Той си знаеше, че ще дойде време да заплати цената.

Ван Ата прекъсна връзката с мрачен поглед. Банерджи се свърза с помощника си, остави и съобщения за почиващите в момента служители. Новоповишеният служител в Охраната не биваше да рискува с нещо, което бе изпотило изпълнителната власт.

Той отключи шкафа с оръжията и избра най-добрите за себе си и отряда си. Премери на длан един от pistolетите – беше толкова малък и лек, че приличаше на играчка. Галактически Технологии не можеха да рискуват съдебни дела заради заблудени куршуми от подобни оръжия.

Банерджи се замисли за миг, после се обърна към бюрото си и отключи едно чекмедже. Нерегистрираният pistolет се сгуши в кобура му. Банерджи го праметна през рамо и облече униформата си. Чувстваше се много по-добре. Обърна се, готов да посрещне полицаите си.

ПЕТА ГЛАВА

Лео поспря отвън при въздушния шлюз на болницата в Селището да се поуспокои. Тайно си беше отдъхнал, когато Прамод го бе измъкнал от мъчителното разпитване на Силвър с паникьосаното си обаждане. Също тайно се засрами от това, че си отдъхна. Проблемът на Прамод – променливите токови нива в лъчевия му кислород, повредили електронно излъчващия катод с газ – прикова вниманието на Лео за известно време. Но заваръчното шоу свърши и срамът го върна обратно тук.

„И какво ще направим за нея в този късен час? – присмя се съвестта му. Да я увери в моралната си поддръжка, в случай че тя не включва нищо неприятно или неприлично? Колко удобно!“

Няколко пъти мина тихо покрай междинната техническа станция, без да влезе вътре. Силвър бе в отделна кабина в периферията на болницата в самия край на модула. Разстоянието заглушаваше виковете и плача.

Лео се вгледа през прозореца – Силвър беше сама и се полюшваше в заключените спални колани към стената. Лицето ѝ бе позеленяло от светлината на флуоресцентния екран и изглеждаше бледо и влажно. Очите ѝ бяха изгубили живия си син цвят – подпухнали сиви петна. За горната ѝ ръка бе закрепена една все още неизползвана система, в случай че ѝ стане лошо.

На самия Лео му се догади. Той огледа коридора да се увери, че никой не го е забелязал, преглътна безсилния гняв и влезе вътре.

– Мм... здравей, Силвър – опита да се усмихне. – Как си? – сам се наруга за безсмислените думи.

Подпухналите ѝ очи го откриха и го фокусираха неразбиращо.

– О, Лео. Мисля, че съм заспала... за малко. Странни сънища... все още ми е лошо.

Явно действието на лекарството отминаваше. Гласът ѝ беше изгубил напевността и мечтателността, с която се отличаваше при разпита по-рано. Сега звучеше стегнат и изплашен. Ясно ѝ бе какво става.

– Това ме кара да повръщам – добави тя с негодувание. – Никога преди не съм повръщала. Това ме *накара*.

Лео знаеше, че в малкия свят на Силвър имаше най-строги забрани против повръщането в безтегловност. Вероятно би се притеснила много по-малко, ако я бяха съблекли гола пред всички.

– Не си виновна ти – побърза да я увери той.

Тя поклати глава. Косата ѝ се развяваше на кичури. Бе изгубила обичайния си жизнерадостен вид.

– Аз трябваше... – тя сви устни, – мислех, че ще мога... Червената Нинджа никога не издаде тайните на приятелите си. Те го биха и измъчваха!

– Кой? – изуми се Лео.

– О...! – изплака Силвър. – Те разбраха и за книгите ни! Този път ще ги открият всичките... – Миглите ѝ натежаха от сълзи, които не можеха да паднат. Трупаха се и после се понасяха в пространството. Очите ѝ се разшириха от ужас. Тя погледна Лео: – А сега мистър Ван Ата смята, че Ти е знаел, че Тони и Клер се намират на совалката му. Каза, че било заговор. Каза, че ще го уволни! Ще открие Тони и Клер там долу и не знам какво ще им направи. Никога досега не съм виждала мистър Ван Ата толкова ядосан.

Усмивката му се беше втвърдила в гримаса. Опита се да каже нещо подходящо:

– Нали им каза под влияние на лекарството, че Ти не знае?

– Той не повярва. Каза, че лъжа.

– Но това е нелогично – започна Лео, но сам се овладя. – Не, ти си права, това не го е удовлетворило. Господи, какъв задник!

Силвър зяпна шокирана:

– Искате да кажете – мистър Ван Ата?

– Имам предвид некадърника Брус. Нима ще ми кажеш, че си била с него, колко... единадесет месеца и не си го разбра...

– Мислех, че аз съм виновна, че ми има нещо... – гласът ѝ все още звучеше сковано и плачливо, но очите ѝ започнаха да се проясняват. Тя преодоля мъката си достатъчно, за да погледне по-внимателно Лео: – Некадърникът Брус?

– Хм – споменът за една от лекциите на д-р Йей относно *поддържането на обединителна и последователна власт* го накара да замълчи. Едно време му се струваше, че има смисъл в тях... – Както и да е. Ще се оправиш, Силвър.

Погледът ѝ се изостри до нещо като прозрение:

– Ти не се страхуваш от него – учуденият ѝ тон показва, че не е очаквала подобно нещо. Сякаш бе направила забележително откритие.

– Аз? Да се страхувам? От Брус Ван Ата? – изсумтя Лео. – Нищо подобно.

– Когато дойде за пръв път и зае мястото на д-р Кей, аз си

помислих, че... че ще прилича на д-р Кей.

– Изглежда, че... все още важи старото правило хората да бъдат повишавани до нивото на тяхната некомпетентност. Мисля, че досега съм успял да избегна това препятствие. Така смятам е направил и д-р Кей. Но не и Ван Ата.

– Тони и Клер никога не биха се опитали да избягат, ако д-р Кей бе все още тук – искри на надежда проблеснаха в очите й. – Вие казвате, че тази бъркотия може да е по вина на мистър Ван Ата?

Лео се размърда неспокойно, прободен от подсъзнателните си мисли, които не бе признал дори пред себе си:

– Вашето р... р... – „робско“ – положение е... – „непоносимо“, мълвеше умът му, но устните му завършиха – податливо на обиди и неправилно отношение от всякакъв вид. Д-р Кей се е бил посветил на вашето добруване...

– Беше ни като баща – потвърди Силвър с тъга.

– Тази, хм, податливост е останала непроявена. Но рано или късно, било е неизбежно някой да започне да ви експлоатира. Ако не Ван Ата, някой друг, някой... – „по-лош?“ – Лео бе чел достатъчно история. Да. – Много по-лош.

Силвър сякаш се опитваше да си представи някой по-лош от Ван Ата и не успяваше. Тя поклати жално глава и повдигна очи към Лео – очи като зора, готова да се засмее. Той неволно се усмихна.

– Какво ще се случи на Тони и Клер? Исках да не ги предам, но това лекарство ме омая. И преди се намираха в опасност, а сега са още ползле...

Лео се опита да я заблуди със сърдечен тон:

– Нищо няма да им се случи, Силвър. Не позволявай на Брус да те плаши. Всъщност, не може да им направи кой знае какво – твърде ценни са за Галактически Технологии. Ще им крещи, без съмнение, и не може да го обвиняваш за това. Аз самият съм готов да им се карам. Охраната ще ги хване долу – не може да са отишли надалеч. Ще получат урока на живота си и след няколко седмици всичко ще е приключило. Ще им бъде за урок – Лео се обърка. Какъв точно урок щяха да научат те от това фиаско? – И на всички наоколо.

– Вие говорите така, сякаш да ти крещят не е нищо особено.

– Човек го разбира с възрастта – каза той. – Някой ден и ти ще мислиш така. – А може би този особен имунитет бе приоритет на властта? За миг Лео се разколеба. Но той нямаше власт като изключим възможността да строи разни неща. Знанието беше власт. И все пак, кой имаше

власт над него? Мислите му се объркаха. Дълбоките разсъждения бяха също толкова непродуктивни, колкото курсът по философия в колежа.

– Аз не смятам така – отвърна практично Силвър.

– Виж, хм... какво ще ти кажа. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще слеза долу, когато ги открият. Може би ще мога да удържа нещата под контрол.

– О, ще го направиш ли? Можеш ли? – отдъхна си Силвър. – Опитваш се да ми помогнеш?

На Лео му се прииска да си отхапе езика:

– Хм, да. Нещо такова.

– Ти не се страхуваш от мистър Ван Ата. Можеш да се изправиш срещу него – тя повдигна вежди и размаха долните си ръце: – Както виждаш, аз нямам възможност да изляза срещу никого. Благодаря ти, Лео – лицето ѝ дори беше придобило цвят.

– По-добре да побързам сега, ако искам да хвана совалката, която отива долу. До закуска ще ги доведем здрави и читави. Помисли за нещата по този начин. Още повече Галактически Технологии не могат да удържат от заплатата им заради извънредното пътуване – това дори я накара да се усмихне за миг.

– Лео... – гласът ѝ беше сериозен. Той спря преди да излезе през шлюза. – Какво ще правим, ако... някога се появи по-лош от мистър Ван Ата?

Ще му мислите тогава, искаше да каже той и да избегне въпроса. Но още една блудкава забележка и щеше да се задуши. Той само се усмихна, поклати глава и замина.

На Клер ѝ се стори, че складът прилича на кристална решетка. Целият бе с прави ъгли. Простираше се на деветдесет градуса във всяка посока. Огромни рафтове стигаха до тавана, безкрайни коридори, които се пресичаха, спираха гледката... спираха полета.

Но тук не можеше да се говори за полет. Тя се чувстваше... заклещена. Като се замислеше, извивките в Селището ѝ се струваха уютни като прегръдка.

Двамата се спотаиха в една празна клетка на рафта, една от малкото, които бяха открили празни. Беше с размер два на два метра. Тони беше настоял да се покатерят до третия ред, за да бъдат над полезрението на всеки земен, който можеше да мине по коридора на дългите си крака. Оказа се, че е по-лесно да вървят по стълбите към рафтовете, отколкото

да пълзят по пода. Но беше ужасно трудно да вдигнат торбата. Врвта ѝ бе твърде къса, за да могат първо да се покатерят и после да я изтеглят.

След време Клер се обезкуражи. Анди се гърчеше, ръмжеше и риташе срещу гравитацията само от време на време, но тя си представяше неприятната сцена как той пада от ръба. Клер започваше да не харесва ръбовете.

Един робот избръмча край тях и Клер замръзна. Разтреперана, тя се дръпна назад в нишата. Притискаше Анди към себе си, сграбчила една от ръцете на Тони. Бръмченето отмина и тя възобнови дишането си.

– Успокой се! – скръцна Тони. – Успокой се... – Самият той дишаше учестено. И на него му беше трудно да следва съвета си.

Клер гледаше със съмнение робота. Той беше спрял някъде по коридора и освобождаваше една пластмасова кутия от закодираната ѝ клетка.

– Можем ли да хапнем сега? – последните три часа тя непрекъснато люлееше Анди напред-назад, за да стои тих и мирен. Беше капнала от умора, стомахът ѝ къркореше, гърлото ѝ бе пресъхнало.

– Предполагам – каза Тони и махна няколко дъски от скривалището им. – А после по-добре да потърсим начин да се измъкнем от хангара.

– Не можем ли да си починем тук по-дълго?

– Колкото повече чакаме, толкова по-голям е шансът да ни открият – поклати глава Тони. – Ако не се качим скоро на совалка за Трансфер-на Станция, могат да започнат да претърсват Скачащите кораби. Нашият шанс е да не ни открият, преди да разберат, че сме се отдалечили прекалено надалеч.

Анди се разплака и дупето му се стопли – разнесе се позната миризма.

– О, скъпи, би ли извадил памперс?

– Пак ли? Това е за четвърти път, откакто напуснахме Селището.

– Май не взех достатъчно – разтревожи се Клер, докато преобуваше Анди.

– Половината от торбата ни е пълна с памперси. Не можеш ли... да го използваш малко по-дълго?

– Страхувам се, че е получил диария. Ако не го сменям толкова често, ще прояде кожата, ще я зачерви, дори ще започне да кърви и ще се инфектира. А после ще плаче и крещи всеки път, когато се опитам да го докосна и почистя. Може да вдигне ужасен шум.

Тони потупа нервно по пода на стелажа с пръстите на долната си дясна ръка и въздъхна. Клер добре уви използвания памперс и тръгна да

го поставя обратно в торбата.

– Трябва ли да носим това с нас? – попита Тони. – След малко всич-
ко вътре ще започне да вони. Освен това и така е достатъчно тежка.

– Никъде не видях канал за боклук – каза Клер. – Какво друго мо-
жем да направим?

Тони се бореше със себе си:

– Просто ще ги оставим – смотолеви той. – На пода. Няма да поле-
тят по коридора. Остави ги всичките!

Клер едва си пое дъх. Това бе ужасяваща, революционна идея. Пре-
ди да се разколебае, Тони събра четирите малки превръзки и ги натика в
далечния ъгъл на клетката. Усмихна се колебливо, за да повдигне духа
й, но в погледа му се четеше вина. Клер го погледна притеснена – ситу-
ацията наистина бе изключителна, но дали у Тони не се зараждаха прес-
тъпни наклонности? Дали щеше да е пак нормален, когато стигнат... къ-
дето и да отиваха?

Ако пристигнеха. Клер си представи как преследвачите им откри-
ват мръсните памперси и тръгват по следите им. Като онази героиня от
книгите на Силвър, която бе направила път в галактиката с листенца от
цветя...

– Може би е по-добре да се преместим в хангара. Сякаш земните се
разотидоха.

– Как ще изберем совалката този път? – попита Клер. – Откъде ще
знаем дали няма да се върне обратно в Селището? А може да носи то-
вар, който да бъде разтоварен във вакуума? Ако отворят товарното отде-
ление в космоса, докато сме още вътре...

Тони наведе глава и стисна устни:

– Не знам. Но Лео казва, че за да разрешиш голям проблем или да
завършиш голям проект, трябва да го раздобиш на малки части и да ги
изпълниш една по една. Нека първо да се върнем в хангара и да видим
дали изобщо има някаква совалка.

Клер кимна, но не помръдна. Биологията създаваше проблеми не
само на Анди, реши мрачно тя:

– Тони, мислиш ли, че ще намерим тоалетна по пътя на връщане?
Трябва да отида.

– Аз също – призна си Тони. – Видя ли някаква, докато идвахме?

– Не – изобщо не й беше до това, докато пълзяха по пода, криейки
се от земните, а тя стискаше силно Анди към себе си от страх да не се
разплаче. Дори не беше сигурна откъде точно са минали, след като избя-
гаха от първото си скривалище.

– Не може да няма – реши оптимистично Тони. – Тук работят хора.

– Не и в този сектор – отбеляза Клер, взирайки се в покритата със складови клетки стена. – Всички са работи.

– Тогава да се връщаме в хангара. Виж... – гласът му се разколеба. – Хм... имаш ли представа как изглеждат тоалетните в полетата с гравитация? Как функционират? Въздушното всмукване сигурно не може да се пребори с активните сили.

Една от контрабандните исторически видеодрами на Силвър включваше сцена с външна тоалетна, но Клер беше сигурна, че това е остаряла технология:

– Мисля, че използват вода някак си.

Тони сбърчи нос и сви рамене, за да прикрие смущението си:

– Ще го измислим – погледът му попадна върху мръсния вързоп памперси в ъгъла. – Много е зле...

– Не! – възпротиви се Клер. – Или поне... поне да се *опитаме* да открием тоалетна първо...

– Добре...

Приближаваше ги шум от ритмично почукване. Тони тъкмо щеше да се метне на стълбата, но смотолевия „У-упс“ и се скри обратно в клетката. С притеснено лице той й направи знак да мълчи. Спотаиха се в дъното на клетката.

– Ааа? – обади се Анди. Клер го повдигна и запуши устата му с една от гърдите си. Но той беше сит и отегчен и извърна глава. Клер свали фланелката си. Опита се да му отвлече вниманието, изброявайки тихо всичките му заети пръстчета. Той също беше целият в мърсотия. Нищо странно – нали планетите бяха *направени* от мърсотия. Но тя изглеждаше по-добре отдалече. Да кажем, от няколко стотици километри...

Почукването се чуваше все по-силно, мина покрай тяхната клетка и заглъхна.

– Служителят от Охраната на Компанията – прошепна Тони в ухото на Клер.

Тя кимна, не смееше да си поеме въздух. Почукването идваше от онези твърди покривки на краката на земните, когато се удряха в циментовия под. Минаха няколко минути. Почукването не се възобнови. Анди гукаше тихо.

Тони внимателно подаде глава навън, огледа се наоколо – надясно, нагоре, надолу:

– Добре, пригответи се да ми помогнеш да сваля торбата преди

роботът да се е върнал. На последния метър ще падне, но може би шумът от робота ще го заглуши.

Заедно избутаха торбата към ръба на клетката и зачакаха. Роботът идеше по коридора. Носеше голяма пластмасова кутия.

Роботът спря под тях, бибитна и се обърна на деветдесет градуса. Кутията се издигна.

В този момент Клер си спомни, че тяхната клетка бе единствената празна на редицата.

– Идва към нас! Ще ни размаже!

– Излизай! По стълбата! – извика Тони.

Вместо това тя се върна и грабна Анди, когото бе оставила в дъното на клетката, по-далеч от страшния ръб, когато бяха прибрали торбата обратно. Палетът се издигна към отвора на клетката и вътре настана мрак. Тони успя да заобиколи робота и да слезе по стълбата, преди той да настъпи страшно напред.

– Клер! – извика Тони, удряйки напразно отстрани по големия пластмасов палет. – Клер! Не, не! Глупав робот! Спри, спри!

Но очевидно роботът не чуваше. Продължи напред, като буташе торбата им пред себе си. Оставаха само по няколко свободни сантиметра отстрани и отгоре на палета. Клер отстъпи, скована от ужас. Виковете ѝ бяха заседнали в гърлото. Успя само да изписука. Назад, назад – опря се в студената, метална стена. Прилепи се плътно за нея. Стоеше на долните си ръце, а с горните придържаше Анди, който разцепваше въздуха с ужасни писъци.

– Клер! – извика Тони от стълбата. После изрева просълзен: – АНДИ!

Торбата до тях бе сплескана и смачкана. В последния момент Клер премести Анди в долните си ръце, а с горните се запъна срещу палета, срещу гравитацията. Може би смачканото ѝ тяло щеше да задържи палета достатъчно надалеч и щеше да спаси Анди. Подемникът на робота се изкриви от прекалено усилие...

И се отдалечи. Клер мълчаливо се извини на претърпаната им торба за всички проклетия, които тя и Тони бяха ѝ стоварили през последните няколко часа. Нищо вътре нямаше да е същото, но пък спаси живота им.

Роботът скръцна озадачено. Палетът се наклони назад и падна долу. Клер се втурна напред. Целият склад беше прокътял, когато палетът се удари в цимента. Последва накъсано ехо. Клер не беше чувала нещо по-оглушително. Палетът понесе и подемника със себе си. Колелетата изпърполиха празно във въздуха и тупнаха безпомощно долу.

Силата на гравитацията беше изумителна. Палетът се счупи, съдържанието се разпиля. Изскочиха стотици кръгли метални джанти – иззвъняха като чинели. Около дузина се търколиха около оста си във всички посоки, сякаш искаха да избягат. Удряха се по стените в коридора и падаха, поклащайки се на земята. Ушите на Клер запищяха. Последва бездънна тишина.

– О, Клер! – Тони се върна в клетката и я прегърна и с четирите си ръце. Анди остана между тях. – О, Клер... – той замълча, когато лицето му се опря в меката ѝ къса коса.

Клер погледна над рамото му бъркотията наоколо. Прекатуреният робот бибиткаше като ранено животно.

– Тони, по-добре да се махаме оттук – прошепна тя.

– Мислех, че си зад мен на стълбата. Точно зад мен.

– Трябваше да взема Анди.

– Разбира се. Ти го спаси, докато аз... спасих себе си. О, Клер! Не исках да те оставя...

– Не съм си помисляла такова нещо.

– Но ти скочи.

– Щеше да бъде ужасно глупаво, ако не бях постъпила така. Виж, не може ли да поговорим за това *по-късно*? Аз *наистина* мисля, че трябва да се махаме оттук.

– Да, о, да. Хм, торбата...? – Тони надзърна в мрака.

Клер не смяташе, че имат време да се занимават с торбата, но все пак – колко далеч биха стигнали без нея? Тя припряно помогна на Тони да я замъкнат до ръба.

– Ако останеш тук, докато аз я смъквам по стълбата, мисля, че... – започна Тони.

Клер я бутна безцеремонно през ръба и тя тупна на цимента.

– Не мисля, че има защо да се притесняваме да не се счупи още нещо. Да вървим! – настоя тя.

Тони преглътна, кимна и тръгна по стълбата. С едната си горна ръка помагаше на Клер да придържа Анди. Тя го държеше с долните, а с горните минаваше по стъпалата. Слязоха обратно на пода и тръгнаха бавно, объркани като раци. Клер започваше да мрази студения и пращен цимент.

Бяха изминали само няколко метра по коридора, когато Клер чу тропане от обвивки на земни нозе. Движеха се бързо, но с неуверени паузи, сякаш се чудеха за посоката. Бяха на две-три редици от тях и скоро щяха да ги достигнат. Изведнъж чуха ехо от стъпките. Не, тези бяха на

друг.

Това, което последва, им се стори толкова изненадващо, сякаш се случи за миг. Пред тях изскочи земен в сива униформа. Крещеше нещо неразбираемо. Беше се привел и краката му стояха прегънати. На около половин метър пред лицето си в две ръце стискаше някакво странно нещо. Лицето му беше преbledняло от ужас точно като това на Клер.

Пред нея Тони изпусна торбата, отстъпи назад с долните си ръце и разпери горните с вик:

– Не!

Земният се сви разтреперан. Очите му щяха да изскочат от орбитите си, устата му зееше от шока. Две или три искри изхвърчаха от странното му съоръжение. Последваха остри гърмежи, които отекнаха и проглушиха целия склад. Ръцете на земния се разтрепериха, а предметът излетя. Дали не го беше използвал погрешно и затова сега трепереше, а лицето му направо позеленя.

В същия миг Тони започна да крещи и падна на пода. Всичките му ръце се гърчеха в агония.

– Тони? Тони! – Клер се затича към него. Анди се залепи за нея. Плачеше и крещеше от страх. Страховита какафония от врява. – Тони, какво става? – тя не видя кръвта на червената му фланелка, докато не паднаха няколко капки на цимента. Той се претърколи към нея и Клер видя, че бицепсът на лявата му долна ръка се е превърнал в пулсираща алена каша. – Тони!

Гардът от охраната се беше втурнал напред. Лицето му бе хлътнало от ужас, ръцете му – празни – се опитваха да напипат телефона върху колана. Три пъти опита, докато успее да го вземе:

– Нелсон! Нелсон! – Извика той в мобилния телефон. – Нелсон, за Бога, извикай медицинския отряд, бързо! Това са само деца! Току-що прострелях дете! – Гласът му потрепери. – Само някакви недъгави деца!

Стомахът на Лео се сви като видя как жълтите пулсиращи лъчи прорязаха стената на склада. Медицинският отряд на Компанията. Да, електрическият камион със запалени светлини, паркиран на широката централна редица. Сети се за задъханите думи на чиновника, който бе посрещнал совалката им: „...открити са в склада... имаше инцидент... раняване...“ Лео ускори крачка.

– По-бавно, Лео, вие ми се свят – оплакваше се раздразнен Ван Ата

зад него. – Не всеки може да преминава напред-назад между нулева активност и нормални условия без никакви последици, знаеш.

– Те казват, че едно от децата е ранено...

– И какво повече можеш да направиш от лекарите? Аз лично ще разпъна на кръст онзи идиот от охраната за това...

– Ще се видим там – изрева Лео и хукна.

Коридор 29 приличаше на бойно поле. Разпилени съоръжения, боклуци навсякъде. Лео без малко да се спъне в няколко метални калника. Ритна ги раздражен от пътя си. Двама лекари и гард от охраната стояха до една носилка на пода. Някаква торба беше вдигната на един стълб като флаг над тях.

Червена фланелка. Тони, Тони е бил ранен. Клер се беше свила на пода малко встрани. Стискаше до себе си Анди. Сълзите ѝ тихо се стичаха по размазаното ѝ бледо лице. Тони се гърчеше и стенеше в носилката.

– Не можете ли да му дадете нещо успокояващо поне? – настоя гардът.

– *Не знам* – явно лекарят беше объркан. – Нямам представа какво са направили с метаболизма им. Шокът си е шок. В случая ми е трудно да...

– Свържете се незабавно с д-р Уорън Минченко – посъветва ги Лео и приклепна до тях. – Той е главен лекар в Селището Кей. В момента е долу в едномесечната си почивка. Помолете го да дойде във вашата болница. Ще се заеме със случая.

Гардът от охраната с готовност свали телефона от колана си и започна да набира кода.

– О, благодаря ти Господи – обърна се лекарят към Лео. – Най-после някой, който разбира нещо. Знаете ли какво мога да им дам като болкоуспокояващо, сър?

– Тъ-ъ... – Лео се замисли над знанията си по първа помощ. – Морфинът ще свърши работа, докато се свържете с д-р Минченко. Но що се отнася до дозата – имайте предвид, че тези деца тежат по-малко, отколкото изглежда. Мисля, че Тони е около, хм, четиридесет и два килограма.

Лео най-сетне разбра какви са раните на Тони. Предполагаше, че е паднал, счупил си е стави, може би дори гръбначния стълб или е получил мозъчна травма...

– Какво се е случило тук?

– Прострелна рана – докладва кратко лекарят. – Лявата ниска част

на стомаха и... и, хм, не бедрената... долният ляв крайник. Там е засегнато само месото, но раната на стомаха е сериозна.

– Прострелна рана! – Лео се вторачи в гарда. Той се изчерви. – Ти ли... Мислех, че... Защо, за Бога...

– Когато проклетият истерик ми се обади от Селището и изкрещя, че са избягали чудовищата му, аз си помислих... аз си помислих... не знам какво си помислих. – Гардът целият се изчерви.

– Не погледна ли преди да стреляш?

– *По дяволите*, та аз почти застрелях момичето с бебето – потрепери гардът. – Ранях това дете съвсем случайно.

Ван Ата пристигна и изпъшка:

– О, мили Боже, каква бъркотия! – погледът му попадна на гарда. – Мисля, че ти казах да внимаваш, Банерджи. Какво искаш да стане, да избухне скандал?

– Той е ранил Тони – каза Лео през зъби.

– Идиот такъв, казах ти да ги заловиш, не да ги убиваш! Как по дяволите ще покрия това? – той махна с ръка към редица 29. – И защо ти е пистолет, по дяволите?

– Вие казахте... помислих си... – започна гардът.

– Заклевам се, че ще ти извия врата за това. Най-големият от всички задници на света... Помислил си си, че това е някаква съзливлива драма? Не знам кое решение е било по-лошо – твоето или на глупака, който те е наел...

Лицето на гарда, както беше зачервено, побеля:

– Защо, глупав кучи сине, ти ме изпрати на това...

„По-добре някой да запази спокойния тон“, помисли си Лео отчаяно. Банерджи се беше оттеглил и бе прибрал оръжието си в кобура, факт, който сякаш Ван Ата не забеляза. Изкушението да застреляш шефа на проекта не биваше да стане неустоймо.

– Господа, мога ли да ви обърна внимание? – намеси се Лео. – Обвиненията и защитата по-добре да бъдат предоставени на официалното разследване, където всеки ще се държи по-спокойно, хм, по-разумно. А сега трябва да се погрижим за ранените и изплашени деца.

Банерджи заглъхна, мърморейки каква несправедливост е всичко това. Ван Ата изрева съгласието си. Ограничи се до зъл поглед към Банерджи, който не предвещаваше нищо добро за бъдещата му кариера. Двамата лекари хванаха количката с Тони и я подкараха надолу по коридора към чакалнята. Клер протегна една ръка към него, после падна назад безпомощно.

Жестът направи впечатление на Ван Ата. В нея той видя обект, върху който да излее цялата си потисната ярост.

– Ти...! – тя потрепери и се сви на топка. – Имаш ли представа колко ще струва това ваше бягство на Проект Кей, първо на първо? Това безотговорно... Ти ли въвлече Тони в това?

Тя поклати глава. Очите ѝ се разшириха.

– Разбира се, че си ти. Винаги е така. Мъжът си покаже главата и жената му я отсича...

– О, не...

– И времето... Умишлено ли се опитвахте да ме очерните? Откъде разбрахте за Вицепрезидента на Управлението? Смятахте, че ще ви прикривя, само защото тя е пристигнала? Хитро, хитро, но не достатъчно...

Кръвта на Лео пулсираше в главата, очите, ушите:

– Стига, Брус. Тя е преживяла достатъчно за един ден.

– Най-добрият ти ученик почти не умря заради тази малка кучка, а ти я защитаваш? Дръж се сериозно, Лео.

– Тя е онемяла от страх. Достатъчно!

– По-добре ще е за нея. Когато я върна в Селището... – Ван Ата мина покрай Лео, сграбчи Клер за една от горните ѝ ръце и я вдигна нагоре по най-грубия начин. Тя извика и почти изпусна Анди. Ван Ата тръгна напред. – Искахте да слезете долу. Ето, сега можете да *опитате* да повървите – към совалката.

Лео не можеше да си спомни как хукна към Ван Ата и как го обърна към себе си. Спомняше си само израза на почуда в зяпналото му лице.

– Брус – каза той през червената мъгла пред очите му, – ти, жалък червей! *Достатъчно!*

Ударът в брадичката на Ван Ата направи командата изненадващо ефективна, като се има предвид, че за пръв път в живота си Лео удряше някого в гнева си. Ван Ата падна назад и се простря върху цимента.

Лео залитна напред опиянен. Щеше да преработи анатомията на Ван Ата по начин, който и д-р Кей не беше сънувал.

– Ъ-ъ, мистър Граф... – започна гардът и потупа колебливо Лео по рамото.

– Всичко е наред, от седмици чакам този миг – увери го Лео и хвана яката на Ван Ата.

– Не затова, сър...

– Изключителна техника – намеси се непознат студен глас. –

Трябва да си взема бележки.

Вицепрезидентът Апмад, обградена от счетоводители и асистенти, стоеше зад Лео в Коридор 29.

ШЕСТА ГЛАВА

– Това не беше моя грешка – сонна се Администраторът на портала Чалопин. – Дори никой не ме е информирал, че става подобно нещо. – Тя посочи Ван Ата: – Как да контролирам юрисдикцията си, когато други администратори вземат каналите под мое командване и съвсем лековерно издават заповеди на хората ми без дори да ме информират, пресъпват протокола...

– Ситуацията беше необичайна. Времето бе ценно – озъби се Ван Ата.

Лео тайно симпатизираше на разгорещената Чалопин. Вмешателство в спокойния ѝ рутинен живот! Офисът ѝ внезапно беше преобразен за разследването на Вицепрезидента на Управлението. Апмад не искаше да губи време. Официалното разследване на Компанията по инцидента бе започнало по нейно настояване едва преди час в коридор 29. Лео щеше да се изненада, ако ѝ отнемеше повече от още един час, за да приключи с разнищването на случая.

Прозорците на административните офиси на Порт Три, запечатани срещу вътрешното налягане на сградата, откриваха панорама към комплекса – пистите, товарителните зони, складовете, офисите, хангарите, спалните помещения на работниците, железопътната линия към рафинерията, блещукаща на хоризонта и назъбените планини отсреща. Атмосферата на Родео съдържаше кислород, азот и карбонов диоксид, но в погрешни пропорции и при твърде ниско налягане, несъвместимо с метаболизма на хората. Климатичите работеха непрекъснато, за да адаптират газовата смес и да филтрират замърсителите. Човек можеше да живее около петнадесет минути навън без кислородна маска. Лео не беше сигурен дали да счита това за предпазна граница или за бавна смърт. Определено не беше място за разходка.

Банерджи се въртеше зад администратора на Портала на совалката. „Крие се зад нея“, каза си Лео. Може би това бе най-добрата стратегия на гарда в тази ситуация. От елегантните си обувки и изрядната си униформа до безупречната си прическа, с твърдата си остра брадичка Чалопин излъчваше едновременно и воля и способност да се защити.

Апмад, която водеше схватката, бе съвсем друг тип. Ниска и наби-та, в края на средната си възраст, с късо подстригана сива коса, приличаше на баба, ако изключим очите. Не полагаше излишни грижи за

облеклото си. Тя притежаваше толкова много власт, че беше извън играта. Лаконичните ѝ коментари по-скоро раздухваха, отколкото успокояваха страстите, сякаш тя изпитваше известно любопитство какво може да изскочи. Очите ѝ определено не бяха бабешки...

Самият Лео беше готов да избухне:

– Проектът е на двадесет и пет години. Времето не е от чак толкова голямо значение.

– Всемогъщи Боже – извика Ван Ата. – Аз ли съм единственият тук, който разбира какво стои зад тези думи?

– Какво стои? – попита Лео. – Днес повече от всякога Галактически Технологии са само на крачка от това да получат резултата от усилията си по Проект Кей. Да се натяга обстановката с немислени опити, за да се извлекат печалби е направо престъпно. Вие сте на ръба на първите реални резултати.

– Не съвсем – отбеляза хладно Апмад. – Вашата първа група от петдесет работника е само знак. Ще ни отнеме още десет години, за да станат полезни всичките хиляда. – Хладно наистина. Но Лео прочете у нея и скрито напрежение, чийто източник не можеше да идентифицира в момента.

– Така, наречете го загуба на такси. Не може да ми казвате това – Лео махна с ръка към илюминатора. Имаше предвид Родео. – Не става дума дали ще загубите една или две такси.

Апмад извърна очи към безмълвния мъж до нея:

– Обяснете на този млад мъж реалността, Гавин.

Гавин бе голям смачкан глупак със счупен нос, който Лео бе взел в началото за някакъв бодигард. Всъщност той беше главен счетоводител на Вицепрезидента на Управлението. Гавин заговори с изумително точно и елегантно красноречие, с впечатляващо оформени параграфи.

– Галактически Технологии от дълго време компенсират значителните загуби на Проект Кей с печалбите от Родео. Всъщност още от самото начало. По-добре да ви изложат някои факти, мистър Граф – Гавин почеса замислено носа си.

– Галактически Технологии имат договор за наем на Родео с правителството на Ориент IV за деветдесет и девет години. Първоначалните условия на договора бяха изключително изгодни за нас, защото необикновените минерални и петролни находища на Родео все още не бяха открити. Те останаха неоткрити и първите тридесет години от времето на договора.

– Но в следващите тридесет години Галактически Технологии

вложиха огромни инвестиции и труд, за да развият ресурсите на Родео. Разбира се... – той продупчи въздуха с поучаващ пръст, – веднага щом Ориент IV видяха как печалбите ни минават през техните тесни проходи, започнаха да съжаляват за условията на договора, да търсят начин да осуетят действията ни. Проект Кей избра Родео за място, където да се развие. Освен това съществуваха относителни законови предимства и по-точно, печалбите на Родео минаваха като планирани разходи. Така се намаляваше, хм, нездравословното въодушевление от печалбите на Ориент IV.

– Останали са четиринадесет години от договора на Галактически Технологии за Родео и правителството на Ориент IV, хм, как да го кажа, е обхванато от нетърпелива алчност. Те вече са променили данъчните си закони и от края на тази фискална година ще таксуват Компанията на Родео по брутна, не по нетна печалба. Ние се възпротивихме срещу това, но нищо не постигнахме. Проклети провинциалисти! – добави замислено той.

– Така след края на тази фискална година, загубите на Проект Кей вече няма да могат да се борят с данъците на Ориент IV. Ще ни налагат реални данъци. Не се очаква условията на новия договор след четиринадесет години да бъдат благоприятни. Всъщност, ние смятаме, че Ориент IV се готви да изхвърли Галактически Технологии и да вземе в свои ръце процесите на Родео, когато те са достигнали вече точката на възвращаемост. Можем да го наречем и с други имена, но все ще мирише на конфискация. Икономическата блокада е започнала вече. Сега е времето да ограничим инвестициите и да се опитаме да извлечем всяка възможна печалба.

– С други думи – каза Апмад със сурово гневно пламъче в очите, – да им оставим нещо, от което нищо няма да спечелят.

„Ще им бъде трудно на последните момчета“, помисли си Лео и потрепери. Не разбираха ли онези идиоти от Ориент IV, че сътрудничеството и компромисът щяха да увеличат общата печалба, в крайна сметка? Вероятно и посредниците на Галактически Технологии не бяха безгрешни, намръщи се той. И преди бе виждал версии на сценария за враждебното отдаване. Той погледна през илюминатора големите, жизнени, работещи съоръжения долу, извоюваните с труд и усилия резултати на две поколения инженери и изстена вътрешно при мисълта за безполезните загуби. Като видя ужасеното лице на Чалопин разбра, че и тя мисли по същия въпрос. Сърцето на Лео се отвори към нея. Колко ли от живота ѝ е преминал в строежа на това място? Колко пот и мисъл щяха да

се изличат с нечий подпис!

– Винаги си имал този проблем, Лео – Ван Ата се обърна към него с подчертана злоба. – Ти винаги се оплиташ в малките детайли и така губиш поглед върху общата картина.

Лео разтърси глава, потърси нишката на първоначалния спор:

– Както и да е, жизнеспособността на Проект Кей... – изведнъж млъкна, поразен от изключително просветление, крехко като сапунено мехурче. Нечий подпис. Може ли свободата да се спечели с подпис? Така простичко? Той погледна Апмад поне два пъти по-съсредоточено: – Кажете ми, госпожо – започна вежливо, – какво ще стане, ако се окаже, че Проект Кей не е достатъчно жизнеспособен?

– Слагаме точка – каза простичко тя.

О, той можеше да разкаже историйки от училище и да удави некадърника Брус завинаги като допълнителен бонус. Лео се развълнува и отвори уста да я засипе с разруха...

И я затвори, прехапа език, погледна ноктите си и вместо това попита сякаш между другото:

– А какво ще стане с четириръките тогава?

Вицепрезидентът на Управлението се намръщи сякаш я бяха хванали в престъпление. Ето го отново скритият напрегнат израз на лицето й:

– Това е най-сложният проблем.

– Сложен? Защо сложен? Просто ги пуснете да си отидат. Всъщност – Лео се опита да скрие вълнението си зад благ поглед, – ако Галактически Технологии ги пуснат веднага, преди края на фискалната година, все още всичко ще се смята за инвестиция в тях, като данъчна загуба срещу печалбите на Родео. И не на последно място като финална хапка от питата на Ориент IV – усмихна се Лео.

– Да ги пуснем... къде? Вие сякаш забравяте, мистър Граф, че повечето от тях са все още само деца.

Лео се обърка:

– По-възрастните могат да се погрижат за по-младите и вече го правят, някои... Може би могат да бъдат преместени за няколко години в друг сектор, където да се покрийт част от загубите. Това определено няма да струва на Галактически Технологии повече, отколкото например известно количество пенсионери, при това само за няколко години...

– Пенсионният фонд на Компанията е на самоиздръжка – отбеляза кратко счетоводителят Гавин.

– Морална отговорност – предложи отчаяно Лео. – Сигурен съм, че Галактически Технологии трябва да поемат някаква морална

отговорност за тях. Ние ги създадохме, все пак. – Чувстваше, че губи почва под краката си. Виждаше това в резервираното ѝ лице, но все още не можеше да разбере какви ще са последствията.

– Морална отговорност наистина – съгласи се Апмад и стисна ръце в юмруци. – А нима забравяте факта, че д-р Кей създаде тези същества плодовици? Те са нов вид, знаете. Той ги нарече *homo quadrimanus*, не *Homo sapiens quadrimanus*. Той беше генетик, вероятно е знаел за какво говори. А какво да кажем за моралната отговорност на Галактически Технологии към обществото въобще? Как си представяте, че ще реагира, ако тези същества се стоварят с проблемите си в системата? Ако си мислите, че те ще се преборят с химическото замърсяване, помислете за ефекта върху генетичното замърсяване!

– Генетично замърсяване? – промърмори Лео, опитвайки се да даде някакво смислено обяснение на термина. *Звучеше* внушително.

– Не. Ако се окаже, че Проект Кей е най-скъпата грешка, ние ще намерим някакво разрешение. Работниците на Кей ще бъдат стерилизирани и отделени в подходяща институция, където да изживеят живота си необезпокоявани. Не е идеалното разрешение, но е най-добрият възможен компромис.

– Мм... – заекна Лео. – Какво престъпление са извършили, че да ги осъдим на доживотен затвор? И къде, ако Родео бъде затворен, ще намерим и построим друго подходящо орбитално селище? Ако се тревожите за разходите, госпожо, знаете, че *това* ще бъде наистина скъпо.

– Те, разбира се, ще бъдат насочени към планета и това ще се тълкува като част от цената.

За миг Лео си представи как Силвър пълзи трوماво по пода като птиче с пречупени криле.

– Това е *отвратително!* Ще бъдат като инвалиди.

– Отвратително е – сопна се Апмад, – че са били създадени, първо на първо. Докато д-р Кей не умря и отделът му не попадна в мои ръце, аз няхах никаква представа, че е било извършено такова посегателство срещу човешкия ген. В моя свят бяха взети безкрайно сурови мерки случайните мутации да не превземат нашия генотип. Да въведеш умишлено мутации ми се струва най-злото... – тя спря да си поеме дъх и се овладя. Само пръстите ѝ почукваха нервно. – Истински правилното действие е евтаназия. На пръв поглед изглежда ужасно, но в крайна сметка може да се окаже по-малко жестоко.

Гавин, счетоводителят, се въртеше неспокойно – усмихна се неуверено на шефа си, веждите му се повдигнаха в почуда, после потънаха

надолу от страх, накрая си дойдоха на мястото. Може би не я вземаше на сериозно. Ала Лео не смяташе, че тя се шегува. Гавин добави с професионален, но шеговит тон:

– Това би било по-ефективно относно цената. Ако стане преди края на тази фискална година, ние наистина можем да ги минем като абсолютна загуба срещу данъците на Ориент.

Лео почувства, че губи почва под краката си:

– Не можете да направите това! – прошепна той. – Те са хора... деца... Това ще бъде убийство...

– Не, няма – отрече Апмад. – Възмутително наистина, но не и убийство. Ето и другата причина, поради която Проект Кей е бил установен в орбита около Родео. Като изключим физическата изолация, Родео е и в правна изолация. Намира се в деветдесет и деветата година на договора за наем. Единственото правосъдие в пространството на Родео принадлежи на Галактически Технологии. Не мисля, че се дължи на някаква предвидливост от страна на д-р Кей, а по-скоро на това, че успешно е блокирал всякакво вмешателство в схемите си. Но ако Галактически Технологии изберат да не определят работниците на Кей като човешки същества, Компанията не може да вземе никакви правни мерки за престъпление срещу тях.

– Наистина ли? – Банерджи се оживи.

– Как *тогава* ги определят Галактически Технологии? – попита Лео, без да скрива любопитството си. – По закон.

– Следзародишни създания, основани на експериментална тъкан – отговори Апмад.

– А как се нарича убийството им? Аборт с обратна сила?

Апмад сви ноздри:

– Просто премахване.

– Или... – Гавин погледна иронично Банерджи, – вандализъм, може би. Нашето единствено правно изискване е експерименталната тъкан да бъде кремирана след премахването. Международна Генетична Стандартизация. Правилата на Стандартизната Биологична лаборатория.

– Изложете ги на слънце – предложи кратко Лео. – Така ще е по-евтино.

Ван Ата опипа брадичката си и погледна нервно Лео:

– По-спокойно, Лео. Ние само обсъждаме евентуални сценарии. Военните служители го правят през цялото време.

– Точно така... – съгласи се Вицепрезидентът на Управлението. Тя погледна намръщено Гавин, чиято фриволност очевидно не одобри. –

Ще трябва да вземем някои трудни решения, с които не държа да се сблъскам, но явно се падат на мен. По-добре аз, отколкото някой друг – сяп за дългосрочните последици за обществото като д-р Кей. Но може би, мистър Граф, вие искате да се присъедините към мистър Ван Ата и да покажете как да се извлече печалба от първоначалния план на д-р Кей. Така няма да се наложи *всички ние* да правим най-трудния избор.

Ван Ата се усмихна на Лео, мазен и триумфиращ. Отмъстен, отмъстителен, пресметлив...

– Да се върнем на въпроса – каза Ван Ата. – Вече настоях капитан Банерджи да бъде отстранен за непрофесионалното си решение и... – той погледна Гавин – и вандализъм. Също така предлагам неговият отдел да плати сумата за хоспитализацията на TY-776-424-XG.

Банерджи клюмна. Администратор Чалопин изстина.

– Но ми става ясно, че... – продължи Ван Ата като хвърли на Лео най-неприятната си усмивка, – че тук се преследва нещо друго...

„О, по дяволите, помисли си Лео, той ще ме обвини в нападение. Осемнадесетгодишна кариера на вятъра и аз съм си виновен. Дори не *трябваше* да довършвам работата...“

– Поквара.

– Ъ? – хлъцна Лео.

– Четириръкните са станали изключително неспокойни през последните месеци. Съвсем случайно това съвпада с *твоето* пристигане, Лео. – Ван Ата се втренчи в него. – След днешните събития се чудя дали това е било съвпадение – той се наклони и го посочи драматично: – *Ти* въвлече Тони и Клер в това бягство?

– Аз! – избухна Лео и млъкна. – Наистина веднъж Тони дойде при мен с доста странни въпроси, но си мислех, че е любопитен относно предстоящото си работно назначение. Иска ми се да бях...

– Ти си признаваш! – изграчи Ван Ата. – Ти си подбудил неподчинение към властта на Компанията сред хидропоничните работници и сред поверените ти студенти. Не си прочел внимателно развитите от психологическия отдел правила за реч и държане, докато си бил на борда на селището. Внушил си на работниците собствените си зли намерения...

Изведнъж Лео осъзна, че ако има начин, Ван Ата няма да го остави и дума да каже в своя защита. Той целеше нещо повече от просто отмъщение за юмрук в брадичката – изкупителна жертва. Идеалният агнец, върху който да стовари всяка грешка на Проекта от последните два месеца или дори за по-дълъг период – зависи от неговата изобретателност.

Без угризения на съвестта щеше да го принесе в жертва на боговете на компанията, стига той да излезе неопетнен и безгрешен.

– Не, за Бога! – изрева Лео. – Ако подготвях революция, щях да го направя доста по-добре... – той махна с ръка. Мускулите му отново се подготвиха за нападение срещу Ван Ата. Ако така или иначе щяха да го уволняват, поне щеше да си направи удоволствието...

– Господа! – гласът на Апмад ги поля като с ледена вода. – Мистър Ван Ата, може ли да ви припомня, че на уволненията от външни зони като Родео не се гледа с добро око. Не само, че по договор Галактически Технологии са задължени да осигурят транспортирането на уволнения до дома, но освен това трябва да понесат разходите на време и пари за заместниците. Не! Ето какво ще направим: на капитан Банерджи ще му бъде удържана заплата за две седмици и ще се заведе официално мъмрене към досието му за притежаване на нерегистрирано оръжие по време на работа. Оръжието ще бъде конфискувано. Мистър Граф също ще бъде официално мъмрен, но незабавно ще се върне към задълженията си, тъй като няма кой да го замести.

– Но аз бях подведен – оплака се Банерджи.

– Но аз съм абсолютно невинен! – извика Лео. – Това е измислица, фантазия на параноик...

– Вие не може да изпратите Граф обратно в Селището *сега* – изпищя Ван Ата. – Да знаете, че следващото нещо, което ще направи, е да ги *обедини*...

– Като имам предвид какви ще са последиците от неуспеха на Проект Кей – отбеляза студено Вицепрезидентът на Управлението, – мисля, че не е така. Мистър Граф?

– Ъхъ – потрепери Лео.

– Благодаря – въздъхна тя. – Приключихме с разследването. Други възражения или молби могат да бъдат отправяни към центъра на Галактически Технологии на Земята. – *Ако посмеете*, добави трепкащата й вежда. Дори Ван Ата има благоразумието да си държи устата затворена.

На връщане към Селището настроението в совалката беше меко казано сдържано. Клер, придружавана от една от болничните сестри на Селището, която бяха измъкнали три дни по-рано от почивката ѝ долу, се бе спотаила отзад с Анди. Лео и Ван Ата стояха възможно най-далече един от друг.

– Казах ти – прошепна Ван Ата на Лео.

– Прав беше... – отговори вдървено Лео и Ван Ата почти измърка от доволство, като погалено коте, въпреки че Лео по-скоро би го погалил с тояга.

А може би Ван Ата си беше наред? И настояването му за незабавни резултати бе дори знак за неговата загриженост за четириръките, дори за оцеляването им? Не, реши Лео с въздишка. Единственото добруване, което вълнуваше наистина Брус, бе неговото собствено.

Лео положи глава на прикрепената възглавница и погледна навън. Ускорението го хвърли обратно на мястото му. Пътуването със совалка все още вълнуваше нещо у него, въпреки безбройните пътешествия. Имаше хора, билиони, всъщност повечето хора никога не напускаха родните си планети. Той бе един от малкото щастливци.

Късметлия беше с тази работа. Щастлив бе с резултатите, постигнати през годините. Голямата Космическа Трансферна Станция вероятно бе върховото постижение на кариерата му, най-големият проект, върху който някога беше работил. Бе видял обекта още празен, леден вакуум, не можеше да го оприличи на нищо друго. Миналата година бе минал отново оттам – Морита беше добра, наистина добра; пълна с живот, дори разширяваше дейността си няколко години по-рано, отколкото някой можеше да очаква. Постепенно се разрастваше. Плановете за нея бяха включени в първоначалните проекти. Тогава бяха наречени прекалено амбициозни. Сега ги наричаха далновидни.

А имаше и други проекти. Сам по себе си трудът на една наситена седмица, ранното откритие на зараждащи се микропукнатини в реакторните охладители в голямата орбитална фабрика Бени Ра – бяха спасени може би хиляда живота. Колко хирурзи можеха да претендират, че са спасили три хиляди живота за десет години кариера? Обикновено нещастията, които не се случват, не предизвикват голям шум. Но той знаеше, както и мъжете и жените, които работеха с него и това беше достатъчно.

Лео съжаляваше, че се нахвърли върху Брус. Със сигурност не биваше да рискува работата си заради моментно удовлетворение на гнева си. Осемнадесетте години натрупани облаги, изборни права, респект, да, може би. Той нямаше семейство, за което да се грижи. Всички придобивки си бяха само за него, ако искаше можеше да се изпикае върху тях. Но кой щеше да се погрижи за следващата Бени Ра?

Щом се върнат в селището, ще положи усилия за примирие. Ще се извини учтиво на Брус. Ще удвои усърдието си в преподаването, ще бъде по-внимателен. Ще прехапе език, ако трябва, ще говори само

когато го попитат нещо. Ще бъде учтив с д-р Йей. По дяволите, дори ще прави това, което тя му казва.

Всяко друго нещо бе невъзможно и рисковано. Горѐ имаше хиляда деца. Толкова много, толкова различни и толкова *млади*. Сто петгодишни, сто и двадесет шестгодишни пълнеха детските занимални, играеха си в безтегловните зали. Едва ли някой би поел отговорността да рискува всички тези съдби за нещо случайно. Ще изисква всички сили и ще се проточи безкрайно. Невъзможно. Престъпно. Безумно. Въстание? И до къде би довело то? Сигурно никой не би могъл да предвиди всички последствия. Лео не можеше да предвиди дори най-първите. Никой не би могъл. Никой.

Пристигнаха в Селището и Ван Ата избута Клер, Анди и сестрата пред себе си. Лео бавно се освободи от седалката.

– Клер – каза Ван Ата, – сестрата ще отведе Анди до детското отделение. Ние с теб ще се върнем в предишната ти спалня. Да отнесеш бебето долу беше престъпно и безотговорно деяние. Ясно е, че си абсолютно неподходяща да се грижиш за него. Ще бъдеш отстранена и от репродуктивния списък.

Клер хлипаше толкова приглушено, че почти не се чуваше.

Лео затвори очи от болка:

– Господи! – каза си той. – Защо аз?

Той откопча и последния ремък и пое слепешком към бъдещето си.

СЕДМА ГЛАВА

– Лео! – Силвър се закрепил с една ръка и почука припряно с другите три на вратата към спалнята на инженера. – Лео, бързо! Събуди се, помощ! – опря буза до студената пластмаса и изхлипа: – Лео? – не смееше да повиши глас да не би да я чуе някой друг.

Най-сетне вратата се отвори. Беше по фланелка и къси гашета, бос. Спалният му чувал висеше отворен от стената като празен пашкул. Оредялата му посивяла коса стърчеше във всички посоки.

– Какво по дяволите... Силвър? – лицето му беше сънено, очите му – подпухнали, но все пак бързо я фокусираха.

– Ела бързо, ела! – шепнеше Силвър. Страбчи ръката му: – Клер! Опита се да излезе през въздушния шлюз. Блокирах контрола. Няма да може да отвори външната врата, но и аз не мога да отворя вътрешната. Залостена е между двете. Нашият ръководител скоро ще се върне и тогава не знам *какво* ще ни направят...

– Кучи... – той се остави тя да го повлече по коридора. Но веднага се върна в кабината си за инструменти: – Добре, върви, върви, води ме!

Забързаха през лабиринта на Селището, като хвърляха по една насилена усмивка на четириръките и земните, на които налитаха в коридора. Най-накрая познатата врата към Хидропоника Г се затвори след тях.

– Какво се случи? Как стана? – питаше я Лео, докато летяха покрай хранителните тръби към далечния край на модула.

– Не ме пуснаха да видя Клер онзи ден, когато я доведохте обратно в совалката, макар че и двете бяхме в болницата. Вчера ни поставиха в различни работни смени. Мисля, че беше умишлено. Днес накраях Теди да се сменим – гласът на Силвър бе пропит от мъка. – Клер каза, че дори през свободното ѝ време не я пускат в детското да види Анди. Ходих да взема тор от Склада да заредя хранителните тръби и като се върнах, шлюзът бе започнал да се върти... – ако не беше оставила Клер сама, ако преди всичко не беше позволила совалката да ги отнесе долу, ако не беше ги предала на д-р Йей, ако бяха родени земни или... изобщо да не бяха се раждали...

Въздушният шлюз в края на хидропонния модул почти никога не бе използван. Просто чакаше да се превърне в шлюз към следващия модул, който бъдещият растеж щеше да наложи. Силвър прилепи лице о

прозореца и си отдъхна с облекчение. Клер все още беше вътре.

Блъскаше се напред-назад между вратите, лицето ѝ беше изцапано със сълзи и кръв, а пръстите ѝ – зачервени. Дали не ѝ достигаше въздух или крещеше, Силвър не би могла да каже, защото вратата изолираше всеки шум, все едно гледаш ням филм. Сърцето на Силвър се беше сви-ло, едва дишаше.

Лео погледна вътре и сви устни. Побелялото му лице се намръщи. Погледна блокиращия механизъм и подсвирна. Грабна колана с инструментите:

– Добре си я свършила, Силвър...

– Трябваше да действам бързо. По този начин алармата към Централната Система не известява блокаж.

– О... – ръцете на Лео се чудеха откъде за започнат. – Значи, не става дума за нещо случайно.

– Случайно? В контролната кутия на вътрешния шлюз? – тя го погледна с почуда и дори с възмущение. – Не съм на пет години!

– Наистина – за миг изкривена усмивка озари лицето му. – Всяко шестгодишно четириръко знае това. Извинявай, Силвър. Тогава проблемът не е как да се отвори вратата, а как да се направи, без да бъде усетено от алармата.

– Да, така е – тя обикаляше неспокойна.

Той погледна механизма, погледна замислено нагоре към вратата на въздушния шлюз, който вибрираше от ударите отвътре и промърмори:

– Все пак, сигурна ли си, че Клер не се нуждае и от друга помощ?

– Може и да се нуждае – сопна се Силвър. – Но единственото, което ще получи, е д-р Йей.

– О... да – усмивката му се стопи. Той отрязва няколко жички и ги пренасочи. Погледна загрижено още веднъж вратата и почука по платката за налягането на механизма.

Вътрешната врата се отвори и Клер се претърколи хриптейки:

– Оставете ме, оставете ме да замина, защо не ме оставихте... Не издържам повече... – тя се сви на топка във въздуха, скрила лице в ръце.

Силвър се спусна към нея и я прегърна:

– О, Клер! Не прави такива неща. Помисли... помисли за това как ще се почувства Тони, затворен в онази болница долу, когато му кажат...

– Какво значение има? – попита Клер, сгушена в синята фланелка на Силвър. – Те никога повече няма да ми разрешат да го видя. Все едно

съм мъртва. Те никога няма да ми позволят да видя Анди...

– Да – вмъкна Лео. – Помисли за Анди. Кой ще го защитава, ако ти не си наоколо? Не само днес, но и следващата седмица, следващата година...

Клер го погледна и му изкрещя:

– Те дори няма да ми позволят да го видя! Те ме изхвърлиха от детското...

Лео хвана горните ѝ ръце:

– Кой? Кой те изхвърли?

– Мистър Ван Ата...

– Трябваше да се досетя. Клер, чуй ме – не самоубийството, а убийството е начинът, по който да отговориш на Брус.

– Наистина ли? – интересът на Силвър се пробуди. Дори Клер не изглеждаше вече толкова отчаяна и за пръв път погледна Лео право в очите.

– Ами... може би не буквално. Но не можеш да се оставиш на копелето да те мачка. Виж, ние всички тук сме умни, прав ли съм? Вие, деца, сте умни. За мен се знае, че съм разрешавал един-два проблема преди време. Ако опитаме, ще успеем да измислим как да се измъкнем от тази бъркотия. Ти не си сама, Клер. Ще ти помогнем. Аз ще ти помогна.

– Но ти си човек на Компанията. Защо би...

– Галактически Технологии не са Господ, Клер. Ти не бива да принасяш в жертва първородното си дете. Галактически Технологии, всяка компания е само начин, един от начините за хората да се организират, да работят нещо, с което сам човек не би могъл да се справи. Компанията не е Господ, дори не е живо същество, за жалост. Няма самостоятелна воля, за която да отговаря. Тя е само сбор от работещи хора. Брус е само Брус. Трябва да има начин да го заобиколим.

– Искаш да кажеш, да го прескочим? – попита замислено Силвър. – Може би да се обърнем направо към г-жа Апмад, която беше тук миналата седмица?

– Ами... – Лео не знаеше какво да каже... – може би не към Апмад. Аз си мисля... от три дни не мога да мисля за нищо друго, освен за това как да взривя този гнил ред. Но вие ще трябва да почакате да разработя... Клер, можеш ли да почакаш? Можеш ли? – той стисна настоятелно ръцете ѝ.

Тя поклати замислено глава:

– Толкова много боли...

– Трябва! Чуй ме, нищо не мога да направя тук, на Родео. Намира

се в особен правен мехур. Ако беше нормално планетарно правителство, кълна се, че бих затънал до гуша в дългове, но щях да купя на всеки от вас билет за някъде далеч оттук, но пък, ако това беше нормална планета, нямаше да има нужда да го правя. Както и да е, Галактически Технологии имат монопол върху местата на Скачащите кораби тук. Човек или трябва да пътува с кораб на Компанията или пък изобщо не трябва да пътува. Затова се налага да почакаме нашето време.

– Но много скоро, само след няколко месеца, за пръв път четириръки ще напуснат Родео на първите си работни назначения. Ще преминават през истински планетарни юрисдикции и ще работят в тях. Става дума за прекалено големи и силни правителства, на които дори Галактически Технологии не смеят да противоречат. Сигурен съм, абсолютно сигурен, че ако изместя спора на друго място, разбира се, не на планета, която е собственост на Апмад, а да кажем, Земята... Земята е най-удачното място, аз съм неин гражданин. Там мога да повдигна съдебен процес, да поискам да ви признаят за законни личности. Вероятно ще изгубя работата си и разходите ще ме съсипят, но има начин това да стане. Не е точно онова, което смятах да направя до края на живота си. Но пък вие може да се освободите от Галактически Технологии.

– Толкова дълго време – въздъхна Клер.

– Не, не, забавянето на нещата е в наша полза. Малките растат с всеки изминал ден. Когато започне съдебният процес, вие всички ще бъдете готови. Ще тръгнете като група, ще ви наемат, ще си намерите работа. Дори Галактически Технологии няма да са толкова зле като работодател, ако сте граждани и обикновени работници с всичките съдебни протекции. Може би дори ще ви допуснат в Съвета на Космоса, въпреки че това би могло да предизвика... хм, не съм сигурен. Ако не ви възприемат като заплаха... Както и да е, може да се измисли нещо. Но трябва да почакате! Обещавате ли ми?

Клер бавно кимна и Силвър си пое дъх. Тя я дръпна към стената, където бе куфарчето с медицински принадлежности за бърза помощ. Сложи антисептични превръзки на счупените ѝ нокти. Избърса кръвта от нараненото ѝ лице:

– Така, така. По-добре...

През това време Лео възстанови контрола на въздушния шлюз в първоначалното му състояние, след което отиде при тях:

– Добре ли си сега? – погледна към Силвър: – Наред ли е всичко?

Тя се намръщи:

– Нищо ѝ няма, точно както на нас... Не е честно! – избухна

Силвър. – Това е моят дом, но е започнал да прилича на кислородна бутилка под налягане. Всички са разстроени, всички четириръчки, за Тони и Клер. Не сме се чувствали толкова зле, откакто Джеми бе убит в онази ужасна катастрофа. Но това, това е *умишлено*. Щом постъпиха така с Тони, който бе толкова добър, какво да говорим... за мен? За който и да е от нас? Какво ще е следващото, което ще се случи?

– Не знам – Лео поклати мрачно глава. – Но съм абсолютно сигурен, че идилията приключи. Това е само началото.

– Но какво ще правим? Какво можем да направим?

– Ами, не се паникьосвайте. И не се отчайвайте. Най-вече не се отчайвайте...

Вратите на въздушния шлюз в края на модула се отвориха. Гласът на земния хидропонен ръководител ги настигна:

– Момичета? В края на краищата ще трябва да пренесем семената в совалката. Готова ли е онази хранителна тръба?

Лео потръпна, но се обърна още веднъж преди да хукне и стисна решително за ръка четириръчките:

– Една стара поговорка, но от опит знам, че е вярна – шансът е на страната на подготвените. Затова бъдете смели. Ще се върна при вас... – Той мина покрай ръководителя с умела прозявка, сякаш е спрял да погледа за миг как върви работата.

Стомахът на Силвър се сви от страх като наблюдаваше Клер. Тя подсмръкна и се зае с работата си около хранителната тръба, скрила лице от ръководителя. Силвър си поотдъхна малко – засега всичко беше наред.

Постепенно топката от страх в стомаха на Силвър беше изместена от нещо горещо и познато. „*Как смеят да се отнасят така с нея, с мен, с нас? Те нямат никакво право, никакво, никакво право...*“

Главата ѝ затуптя от ярост, но така беше по-добре в сравнение с възлите на страха. Чувстваше се някак опиянена. Силвър наведе глава, за да не може ръководителят да види намръщеното ѝ, ожесточено лице.

Четириръчко момиче на около тринадесет подаде подноса с храна на Лео през гишето за сервиране без обичайната си усмивка. Когато той ѝ се усмихна и каза „Благодаря“, устните ѝ се повдигнаха механично нагоре и то само за миг. Лео се зачуди какво ли от историята за премеждията на Тони и Клер от миналата седмица е достигнало до ушите ѝ. Не че истинските факти не бяха достатъчно потискащи. Сякаш цялото Селище

бе погълнато от атмосферата на тревожно безпокойство.

Лео чувстваше искрите на ужасяваща напрегнатост у четириръките, техните нестихващи тревоги. Притеснен, той се отдалечи от група негови ученици, които обядваха близо до гишето за сервиране, макар че вкупом му помахаха. Вместо към тях, той тръгна през модула, докато открие свободно място до някого с крака. Когато осъзна, че човекът с крака беше капитанът на снабдителната совалка Дюранс, вече бе твърде късно, за да се отдалечи.

Дюранс обаче не го погледна враждебно. Очевидно, обратно на някои хора, които Лео можеше да назове, той не смяташе, че Лео е виновен за общоизвестния провал на Тони. Лео привърза краката си, за да освободи ръце и се нахвърли върху храната. Отвърна на поздрава на Дюранс и изсмука кафето от биберона. Нямаше достатъчно кафе във вселената, с което да разреши дилемите си.

Очевидно на Дюранс му се водеше любезен разговор:

– Скоро ли ще слизаш долу?

– Скоро... след около седмица – сепна се Лео. Времето му се изплъзваше, както и всичко наоколо. – Как е на Родео?

– Тъпо – Дюранс изсипа някакъв вегетариански сос в устата си.

– О – Лео се огледа. – Ти с теб ли е?

– Не точно – изсумтя Дюранс. – Той е долу. Аз получих мъмрене към досието си заради този проклет случай. Ако това бе първото му провинение, може би щеше да избегне уволнението, но сега не мисля, че има шанс. Твоят Ван Ата иска да го принесе в жертва.

– Не е *моят* Ван Ата – натърти Лео. – Ако беше, щях да го разменя за куче...

– И да застреляш кучето – завърши Дюранс и се подсмихна. – Ван Ата. Това е добре. Ако слухът, който чух, е верен, няма да се наложи да остане дълго тук.

– О? – Лео наостри уши обнадежден.

– Вчера говорих със Скачащия пилот от ежеседмичния кораб за персонала от Ориент IV. Току-що беше приключила месечната му гравитационна отпуска. Кълне се, че тамошното посолство на Бетан демонстрира уред за изкуствена гравитация.

– Какво! Как...?

– Доколкото знам, изпомпва я от тесните проходи в космическото пространство. Очевидно всичко е пазено в тайна от военните им вече няколко години, докато не са стартирали програмата си. Проклети да са. Галактически Технологии и всички останали ще драпат да ги настигнат.

Бюджетът на всеки друг проект в Компанията ще бъде съкратен за няколко години.

– Господи! – Лео обходи с поглед модула, препълнен с четириръки. *Господи...*

Дюранс се почеса замислено по брадата:

– Ако е истина, имаш ли представа какво ще направи космическата транспортна индустрия? Скачащият пилот твърди, че бетанците ще вкрат проклетото нещо тук до два месеца – от Колония Бета! Тласъкът ще е при петнадесет степени, а екипажът ще бъде изолиран от ускорението. Вече няма да има граници при ускорението, а само разходи за гориво. Това може би няма да окаже влияние на товарите точно поради тази причина, но ще настъпи революция при пътническите кораби. Новината пътува и това ще повлияе на оборота между планетарните валути, военния транспорт, където никой не го е грижа колко се харчи за гориво. Мога да се обзаложа, че *това ще окаже влияние* и върху междупланетарната политика. Става дума за съвсем нова игра – Дюранс преглътна и последните си хапки: – Проклети да са колонизаторите! Добрата стара консервативна компания Галактически Технологии, опираща се на Земята, отново е в беда. Знаеш ли, понякога наистина се изкушавам да емигрирам оттатък тесния проход. Но съпругата ми има семейство на Земята и не мисля, че ние някога ще...

Лео висеше изумен на коланите, докато Дюранс продължаваше да плещи. След миг той преглътна кашата в устата си, тъй като нямаше друг начин да се отърве от храната:

– Съзнаваш ли – задави се той – какво ще означава това за четириръките?

Дюранс примигна:

– Не съвсем, наистина. Все още ще има достатъчно работа в безтегловност.

– Това ще разруши тяхното предимство пред обикновените работници, ето какво. Истината е, че медицинските отпуски долу увеличават разходите по персонала. Елиминирайте ги и няма да има между какво да се избира. Може ли това нещо да създаде изкуствена гравитация на космическата станция?

– След като може да се постигне на кораб, ще е възможно и на станция – реши Дюранс. – Но – предупреди той – Скачащият пилот каза, че смуче енергия като лудо. Доста ще струва.

– Не толкова много. А и сигурно ще намерят по-ефективен начин след време. О, Господи!

Този шанс нямаше да е от полза за четириръкните. Този шанс нямаше да е в ничия полза. Проклето, проклето, проклето да е времето! След десет години, дори след една, това би могло да бъде тяхното спасение. Но сега, тук, би могло да се окаже смъртна присъда! Лео освободи краката си от коланите, преви се и се спусна към вратата на модула.

– Оставяш подноса си ей така? – попита Дюранс. – Мога ли да изям десерта ти...?

Лео махна нетърпеливо с ръка в знак на съгласие и продължи.

Лео влезе при Брус Ван Ата и само един поглед към смръщеното му и враждебно лице потвърди историята на Дюранс:

– Чул ли си онзи слух за изкуствената гравитация? – попита за всеки случай. Това беше последната му надежда. Дано Ван Ата отрече, да го нарече измама...

Ван Ата го стрелна ужасно раздразнен:

– Как, по дяволите, си разбрал за това?

– Не е твоя работа откъде знам. Истина ли е?

– О, да, моя работа е. Искам да го запазя в тайна, колкото се може по-дълго време.

„Значи е истина“ Сърцето на Лео се сви:

– Защо? Откога го знаеш?

Ван Ата почука нервно с пръсти по компютъра, микрофона, дреболиите, намагнитизирани към бюрото му:

– От три дни.

– Значи е официална новина.

– Да, съвсем официална – Ван Ата изкриви нервно уста. – Получих информацията от офиса на Галактически Технологии на Ориент IV. Очевидно Апмад е разбрала по пътя за вкъщи и е взела едно от своите изключителни решения.

Той отново почука с пръсти и се намръщи:

– Няма начин да го избегнем. Знаеш ли какво стана вчера заради това? Станция Клайн е прекратила договора си за строеж с Галактически Технологии. Първият, на който щяхме да изпратим четириръкните на работа. Безропотно платиха глобата. Станция Клайн е близо до Колония Бета, трябва да са разбрали преди седмици, месеци. Прехвърлили са се на бетанска фирма. Свършено е с Проект Кей. Нищо не ни остава, освен да опаковаме това и да се махаме, колкото по-скоро, толкова по-добре. Проклятие! Ето че сега съм вързан към губещ проект. Ще изляза от

него, вонящ на загуба.

– Да опаковаме, как? Какво искаш да кажеш с това?

– Най-любимият сценарий на онази кучка Апмад. Обзалагам се, че е мъркала, докато е издавала тези заповеди. Знаеш, че четириръките я изнервят. Ще бъдат стерилизирани и прибрани долу. Всички настоящи бременности ще бъдат прекратени, по дяволите! Тъкмо бяхме наченали петнадесет! Какъв провал! Цяла година от живота ми по дяволите.

– Господи, Брус, ти няма да изпълниш тези заповеди, нали?

– Няма ли? Само гледай – Ван Ата го стрелна с поглед, дъвчейки устните си. Лео се чувстваше напрегнат, пребледнял от усилието да потиска гнева си. Ван Ата душеше: – Какво искаш, Лео? Апмад можеше да заповяда да ги унищожим. Те ще се отърват леко. Можеше да бъде и по-лошо.

– А ако беше... Ако беше заповядала четириръките да бъдат убити, ти щеше ли да се подчиниш? – попита Лео с престорено спокойствие.

– Тя не го направи. Хайде, Лео, не съм звяр. Наистина съжалявам за мъничетата. Направих всичко, за да станат печеливши. Но няма начин да се преборя с това. Всичко, което мога да направя, е да ги опаковам по възможно най-бързия, чист и безболезнен начин и да съкратя загубите до минимум. Може би *някой* в йерархията на Компанията ще го оцени.

– Безболезнено за кого?

– За всички – подозрението у Ван Ата растеше. Той се наклони намръщен към Лео. – Това означава, че не искам да се създава паника и да тръгнат слухове, чуваш ли ме? Искам работата да си върви нормално до последната минута. Ти и другите инструктори ще продължите да преподавате на класовете така, сякаш четириръките наистина ще излизат да работят по проект, докато отдолу приготвят совалка и започнем да ги извозваме. Може би първо ще вземем малките. Очаква се спасителните части на Селището да бъдат преместени в орбитата на Трансферна Станция. Можем да смъкнем част от разходите като използваме четириръките за тази последна работа.

– Да ги затворим долу...

– О, стига с този драматизъм! Ще бъдат настанени в обикновена спалня на сондажници. Опустяла е само преди шест месеца, поради пресушаване на полето. – Ван Ата засия от самохвалство: – Аз самият открих това място като търсех подходящ терен за тях. Няма да ни струва почти нищо като се има предвид, че ще трябва само да го обновим, а не да го строим.

– А какво ще стане след четиринадесет години – потрепери Лео, –

когато и ако Ориент IV отчужди Родео?

Разгневен Ван Ата разроши косата си с две ръце:

– Откъде, по дяволите, мога да знам? Ще стане проблем на Ориент IV. Един човек не може да направи всичко на този свят.

Лео бавно се усмихна и застина навъсен:

– Не съм сигурен... какво точно може да направи един човек. Никога не съм прекрачвал границата. Мислех, че съм, но сега разбирам, че не е така. Изпитанията, на които съм се подлагал, винаги са били внимателно подбрани, градивни.

Но това изпитание нямаше равно на себе си. Това изпитание, може би, презираше обикновените човешки възможности. Лео опита да си спомни откога не се е молил, дори не беше вярвал в нищо. Нищо, реши той, не можеше да се оприличи на това. Никога досега не беше изпитвал такава *нужда*...

Ван Ата се намръщи подозрително:

– Странен си, Лео – той се изправи, сякаш търсеше поза на командващ. – Ще ти припомня, ако не си ме разбрал. Ще ти повтора ясно и високо. На никого няма да споменаваш за тази работа с изкуствената гравитация, особено на четириръките. Също така, пази в тайна и бъдещото им стерилизиране. Ще оставя на Йей да реши как да ги подготви да приемат нещата, без да се противят. Време е да заслужи надутата си заплата. Без слухове, без паника, никакви проклетни работнически бунтове. А ако стане нещо подобно, ще знам кого да разпъна на стената. Схвана ли?

Лео беше засиял в широка усмивка, която прикриваше всичко:

– Схванах. – Той бавно се оттегли, без да се обръща или пък да каже още нещо.

Обикновено не беше лесно да откриеш д-р Йей. Разхождаше се често сред четириръките, следеше държането им, вземаше си бележки, даваше предложения. Но този път Лео я откри почти веднага в офиса ѝ. Вътре цареше хаос от документи, прикрепени тук и там, а бюрото ѝ грееше като коледна елха. Дали празнуваха Коледа в Селището, зачуди се Лео. Вероятно не.

– Чу ли...

Пречупената ѝ поза отговори на въпроса му, дори преди да го е изрекъл с преbledняло лице и учестено дишане.

– Да, чух – рече изморено тя и го погледна. – Току-що Брус ми

възложи да организирам евакуацията на персонала. Той... той ми каза, че ще се погрижи като инженер за разглюбяването и пренасянето на оборудването. Веднага щом махна телата от пътя му.

Лео поклати безпомощно глава:

– Ще го направиш ли?

Тя сви рамене и стисна устни:

– Как бих могла да не го направя? Да напусна дълбоко възмутена? Това няма да промени нищо. Ако замина, тази идиотщина няма да стане по-малко брутална. Дори би могло да стане по-лошо.

– Не виждам как – зайнати се Лео.

– Нима? – намръщи се тя. – Не, наистина ти така и не разбра колко е опасно юридическото положение на четириръкните тук. Но аз го знам. Една погрешна стъпка и... о, всичко отива по дяволите. Аз знаех, че Апмад има нужда от внимателен човек. За всичко ме държаха в неведение. Въпреки че този уред за изкуствена гравитация би разрушил проекта, чийто и да беше, ние извадихме голям късмет, че не заповяда четириръкните да бъдат унищожени. Трябва да разбереш – като млада е преживяла четири-пет аборта поради генетични дефекти. Такъв е бил законът. Постепенно се отказала, развела се и се хванала на извънпланетарна работа с Галактически Технологии. Издигнала се е постепенно. Предразсъдъците ѝ срещу генетичните промени са дълбоко емоционални... Тя все още може да заповяда четириръкните да бъдат убити. Разбираш ли това? Всеки доклад за проблем или безпокойство, подсилен от генетичната ѝ параноя ще... – тя затвори очи и замасажира слепоочията си.

– Тя би могла да заповяда, но кой казва, че ти трябва да го изпълниш? Ти твърдиш, че те е грижа за четириръкните. Трябва да *направиш* нещо! – каза Лео.

– Какво? – Йей стисна ръце в юмруци и ги отпусна отново. – Какво, какво, какво? Дори ако бих могла да осиновя едно или две, да ги отведа със себе си, да ги открадна някак, кой знае? И какво? Да живеят на планета с мен, социално изолирани като инвалиди, чудаци, мутанти! Рано или късно ще остареят и какво тогава? А другите? Хиляда са, Лео!

– А ако Апмад заповяда да ги унищожим, какво извинение ще си измислиш за дето нищо не правиш?

– О, върви си – изстена тя. – Ти не оценяваш сложността на ситуацията изобщо. Какво си мислиш, че може да направи един човек? Някога си имах свой собствен живот, преди тази работа да го погълне. Дала съм всичко, което е много повече от *теб*. Дала съм всичко, което съм

могла. Изтощена съм. Когато се махна от тази дупка, никога повече не искам да чувам за четириръки. Те не са мои деца. Аз не съм имала време да родя деца.

Тя потърка ядосано очи и преглътна, пое си въздух. Сълзи? Или само злоба. Лео не знаеше. И не искаше да знае.

– Те са ниции деца – изрева Лео. – Това е проблемът. Те са един вид... генетични сираци или нещо такова.

– Ако няма какво полезно да кажеш, моля те, *върви си!* – повтори тя и посочи купчината документи. – Имам работа.

Лео не беше удрял жена, откакто бе на пет години. Оттегли се целият разтреперан. Тръгна бавно по коридорите и стигна кабината си успокоен. Какво се надяваше да получи от д-р Йей така или иначе? Да се отърве от отговорност? Трябваше ли да стовари съвестта си на бюрото ѝ като Брус и да каже: „Погрижи се...“

И все пак, все пак, все пак... имаше някакво разрешение. Той го усещаше. Туптеше в стомаха му като топка с неясна форма. Издигаше се, крещеше объркано. Проблемът, който отказваше да намери отговора си. Изплъзващият му се изход. Той бе решавал инженерни проблеми, които в началото му се бяха стрували твърди, неразбиваеми стени. Не знаеше откъде идваха неочакваните решения. Знаеше само, че това не беше съзнателен процес, колкото и елегантно да го скицираше след това. В момента не можеше да разреши проблема, но и не можеше да го остави така. Дърпаше го оттук-оттам и нищо не постигаше. Гневът му растеше. Колелата се въртяха, но колата не вървеше.

– Тук е решението – прошепна той и потърка глава. – Чувствам го. Само... не мога... *да го видя...*

Трябваше да се махнат някак от пространството на Родео, това бе сигурно. Всичките четириръки. Тук нямаха бъдеще. Проблемът бе в проклетите закони. Какво да направи – да отвлече Скачащ кораб? Но Скачащите кораби не побираха повече от триста пасажери. Можеше да си представи как държи... какво, какво оръжие? Той нямаше никакви пушки, а джобното си ножче използваше главно като отвертка. Точно така, да опре отвертка в главата на пилота и да изкрещи: „Скачай към Ориент IV!“, при което веднага щяха да го арестуват и да го хвърлят в затвора през следващите двадесет години за пиратство. Изоставяйки четириръките да правят... какво? Във всеки случай не можеше да отвлече три кораба едновременно, а този беше необходимият минимален брой.

Ориент IV нямаше да иска четириръките. Никой нямаше да поиска четириръките. Какво, наистина, щеше да бъде бъдещето им дори и ако

се освободяха от Галактически Технологии? Сираци, оставени на произвола, експлоатирани, унижавани... циганска съдба. Винаги ще бъдат зависими. Да не говорим за капаните на цивилизацията. Той си представи Силвър. Не се и съмняваше как ще я експлоатират, с това красиво лице и грациозно тяло. Нямахме място вън от тук...

Не! възнегодува безмълвно Лео. Вселената бе толкова голяма. Трябваше да има място. Тяхно място, далеч, далеч от капаните и уловките на човешката така наречена цивилизация. Историята на предишните утопични социални експерименти в изолация не беше обнадеждаваща, но четириръкните бяха по-различни във всяко едно отношение.

Между две вдишвания го поразиха невероятна картина. Тя не дойде като следствие от разумна дейност, а като ослепителен образ, завършен още в първия момент – свят, изваян, вдъхновен. Щеше да изживее пълноценно всеки час от живота си отсега нататък.

Звездна система с Р или G или K звезда, изящна, постоянна, струяща енергия. Газов Юпитерски гигант с пръстен от метан и лед, вода, кислород, водород и азот, я обикаля. И най-важното – астероиден пояс.

И някои също толкова важни липси. Да няма земеподобна планета, която да предизвиква конкуренция. Нито тесен проход за Скачане от стратегическа важност за потенциални завоеватели. Човечеството бе подминало стотици подобни системи в манията си да открие нови земи. Картите бяха претърпени с тях.

Култура на четириръкните, общество на четириръкните, от тях и за тях. Те ще се зароят в скалите, бягайки от радиацията, ще запазят ценния въздух, ще разширят коридорите в скалите и ще си построят нови домове. Трябва да е пълно с минерали, повече отколкото могат да използват. Цели хидропонни оранжерии за Силвър. Ще се построи един нов свят. Космически свят, в сравнение с който Станция Морита ще прилича на играчка.

Очите на Лео се разшириха от наслада.

– Това си е проблем на инженерството все пак!

Той остана във въздуха като в транс. За щастие в този момент не минаваше никой по коридора. Иначе със сигурност щяха да си помислят, че е луд или пък дрогиран.

През цялото време разрешението е било раздробено около него, невидимо, докато *той не се бе променил*. Лео се усмихна на себе си. Отдаде се безрезервно на мислите си. Целият. Целият. Нямаха граници човешките възможности, ако човек отдадеше всичко.

Да не поглежда назад, защото нямаше да има връщане. Буквално,

медицински, беше така. Хората се адаптираха към безтегловността, но връщането *назад* им създаваше проблем.

– Аз съм четириръко – прошепна учуден Лео. Погледна ръцете си, стисна ги в юмруци, разпери пръсти. – Просто четириръко с крака – той нямаше да се върне назад.

Що се отнася до първоосновата, той се носеше в нея точно сега. Тя просто изискваше преместване. Мислите му препускаха твърде бързо, за да може да ги анализира. Няма нужда да отвлича космически кораб. Той беше в такъв. Всичко, от което се нуждаеше, беше малко сила.

А мощността чакаше наблизо в орбитата на Родео и дори в този момент се разпръскваше неоправдано за избутване на товари от петролни химикали вън от орбита.

Товарните тласкачи можеха да поддържат Селището, ако бъдеха правилно реконструирани. И всичко, което поддържаха, можеше да се поеме от един от товарните чудовищни Хиперкораби. Всичко беше тук, всичко, и чакаше да посегнат към него.

Да го вземат...

ОСМА ГЛАВА

Едва след час Лео успя да хване Силвър насаме в едно кътче на коридора, който мониторот не улавяше.

– Има ли някое спокойно място, където да поговорим? – попита я той. – Искам да кажа, действително спокойно.

Тя се озърна нервно. Явно го беше разбрала правилно. Все още се колебаеше:

– Важно ли е?

– На живот и смърт е за всяко четириръкьо.

– Ами... изчакай минута-две и ме последвай.

Той тръгна след нея през Селището бавно и сякаш безцелно. Само на това или онова кръстовище поглеждаше за искрящата й коса и синята блуза. А после изведнъж я изгуби.

– Силвър...?

– Шт! – прошепна тя в ухото му. Панел от стената тихо хлътна навътре и тя протегна една от силните си долни ръце да го издърпа, все едно беше риба на въдица.

За миг му се стори, че зад стената е тъмно и тясно, но вратите на шлюза се отвориха едва чуто и откриха дълга около три метра стая в стар стил. Влязоха вътре.

– Какво е това? – попита изумен Лео.

– Клубът. Както и да е, така го наричаме. Построихме го в този малък зачукан кът. Не би го забелязал отвън, освен под определен ъгъл и то ако го търсиш специално. Тони и Прамод направиха външните стени. Сиги прокара тръбите, другите работиха по електрозахранването... въздушният шлюз го направихме от резервите.

– Никой ли не разбра, че нещо липсва?

Усмивката й в никакъв случай не беше невинна:

– И четириръкьите работят по компютърните досиета. Частите просто изчезнаха от инвентара. Цяла група работихме по този кът и го свършихме преди около два месеца. Бях сигурна, че д-р Йей и мистър Ван Ата ще разберат за това, когато ме разпитваха – усмивката й поизбледня при спомена. – Но те така и не зададоха правилния въпрос. Сега единствените останали видеофилми са тези, които бяхме скътали тук. А Дарла няма вече видеосистема.

Лео проследи погледа й към закрепената за стената поставка за

видео, очевидно в ремонт. Имаше и други удобства: осветление, дръжки за ръцете, стенен шкаф, натъпкан с пакети сухи закуски, примъкнати от Хранене, стафиди, фъстъци и всякакви други. Лео бавно обходи стаята, изучавайки неспокойно изработката – беше перфектна:

– Твоя ли беше идеята за това място?

– Донякъде. Но не бих могла да я изпълня сама. Разбираш, че престъпвам най-строгите ни правила като те водя тук – добави някак рязко Силвър. – Дано си струва, Лео.

– Силвър... – започна той, – точно твоят изключително прагматичен подход към правилата те прави най-ценното четириръкко в Селището в момента. Имам нужда от теб, от твоята дързост и всичките ти други качества, които д-р Йей несъмнено би нарекла антисоциални. Работата, която трябва да свърша, не е за сам човек – той се пое дълбоко въздух. – Какво бихте казали, вие четириръките, за свой собствен астероиден пояс?

– Какво? – очите ѝ се разшириха.

– Некадърникът Брус се опитва да го запази в тайна, но истината е, че с Проект Кей е свършено. Насрочва се дата за прекратяването му. Казвам го в най-лошия смисъл на думата.

Той подробно ѝ разказа за слуха относно антигравитационния уред, всичко, което бе чул, както и тайните планове на Ван Ата да се отърве от четириръките. Разпалено ѝ описа как си представя бягството им. Нямахше нужда да обяснява нещата по два пъти.

– Колко време имаме? – попита простичко тя, когато приключи.

– Не много – няколко седмици. А на мен ми остават шест дни до принудителната гравитационна отпуска. Трябва да измисля начин да я избегна. Страхувам се, че после няма да мога да се върна. Ние, вие четириръките трябва да направите своя избор *sega*. Не мога да го сторя вместо вас. Бих могъл само да ви помогна с някои неща. Ако не успеете да се освободите, със сигурност сте изгубени.

Тя тихо издиша затаения си дъх. Изглеждаше притеснена:

– Мислех си, като гледам Тони и Клер, че не избраха най-правилния път. Тони казваше, че ще си намери работа, но знаеш ли, той и не помисли да вземе работен костюм със себе си. Не искам да повтарям грешките му. Ние не бива да пътуваме сами, Лео. Може би така сме устроени.

– Но можеш ли да приобщиш другите – попита неспокоен Лео – към тайната? Нека да ти кажа, че тази малка революция може да приключи много бързо, ако някое четириръкко се паникьоса и изкаже всичко

в старанието си да бъде добро. Това е истинска конспирация, без правила. Аз рискувам работата си, рискувам да ме осъдят, но вие рискувате много повече.

– Има някои, на които, хм, трябва да кажем последни – замисли се Силвър. – Но мога да приобща важните от нас. Имаме си някои начини да пазим тайните си от земните.

Лео огледа помещението и повярва в думите ѝ.

– Лео... – сините ѝ очи го потърсиха, – как ще се отървеш от земните?

– Ами, едно е сигурно – няма да можем да ги извозим до Родео. В мига, в който всичко се разкрие, смятай, че доставките за Селището ще бъдат прекратени. – *Ще ни обсадят*, искаше да каже Лео, но го премълча. – Мислех си да ги събера всички в един модул, да хвърля кислородни бутилки вътре и да го откъсна от Селището. Да го избутам с товарните двигатели в орбита към Трансферна Станция. В този момент те ще се превърнат в проблем на Галактически Технологии, с една дума – няма да са наша грижа. Да се надяваме, че нещата ще се пообъркат на Трансферна Станция и така ще спечелим още малко време.

– Как смяташ да ги... вкараш в един модул?

Лео се почувства малко неловко:

– Ами, направим ли го, няма връщане назад, Силвър. Навсякъде около нас има оръжие. Не го съзнаваме, защото го наричаме „инструменти“. Лазерният поялник без предпазител се превръща в пушка. Има няколко такива в работилниците. Насочи ги срещу земните и кажи „Мърдай!“ и веднага ще тръгнат.

– Ами ако не го направят?

– Тогава ще се наложи да стреляш. Или да не го направиш и тогава ще те смъкнат долу. Очаква те бавна и стерилна смърт. Но този избор няма да се отнася само за теб, а и за всички други.

Силвър поклати глава:

– Не мисля, че това е добра идея, Лео. Ами ако някой се паникьоса и наистина стреля по някого? Земният ще бъде ужасно обгорен.

– Ами... да, това е целта.

Лицето ѝ се сви от ужас:

– Ако трябва да застрелям мама Нила, по-добре да ме пратят долу и да умра.

Лео смътно си спомни, че мама Нила е една от най-любимите майки в детското – едра, възрастна жена. Почти не я беше виждал, тъй като не преподаваше на малките четириръчки.

– Всъщност имах предвид Брус като говорех за стрелба – призна си Лео.

– Не съм сигурна, че мога да направя това дори на мистър Ван Ата – каза бавно Силвър. – Виждал ли си някога следа от изгаряне, Лео?

– Да.

– И аз.

Настъпи кратко мълчание.

– Не можем да се държим така с учителите си – отсеке Силвър. – Само мама Нила да каже „Веднага престани, Сиги!“ с нейния тон и той ще се подчини. Това не е, не е умен план, Лео.

Вбесен, Лео сви ръце в юмруци:

– Но ние трябва да отървем Селището от земните! Иначе нищо не може да се направи! Ако не успеем, те просто ще възобновят усилията си. След това ще бъде още по-лошо, отколкото сега.

– Добре, добре! Трябва да се отървем от тях. Но не по този начин – тя млъкна и го погледна колебливо: – Ти можеш ли да застреляш мама Нила? Мислиш ли наистина, че примерно Прамод би могъл да те застреля?

Лео си пое дъх:

– Вероятно не. Не и умишлено. Дори в битка войниците, които стрелят по абсолютно непознати, се налага да бъдат доведени до специално превъзбудено състояние.

Силвър се поуспокои:

– Добре. И какво друго трябва да се направи? Да кажем, че превземем Селището.

– Можем да реконструираме Селището с инструменти и материали, които вече се намират на борда, макар че всичко трябва да бъде внимателно разпределено. Налага се Селището да бъде защитено от всеки опит на Галактически Технологии да го завземат отново. Лъчевите поляници с високоенергийна плътност могат доста ефективно да обезкуражат совалките да се прикачат към нас – добави сухо той. – За щастие инвентарът на Компанията не включва въоръжени бойни кораби. Една истинска военна сила би потушила много бързо тази малка революция – въображението му поднесе детайлите, а стомахът му се сви на топка, стана му лошо. – Единствената ни истинска защита е да се махнем преди Галактически Технологии да се организират добре в тази насока. Ще ни трябва Скачащ пилот – той я погледна: – Ето тук се изявяваш ти, Силвър. Знаем един пилот, който много скоро ще минава през Трансферна Станция и когато бихме могли, хм, да привлечем най-лесно. Особено

ако лично го убедиш.

– Ти.

– Да – потвърди той.

– Може би – погледна го тя колебливо.

Лео почувства как още една неприятна вълна го удари и му се зави свят. Връзката на Силвър с Ти беше от преди неговото пристигане. Всъщност той не беше истински сводник. Логиката диктуваше поведението му. Изведнъж осъзна, че това, което наистина иска, бе да я отведе колкото се може по-далеч от Скачащия пилот. *И какво да направи? Да я запази за себе си? Опомни се. Твърде стар е за нея.* Ти бе на... колко... двадесет и пет може би? Сигурно беше ужасно ревнив. Тя щеше да го предпочете. Лео опита съвсем искрено да се почувства стар. Не беше трудно. И без това повечето от четириръките го караха да се чувства на осемдесет. Той направи усилие и върна мислите си към работата.

– Третото нещо, което трябва да се направи – Лео внимателно подбираше думите си, но с горчивина реши, че всичко е повече от ясно, – е да окупираме товарен кораб. Ако изчакаме, докато изведем Селището отвъд тесния проход, Галактически Технологии ще имат време да измислят начин да се противопоставят. Това означава, че трябва да изпратим сили извън прохода да пленят един кораб. Аз не мога да го направя и едновременно с това да бъда тук и да отбранявам и реконструирам Селището... Трябва да има някакъв отряд от четириръки. Не знам... – Лео спря. – Може би това не е добра идея все пак.

– Да изпратим Ти с тях – предложи разумно Силвър. – Той знае повече от всички нас за товарните Скачачи.

– Мм – Лео се обнадежди. За да успее това начинание, трябваше да внимава не само за непредвидени ситуации, но също така да се откаже и от прибързани действия. Да се справи с всички ситуации. Трябваше да повярва в Ти. Ако се наложеше, трябваше да повярва в духове, в ангели, във феи.

– Значи, хм, подкупването на Ти става стъпка първа в плана ни – реши на глас Лео. – От момента, в който той изчезне, ще трябва да действаме и минутите ни ще са преброени. Това означава, че придвижването на Селището е по-добре да се планира... предварително. И... о, Боже... – очите му светнаха.

– Какво?

– Току-що ме осени *брилянтната* идея как да спечелим време...

Лео внимателно подбра времето, когато да влезе в офиса на Ван Ата. Той беше стоял там целите първи два часа на смяната. Шефът на проекта трябва да е започнал вече да мисли за кафе. Сигурно се чувстваше объркан, нещо типично при възникване на нов проблем, в този случай – разглобяването на Селището. Лео можеше да си представи оплетения етап на мислите му. Той самият бе изпитал това преди около осем часа, заключен в кабината си. Беше закодирал програмата си чрез схемата за защита на военните от крайцера Аргус. Лео беше сигурен, че никой в Селището, дори Ван Ата или Йей не би могъл да я преодолее.

Ван Ата му се намръщи над купчина документи. Екранът на компютъра беше изпъстрен с подобрани схеми на Селището.

– Какво има, Лео? Зает съм. Онези, които могат, работят, онези, които не могат, преподават.

„А онези, които не могат да преподават, каза си Лео, влизат в администрацията.“ Той поддържаше обикновената си мека усмивка и по никакъв начин не издаваше опасните си мисли:

– Брус – започна Лео, – искам да предложа да се заема с разглобяването на Селището.

– Ти? – Ван Ата вдигна изумен вежди, после го изгледа подозрително. – Защо?

Ван Ата не би могъл да повярва, че ще го направи само от добро сърце. Лео бе подготвен.

– Защото, колкото и да не искам да го казвам, ти отново беше прав. Мислех си с какво ще си отида от това назначение. Като пресметнах времето за пътуване – изгубил съм месеци от живота си, дори повече. А нямам какво друго да покажа за това време, освен черни точки в досието си.

– Сам си си виновен – напомни му Ван Ата и потърка брадичката си, където раната беше започнала да заздравява, и се изчерви.

– Вярно, че се оплетох за известно време – призна си Лео. – Но вече ми дойде ума в главата.

– Малко е късно – подсмихна се Ван Ата.

– Но бих могъл да свърша добра работа – оспори Лео, чудейки се как да заеме поза на низкопоклонничество в безтегловност. По-добре да не преиграва. – Наистина имам нужда от препоръка – нещо, с което да компенсирам онези порицания. Имам някои добри идеи, които могат да доведат до необикновено висок коефициент на печалба и да съкратят загубите. Така бремето на цялата работа ще падне от теб. Ще можеш спокойно да гледаш административните си задължения.

– Хм... – Ван Ата очевидно беше примамен от идеята офисът му да се възвърне към предишното необезпокоявано спокойствие. Той изгледа Лео с присвити очи. – Много добре. Давай! Ето ги бележките ми, всичките са твои. О, само че плановете ти и докладите трябва да минат през офиса ми. Аз ще ги препратя по-нататък. Все пак това е истинската ми работа, администрацията.

– Разбира се – Лео събра купчината документи. „*Да, да минат през теб, че да смениш моето име с твоето.*“ Лео почти видя доволството в очите на Ван Ата. Нека Лео да свърши работата, а за Ван Ата да остане уважението. „*О, ти наистина ще получиш това, което ти се полага от този проект, некадърнико Брус, всичко.*“ – Ще имам нужда от някои неща – скромно постави въпроса Лео. – Ще искам всички корабни екипажи от четириръчки, които могат да бъдат отделени, да се присъединят към класа ми. Тези безполезни деца ще трябва да работят, както никога досега не им се е налагало. Складовата наличност, оборудването, горивото, позволенията да се изкарват кораби, всичко ще бъде най-внимателно прегледано. Освен това трябва да бъде упълномощен да командвам и другите четириръчки, ако се наложи. Става ли?

– О, нима изявяваш желание да се заемеш и с ръчния труд? – отмъстителна алчност пробяга по лицето на Ван Ата, сякаш го налегнаха съмнения. – Какво ще кажеш да пазим всичко в тайна до последната минута?

– В началото мога да представя всичко като теоретично упражнение. Да спечеля една-две седмици. Но знаеш, че накрая ще трябва да им кажем.

– Не толкова скоро. Ще бъдеш отговорен за шимпанзетата. Искам да ги държиш под контрол. Разбра ли ме?

– Разбрах. Да се считам ли за упълномощен? О, ще имам нужда от удължаване на срока за пребиваването си тук.

– В щаба няма да харесат това.

– Или ти, или аз, Брус.

– Вярно... – Ван Ата махна с ръка. Вече не изглеждаше толкова напрегнат. Беше се отпуснал. Сигурно му бе благодарен... – Добре. Имаш го.

Непопълнен чек. Усмивката на Лео премина от вълча в агнешка:

– Ще си спомниш за това по-късно, нали, Брус?

Ван Ата сви устни:

– Гарантирам ти, Лео. *Всичко* ще си спомня.

Лео се поклони и измърмори благодарност.

Силвър надзърна в личната кабина на майката на детското:

– Мама Нила?

– Шт! – мама Нила направи знак с пръст и кимна към Анди, заспал в закрепения за стената чувал. Само лицето му бе останало навън. – За Бога, не буди бебето – прошепна тя. – Беше толкова неспокоен. Искан ми се д-р Минченко да се върне. Сега ще изляза в коридора.

Вратите на въздушния шлюз се затвориха след нея. Мама Нила се беше приготвила за сън и затова в момента не бе с розовия си гащеризон, а с пижама на цветя с коланче през широкия кръст. Силвър се сви на кълбо като едно време, когато се чувстваше отчаяна. Вече е твърде голяма за прегръдки, напомни си строго тя.

– Как е Анди? – запита вместо това и кимна към затворените врати.

– Хм, добре – каза мама Нила, – но се надявам проблемът да бъде разрешен скоро. И... ами... Не съм сигурна, че може да се нарече точно депресия, но ми изглежда нервен, не задържа за дълго вниманието си. Ала не казвай това на Клер, бедничката, има си достатъчно проблеми. Кажй й, че всичко е наред.

– Разбирам – кимна Силвър.

– Написах протест, но моят ръководител го спря. Каза, че не му е времето. Хм, все едно мистър Ван Ата се е вселил в нея. Можех само... хм. Както и да е, вече не успявам да смогна, помолих за помощник. Може би, когато разберат, че тази глупост ще им струва пари, ще се откажат. Мисля, че можеш да кажеш това на Клер.

– Добре – каза Силвър. – Нека храни малка надежда.

Мама Нила въздъхна:

– Чувствам се толкова зле за това. Но все пак, какво им е станало на тези деца, че са се опитали да избягат? Аз бих могла да разубедя Тони. А що се отнася до онзи глупав мъж от охраната, мога само... ами... – тя поклати глава.

– Чувала ли си нещо за Тони, което да кажа на Клер?

– О, да – мама Нила огледа коридора, за да се увери, че са сами. – Д-р Минченко ми се обади снощи по личния канал. Той ме увери, че Тони вече е вън от опасност, овладели са инфекцията. Но все още е много слаб. Д-р Минченко иска да го вземе със себе си в Селището след като приключи гравитационната му отпуска. Той смята, че тук Тони ще се възстанови много по-бързо. Това е добра новина и можеш да я споделиш с Клер.

Силвър пресметна с пръстите на долните си ръце, за да не я види мама Нила, и си отдъхна. Ето един голям проблем, за който можеше да докладва на Лео, че е разрешен. Тони щеше да се върне преди да започне бунтът им. Дори неговото завръщане можеше да бъде нужният сигнал за бунта. Лицето ѝ се озари от усмивка:

– Благодаря, мамо Нила. Това е добра новина.

Революция 101 на Обърканите, така трябваше да се казва курсът му, реши мрачно Лео. Или още по-зле: *050, Лечителна Революция...*

Броят на четириръките, които го бяха наобиколили с очакване в модула за лекции, бе официално увеличен от корабните екипажи и от всички по-възрастни четириръки, които в момента не бяха на работа и с които Силвър бе успяла да се свърже тайно. Общо шестдесет или седемдесет. Модулът за лекции бе претърпан. Мислите на Лео препусаха напред към разхода на кислород и плановите за регенерация при реконструирането на Селището. Усещаше се напрежение във въздуха, приличаше на въглероден двуокис. Лео осъзна, че слуховете вече са плъзнали и Господ знае колко са мутирвали. Беше време да заместят слуховете с факти.

Силвър помахна откъм шлюза, повдигнала и четирите си палеца нагоре, усмихната към Лео. И последното четириръко се вмъкна вътре. Вратите на въздушния шлюз се затвориха и я оставиха навън – щеше да охранява в коридора.

Лео зае своето място в средата. Центърът, оста на колелото, където се концентрираха повечето удари. След първоначалните шушукания, хаос и побутвания, всички млъкнаха и впериха очи в него с изострено, почти застрашително внимание. Можеше да чуе дишането им. „*Щяхме да имаме нужда от теб, Лео, дори и да не беше инженер*, бе отбелязала Силвър. *Ние всички прекалено много сме свикнали да получаваме заповеди от хора с крака.*

– *Искаш, да кажеш, че се нуждаете от водач?* – беше попитал той развеселен.

– *Така ли се нарича?* – погледна го тя.“

Остаряваше, умът му туптеше с далечен рок ритъм и преминаваше към по-шумните ритми на младостта. „*Нека бъда твоят водач, мила. Наричай ли Лео. Търси ме когато и да е, независимо дали е нощ или ден. Нека да помогна.*“ Той погледна затворените врати на въздушния шлюз. Дали човекът, който предвожда парада, увлича другите след себе си...

или тъпата го тласка напред? Имаше неприятното предчувствие, че скоро ще узнае отговора. Той си пое дъх и насочи вниманието си към лекционната зала.

– Както някои от вас вече са научили... – започна Лео. Думите му приличаха на камъчета в езеро от тишина. – Пристигнала е нова гравитационна технология от далечна планета. Очевидно е основана на същата логика, която е залегнала в технологията за пробиване гънките на космическото време, което наричаме тесен проход. Самият аз не бих могъл да се свържа с техническите специалисти, но изглежда вече се е стигнало до пазарен етап. Техническата вероятност не беше нова, но аз ни най-малко не съм очаквал да доживея практическото ѝ осъществяване. Очевидно така е било и с хората, които са ви създали вас, четириръките.

– Има някаква странна симетрия в това. Усилията в опитите на биотехнологиите, които ви създадоха, се базираха на перфектна нова технология, на утробен репликатор от Колония Бета. Сега, само едно поколение по-късно, новата технология, която ви обявява за старомодни, пристига от същия източник. Станали сте технологически остарели още преди да започнете да работите. Поне от гледна точка на Галактически Технологии – Лео си пое дъх и ги погледна, за да види реакцията им.

– Днес, ако една машина остарее, ние я бракуваме. Когато знанията на един човек остарят, го пращаме на обучение. Но вашата старост е отгледана в костите ви. Тя или е жестока грешка, или, или, или... – той направи пауза, за да подчертае мисълта си – това е най-голямата възможност, която някога сте имали, да станете свободни хора.

– Недейте... не си водете бележки – задави се Лео, когато те автоматично наведоха глави да запишат ключовите му думи. – Това не е урок. Това е истинският живот – трябваше да млъкне за миг, за да възвърне спокойствието си. Той беше сигурен, че някое от децата в задната редица без да се усети все още подчертава „никакви бележки – истински живот“.

Прамод, който се носеше наблизко, повдигна развълнуван тъмните си очи:

– Лео, носи се слух, че Компанията ще ни отведе долу и ще ни застреля. Като Тони.

Лео се усмихна горчиво:

– Всъщност това е най-малко вероятният сценарий. Ще ви отведат долу, да наистина, в нещо като затворнически лагер. Един

администратор ще ви предава на друг, той – на трети, третият – на четвърти. Превръщате се в рутинен разход на инвентара. Разходите се увеличават, както винаги става. В отговор броят на назначените като ваша поддръжка долу постепенно намалява, защото Компанията ви нарича „самоподсигуряващи се“. Оборудването за поддръжка на живота остава с годините. Все по-често се случват фалове, поддръжката и доставките стават все по-нестабилни.

– Тогава една нощ, без някой да издава заповед или да натиска спусъка, се случва фаталното. Изпращате зов за помощ. Никой не знае кои сте. Никой не знае какво трябва да направи. Онези, които са ви оставили тук, вече са измрели. Няма герой, който да поеме инициативата. Инициативата се е изгубила някъде между административното курварство и заплашителните намеци. Инспекторът, който разследва случая, преброява телата, с облекчение открива, че сте само инвентар. Документите на Проект Кей се изгубват безмълвно, финал. Опаковане. Може да отнеме двадесет години, може би само пет или десет. И забравят за вас.

Прамод докосна гърлото си с ръка, сякаш вече почувства как токсичната атмосфера на Родео дразни гърлото му:

– Мисля, че е по-добре да ме застрелят – промълви той.

– *Или...* – Лео повиши глас, – ще можете да вземете живота си в свои ръце. Тръгнете с мен и поемете рисковете. Голям залог за голяма печалба. Нека да ви разкажа – той преглътна за кураж. – Нека да ви разкажа за Обетованата Земя...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лео се протегна и погледна през илюминатора на товарния кораб бързо уголемяващата се Трансферна Станция. По дяволите! Седмичният пасажерски кораб от Ориент IV вече се бе закрепил за центъра на колелото. Току-що бе пристигнал и без съмнение все още се освобождаваше от пасажерите, но на Лео не му изглеждаше много вероятно един пилот, или бивш пилот като Ти да се прехвърли веднага на борда.

Те не успяха да видят Скачащия кораб, защото обикаляха Станцията към определения за тях шлюз. Четириръкото, което пилотираше обслужващия кораб – тъмнокосо момиче с мургава кожа на име Зара, с алена фланелка и къси панталони от екипа на обслужващия персонал – намести изрядно кораба. Лео вярваше в уменията ѝ на пилот, въпреки предубежденията за възрастта ѝ. Тя беше само на петнадесет. Зара погледна назад и се засмя, беше в добро настроение. Силвър седеше до нея, но не изглеждаше толкова ведра.

Лео си отдъхна, без да има всъщност защо да се притеснява, че от пътният контрол не са попитали за целта на техния полет – „Събираме материал за Селището Кей“. Нямахте причина да го правят. Лео не беше превишил оторизираните си права. Все още.

– Гледай, Силвър – каза Зара и пусна един лъчев химикал. Той бавно падна към изолираната част на стената, превърнала се сега в под. Зара си го взе от въздуха с една от долните си ръце.

Лео изчака спокойно, докато и Силвър опита същия номер и каза:

– Хайде! Трябва да намерим Ти.

– Правилно – Силвър се издърпа нагоре с горните си ръце и отпусна долните. Замисли се. Лео извади едни сиви панталони, които беше купил за целта и ѝ помогна да ги нахлузи върху долните ръце до кръста. Тя ги размахна от крачолите и направи гримаса. Платът я притесняваше.

– Добре, Силвър – каза Лео. – А сега си сложи обувките, които зае от момичето, което ръководи Хидропоника.

– Дадох ги на Зара да ги пази.

– О! – възкликна Зара и вдигна една от горните си ръце към устата.

– Какво?

– Оставих ги в дока.

– Зара!

– Съжалявам...

– Може би твоите обувки, Лео – погледна към него Силвър.

– Не знам... – Лео събу обувките си и Зара ѝ помогна да вмъкне долните си ръце в тях.

– Как изглеждат? – запита притеснено Силвър.

– Ами, големи – сбърчи нос Зара.

Лео заобиколи, за да улови отражението им в тъмния илюминатор. Изглеждаха абсурдно. Лео погледна краката си така, сякаш ги виждаше за пръв път. Дали обувките му стояха толкова абсурдно и на него? Изведнъж му се стори, че чорапите му приличат на огромни бели червеи. Нозете му бяха чудати притурки.

– Забрави за обувките. Дай ги обратно. Само покрий ръцете си с крачолите.

– Ами ако някой ме попита какво ми има на краката? – разтревожи се Силвър.

– Ще кажеш, че са ампутирани – предложи Лео. – След като са измръзнали по време на отпуската ти на Антарктида.

– Това не е ли на Земята? Ами ако започнат да ми задават въпроси за Земята?

– Това би било нахално. Но повечето хора са свикнали да задават подобни въпроси. Все още можем да използваме историята, че инвалидната ти количка се намира в Изгубен Багаж и че се опитваме да ти я върнем. Ще повярват на това. Хайде! – Лео застана до нея. Тя обви горните си ръце около врата му, а долните около кръста и се притисна до него, малко изплашена, като внимаваше да не му натези с новооткритото за нея собствено тегло. Топлият ѝ дъх погъделичка ухото му.

Минаха през гъвкавата тръба в Трансферна Станция и Лео тръгна към елеватора, който се движеше нагоре-надолу по дължината на релсите. Откритиха се отделни кабинки.

Лео изчака празна кабинка. За миг се ужаси при мисълта, че Силвър може да се опита да завърже приятелски разговор. Трябваше изрично да ѝ забрани да говори с непознати. Персоналът на Трансферна Станция им хвърли няколко проучващи погледа, но Лео заби студен поглед в стената и никои не направи опит да наруши тишината.

Лео залитна и излезе от елеватора там, където се активираше гравитацията. Макар и да не искаше да си го признае, трите месеца нулева активност си бяха оказали неизбежния ефект. Но и при състояние на средна гравитация теглото на Силвър не достигаше земната норма, каза си мрачно Лео. Измъкна се по най-бързия начин от претъпканото файе.

Лео почука на кабина с номер и вратата се отвори. Разнесе се

мъжки глас:

– Да, какво има? – бяха намерили Скачащия пилот. Лео залепи една лъчезарна усмивка на лицето си и влязоха.

По тъмни панталони, фланелка и чорапи, Ти се беше изправил в леглото и гледаше вяло в компютърния екран. Леко раздразнен, той погледна нагоре към непознатия за него Лео. Очите му се разшириха при вида на Силвър. Лео я стовари като коте до леглото и се отпусна на единствения стол в кабината.

– Ти Гюлик, трябва да поговорим.

Ти се беше свил в горната част на леглото.

– Силвър! Какво, по дяволите, правиш тук? Кой е този човек? – посочи с палец към Лео.

– Учителят по заваряване на Тони, Лео Граф – отговори смутено Силвър. Тя се претърколи експериментално и изправи торса си с горните ръце. – Странно е – балансира като тюлен на трикрако столче. – Хм. – Тя постави горните си ръце на леглото за по-голяма опора и зае кучешка поза. Цялата ѝ грациозност беше открадната от гравитацията. Без съмнение четириръките принадлежаха на безтегловността.

– Ние се нуждаем от твоята помощ, капитан Гюлик – започна Лео по най-бързия начин. – Спешно.

– Кои сте *ние*? – запита подозрително Ти.

– Четириръките.

– Ха – промърмори мрачно Ти. – Ами, първото нещо, което искам да отбележа е, че повече не съм капитан Гюлик. Аз съм обикновен Ти Гюлик, безработен. Съвсем вероятно е и да не си намеря повече работа. Благодарение на четириръките. Или поне на едно четириръко – той се намръщи към Силвър.

– Аз им казах, че вината не е твоя – каза Силвър. – Но не искаха да ме чуят.

– Поне би могла да ме покриеш – разгневи се Ти. – Дължеше ми го.

Би постигнал същия успех ако я беше ударил, ако се съдеше по изражението на лицето ѝ.

– Недей така, Гюлик – изръмжа Лео. – Силвър беше натъккана с дрога и измъчвана, за да направи тези признания.

Ти се изчерви. Лео поуспокои гнева си – не можеха да си позволят да се откажат от пилота. Освен това разговорът не беше този, на който се беше надявал Лео. Ти би трябвало да е готов да премине през огън и вода заради красивите очи на Силвър – сигурно щеше да отвърне на молбата да направи нещо за нейно добро. Ако младият хулиган не я

оценеше, значи не заслужаваше да я има.

– Чул ли си вече за новата технология за изкуствена гравитация? – подхвана отново Лео.

– Нещичко – призна уморено Ти.

– Ами тя ще убие Проект Кей. Галактически Технологии се отдръпват от бизнеса с четириръкните.

– Хм. Да, има смисъл.

Лео изчака логичния въпрос, но такъв не последва. Ти не беше идот, значи умишлено се правеше на глупак. Лео обаче продължи безмилостно:

– Има план четириръкните да бъдат отведени долу на Родео в едни изоставени работнически бараки... – Той повтори сценария, който беше описал на Прамод миналата седмица и погледна към Ти, за да види ефекта от думите си.

Лицето на пилота изглеждаше безизразно и отчуждено:

– Ами, съжалявам за тях – Ти не гледаше Силвър. – Но не виждам какво се очаква да направя аз. Напускам Родео след шест часа и никога повече няма да се върна, нещо, което всъщност е добре за мен. Това място е ужасна дупка.

– Силвър и другите четириръки са затворени в тази дупка и капакът отгоре е заключен. А единственото престъпление, което са извършили те, е че са вече технологически остарели. Това нищо ли не значи за теб? – разгорещи се Лео.

Ти се изправи възмутен:

– Искаш да говорим за технологическа старост? Ще ти покажа технологическата старост. Това! – той докосна вградените щепсели на челото и слепоочията, иглата на тила. – Това! Тренирах две години и чаках още една за хирургическата имплантация на Скачащите уреди. Това е кодирана версия, защото такава е системата за Скачане, която използват Галактически Технологии, и те поеха част от цената. Междувъзден Транспорт и още няколко независими фирми също ги използват. Всички други във вселената използват друга система. Знаеш ли какви са шансовете ми да ме наемат в Междувъзден Транспорт, след като са ме изгонили от Галактически Технологии? Никакви. Нула. Невъзможно. Ако искам да работя като Скачащ пилот, трябва да ми махнат тези уреди и да ми имплантират нови. След като не работя, аз не мога да си позволя имплантация. Без имплантация, не мога да си намеря работа. Да ти е за урок, Ти Гюлик! – той седна. Едва си поемаше дъх.

Лео се наклони напред:

– Аз ще ти дам кабина на пилот, Гюлик. На най-големия Скачаш кораб, който някога е летял. – Бързо, преди пилотът да може да го прекъсне, той подробно описа как си представя Селището, преобразувано като колониален кораб. – Всичко е тук. Това, от което се нуждаем, е пилот. Пилот, който да може да се включи в системата на Галактически Технологии. Всичко, от което се нуждаем, си ти.

Ти го погледна крайно ужасен:

– Не говориш просто големи глупости. Ти говориш за голяма кражба! Съзнаваш ли каква ще е цената на пълното реконструиране? Няма да те пуснат от затвора до следващото хилядолетие!

– Няма да отида в затвора. Ще тръгна с четириръките към звездите.

– Най-много да те пхнат в лудница.

– Аз не върша престъпление. Водя война или нещо подобно. Престъпление е да не се намесиш.

– Не и според официалното законодателство.

– Грях е да не се намесиш!

– О, братко – Ти изви очи, – сега разбрах. Пратен си с мисия от Господ, прав ли съм? Остави ме да слеза на следващата спирка, моля те.

– Господ го няма тук. Някой трябва да го замести – Лео се стресна, че с тези приказки наистина е за лудницата. – Мислех, че си влюбен в Силвър. Как можеш да я обречеш на бавна смърт?

– Ти не е влюбен в мен – намеси се Силвър за негова изненада. – Откъде ти хрумна това, Лео?

– Не, разбира се, че не – съгласи се тихо Ти. – Винаги си знаела, нали? Ние просто имаме малка взаимна договореност. Това е всичко.

– Точно така – съгласи се Силвър. – Аз получавах книги и филми, Ти се освобождаваше от психологическия стрес. Земните се нуждаят от секс, за да поддържат здравето си, както знаеш. Те не могат да се справят със стреса. Изнервят се. Неопитомени гени, предполагам.

– Откъде ги измислихте тези глупости...? – започна Лео, но млъкна. – Както и да е – затвори очи, стисна ги с върховете на пръстите си и се помъчи да улови изгубената си мисъл. – Точно така. Значи за теб Силвър е... наличност. Като салфетка. Изсекваш се в нея и я хвърляш.

Все едно го ужили:

– Стига, Граф. Не съм по-лош от другите.

– Но аз ти давам шанс да станеш по-добър. Не виждаш ли...

– Лео... – Силвър се намеси отново. Сега се беше излегнала по корем на леглото, подпряла брадичка с една от горните си ръце. – След като стигнем нашия астероиден пояс, каквото и да се окаже той, какво ще

правим с Хиперкораба?

– Хиперкораба?

– Не можем ли да го дадем на Ти?

– Какво? – възкликнаха едновременно Лео и Ти.

– Като отплата. Той ще ни пренесе до нашето място и запазва Скачащия кораб. После може да замине като пилот-собственик, да започне собствен транспортен бизнес, каквото поиска.

– С откраднат кораб? – припомни Ти.

– Ако сме достатъчно далеч и Галактически Технологии не могат да ни стигнат, значи, че не могат да стигнат и теб – отговори логично Силвър. – Тогава ще притежаваш кораб, който съответства на нервната ти имплантация и никой повече няма да може да те изгони от работа, защото ще работиш за себе си.

Лео прехапа език. Той беше взел Силвър, за да му помогне да убедят Ти. Какво толкова, ако не стане по начина, по който си го беше представял? Той хвърли един кратък поглед на Ти и видя, че най-сетне са улучили тънкото му място. Лео сведе поглед и се подсмихна.

– Освен това... – продължи тя, пърхайки с миглите си, – ако успеем да изскочим оттук, да се справим със Селището и така нататък, мистър Ван Ата ще заприлича на глупак. – Тя отпусна отново глава на леглото и се усмихна на Ти.

– О... – възкликна Ти. – О...

– Опакован ли е багажът ти? – намеси се Лео.

– Ей там – Ти кимна към купа багаж в ъгъла. – Но... но... по дяволите, ако това нещо се провали, те ще ме разпънат на кръст!

– О... – каза Лео, – я виж... – и разкопча червения си гащеризон около врата, за да извади лазерния поялник, скрит в един от вътрешните му джобове. – Махнах предпазителя на това нещо. Сега би могъл да изхвърли изключително наситен лъч с голяма дължина, докато не го разсее атмосферата, но със сигурност по-далеч от дължината на тази стая. – Той размаха небрежно поялника. Ти се приведе с разширени очи. – Ако свършим в ареста, ти можеш съвсем честно да си признаеш, че си бил отвлечен с пистолет от един луд инженер и смахнатата му асистентка мутант и си бил принуден да им съдействаш по принуда. Можеш да станеш герой по един или друг начин.

Смахнатата асистентка мутант се усмихна ослепително на Ти, очите ѝ приличаха на звезди.

– Нали няма да стреляш наистина с това нещо! – преглътна страха си Ти.

– Разбира се, че не – развесели се Лео и оголи зъби. Прибра пистолета.

Ти отвърна кратко на усмивката, но очите му често след това подскачаха към издутия гащеризон на Лео.

Когато се върнаха обратно до шлюза на совалката, където се намираще обслужващия кораб, Зара я нямаше.

– О, Господи – изстена Лео. „Нима се е заблудила? Изгубила се е? Отвели са я насила?“ На комуникационната конзола не бе оставена никаква бележка, нито пък някъде другаде.

– Пилот, тя е пилот – успокой се на глас Лео. – Има ли нещо, което е трябвало да направи? Имаме достатъчно гориво. Комуникацията с Пътен Контрол е добра... – студени тръпки го ползиха. Осъзна, че всъщност не ѝ беше забранил изрично да напуска кораба. Толкова очевидно бе, че тя трябваше да стои скрита и нащрек. Очевидно за него, осъзна Лео. Кой би могъл да каже какво е очевидно за едно четириръко?

– Мога да управлявам това, ако се наложи – обади се Ти с най-неатрапчивия тон, поглеждайки към контролния панел. – Всичко е ръчно.

– Не е там работата – каза Лео. – Не можем да тръгнем без настие. Четириръките изобщо не би трябвало да са тук. Ако я хванат властите на Станцията и започнат да ѝ задават въпроси, ако, разбира се, не са я заловили някои по-лоши...

– Кои по-лоши?

– Там е работата, че *не знам* кои.

През това време Силвър се бе претърколила до ускорителната кабина. След кратки размисли, тя тръгна с четирите си ръце напред. Мина покрай краката на Лео. Крачолите ѝ се влачеха по земята.

– Къде отиваш?

– След Зара.

– Силвър, остана в кораба. Нямаме нужда от двама изгубени, за Бога – тонът на Лео бе строг. – Ти и аз можем да се движим много по-бързо, ще я намерим.

– Не мисля така – промърмори Силвър. Тя стигна гъвкавата тръба, огледа нагоре-надолу коридора, който се виеше наляво и надясно. – Вижте, не мисля, че е отишла далеч.

– Ако се е качила на елеватора, практически сега може да се намира навсякъде в Станцията – каза Ти.

Силвър се оттегли на долни ръце, повдигна горните над главата и

присви очи да огледа фойето наляво:

– Трудно би било на едно четириръко да стигне Контрола. Освен това тя знае, че там най-вероятно би налетяла на земни. Мисля, че е тръгнала в тази посока – тя повдигна брадичка и се насочи решително надясно на четири ръце. След миг набра скорост като промени походката си. Скачаше като газела в зоната с ниска гравитация. Лео и Ти заскачаха след нея. Лео се чувстваше абсурдно, като човек, който преследва избягалото си куче.

Странен трясък ги стигна откъм ъгъла на коридора. Силвър подвирна и прибяга до външната стена.

– О, съжалявам! – извика Зара, прилепила се към ниска количка, тласкайки се с четирите си ръце. За съжаление спирането се оказа потрудно от засилването, но тя успя да спре до Силвър с трясък.

Ужасен, Лео прибяга до тях, но Зара вече се беше изправила и седеше безгрижно. Дори количката не беше повредена.

– Виж, Силвър – каза Зара и скочи отново на количката. – Колела! Чудя се как се справят с триенето? Имам чувството, че изобщо не са топли.

– Зара – извика Лео. – Защо напусна кораба?

– Исках да видя как изглеждат тоалетните на земните – каза Зара. – Но на това ниво няма нито една. Всичко, което открих, бе шкаф с почистващи препарати и това – тя потупа количката. – Може ли да махна колелата и да видя какво има вътре?

– Не! – изрева Лео.

Тя се обезсърчи:

– Но аз искам да знам!

– Вземи го – предложи Силвър. – Ще го разгловиш по-късно. – Очите ѝ пробягаха нагоре-надолу по коридора. Лео малко се поуспокои, че поне едно четириръко споделя желанието му да побързат.

– Да, по-късно – съгласи се Лео, за да не губят време. – Да *вървим* сега. – Той взе количката под мишница, за да предотврати по-нататъшни експерименти. Четириръките, замисли се той, сякаш нямаха много точна представа за личната собственост. Може би защото бяха прекарали целия си живот в общо космическо селище.

Начин на мислене наистина. Ето го, той се притеснява за кражба на количка, докато планира най-голямото космическо престъпление в човешката история. Ти почти се задави, когато разбра каква задача са му отредили. Лео съвсем разумно не беше посочил детайлите, докато корабът не преполови разстоянието между Трансферна Станция и Селището.

– Вие искате аз да отвлека Хиперкораба! – извика Ти.

– Не, не – успокой го Лео. – Ти ще присъстваш само като съветник.

Четириръките ще свършат работата.

– Но сигурността на моя задник ще зависи от това дали ще могат или не...

– В такъв случай трябва да ги съветваш добре.

– Боже...

– Твоят проблем, Ти... – внимателно подхвана Лео, – е, че ти липсва опит като учител. Ако имаше такъв, щеше да вярваш, че колкото и да е странно, хората могат да научават нещата. Ти не си се родил пилот на Скачаш кораб, но все пак животът на много хора е зависел от теб още първия път, както и всеки следващ. Сега ще разбереш как са се чувствали твоите инструктори, това е всичко.

– Как се чувстват инструкторите?

Лео понижи глас и се усмихна:

– Ужасно. Наистина ужасно.

Втори кораб, натоварен с гориво и провизии за дългото пътуване, чакаше близо до мястото, където кацнаха. Лео преодоля силното желание да придърпа към себе си Ти и да го затрупа със съвети и предложения относно неговата мисия. Уви, опитът им в кражбите беше един и същ – пълна нула.

Те се понесоха през шлюза в модула на дока, където ги чакаха няколко нервни четириръки.

– Модифицирал съм още поялника, Лео – докладва Прамод, без да има защо. Три от четирите му ръце притискаха импровизираното оръжие към тялото. – По един за петима.

Клер, която се рееше край него, погледна с ужас оръжието.

– Добре. Дай ги на Силвър. Тя ще се погрижи за тях, докато корабът не проникне в тесния проход – нареди Лео.

Тръгнаха към следващия шлюз, придържайки се за дръжките. Зара се вмъкна вътре, за да започне подготовителния си преглед преди полет.

Ти нервно изви врат след нея:

– Веднага ли тръгваме?

– Всяка минута е важна – кимна Лео. – След около четири часа на Трансферна Станция ще разберат, че липсваш.

– Не трябва ли да има брифинг или нещо друго?

Лео осъзна, че Ти също има проблем с приемането на свободата.

Всъщност, какво значение има дали *сам скачаш* или *те бутват* – след първия миг няма никакво значение.

– Ще имаш почти двадесет и четири часа да достигнеш средата и после да измениш останалата част от пътя. Тогава можеш да разработиш плана си за атака. Силвър ще разчита на твоите знания за Хиперкорабите. Вече сме обсъждали различни методи на изненада. Тя ще ти помага.

– О, Силвър ли ще дойде?

– Силвър – припомни му Лео – е командирът.

Ти не знаеше какво да мисли, на лицето му се изписа страх:

– Остави. Все още имам време да се върна и да хвана кораба си...

– *Точно* заради това – прекъсна го Лео, – Силвър ще отговаря за акцията. Заловиш ли товарен кораб, това ще бъде знак за четириръките да се надигнат в Селището. Този бунт е тяхната смъртна присъда. Когато Галактически Технологии осъзнаят, че не могат да контролират повече четириръките, най-вероятно е да се изплашат и да се опитат да ги убият. Бягството трябва да бъде изключително добре организирано. Корабът, който ще заловите, е в тази посока – посочи Лео и се усмихна: – Не си по-лош от другите.

Ти се предаде при тези думи, макар и не особено доволен.

Силвър, Зара, Сиги, едно четириръко с особено дрезгав глас от обслужващите кораби на име Йон и Ти. Петима, натикани в кораб, планиран за екипаж от двама и в никакъв случай за нощен полет. Лео въздъхна. В Хиперкорабите имаше пилот и инженер. Съотношението пет на двама не беше никак зле, но на Лео му се искаше да беше прибавил още към екипажа на четириръките.

Те се подредиха в колона към подвижната връзка за кораба. Силвър беше останала последна. Прегърна Прамод и Клер, които се бяха позабавили, за да ги изпроводят.

– Ще си върнем обратно Анди – прошепна Силвър на Клер. – Ще видиш.

Клер кимна и силно я прегърна.

Накрая Силвър се обърна към Лео, който гледеше притеснен определения от него екипаж.

– Мислех, че четириръките ще бъдат слабото място в тази операция – засмя се той. – Сега не съм сигурен. Не позволявай на Ти да говори глупости, чу ли ме, Силвър? Не му позволявай да те обезсърчи! Трябва да успееш!

– Знам. Ще се опитам. Лео... Защо си помисли, че Ти е влюбен в

мен?

– Не знам... Имали сте интимни отношения. По инерция, може би. Всички онези романи.

– Ти не четеш романи. Той четеше *Нинджа на Звездните Близници*.

– Не беше ли влюбена в него? В началото поне?

Тя се намръщи:

– Беше вълнуващо да наруша правилата с него. Но Ти е... ами, Ти. Любовта от книгите... винаги съм знаела, че не е истинска. Когато се огледам, като наблюдавам четириръките, нищо подобно не се случва. Мисля, че съм се държала глупаво, като харесвам толкова много тези истории.

– Предполагам, че не са били реалистични, макар че не съм ги чел, ако трябва да си говорим истината. Но не е глупаво да искаш нещо повече, Силвър.

– Повече от какво?

„Повече от това да те използват егоцентрици с крака, ето какво. Не сме всички такива... нали?“ Нима той я натовари със собствените си проблеми сега, когато тя се нуждаеше от цялата си концентрация за предстоящата задача!

– Както и да е, не позволявай на Ти да обърка неговите Нинджи с това, което ти се опитваш да направиш.

– Не мисля, че дори Ти може да сбърка кораб на Компанията с Черната Лига на Еридани – каза Силвър.

Лео би си пожелал повече сигурност в тона ѝ:

– Ами... – той се прокашля. Неочаквано гърлото му се беше схванало: – Внимавай да не се нараниш!

– Ти също – тя не го прегърна така, както бе направила с Прамод и Клер.

– Добре.

„И никога не си мисли, изкрещя умът му след нея, а тя изчезна в подвижната връзка, че никой не може да те обича, Силвър...“ Но беше твърде късно да изрече думите на глас. Вратите на шлюза се затвориха с въздишка на съжаление.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В дока за товарни совалки беше хладно и Клер потърка всичките си ръце, за да ги постопли. Само ръцете ѝ бяха студени. Иначе сърцето ѝ биеше горещо и лудо от страх и притеснение. Тя погледна скришом към Лео. Той както винаги се носеше невъзмутимо край вратите на въздушния шлюз.

– Благодаря, че ме измъкнахте от работната ми смяна – продума Клер. – Сигурен ли си, че няма да си навлечеш проблеми, когато мистър Ван Ата разбере?

– Кой ще му каже? – попита Лео. – Освен това, мисля, че на Брус вече не му е интересно да те тормози. Ясно е, че всичко е безполезно. Толкова по-добре за нас. Както и да е, иска ми се да поговоря и с Тони. Смятам, че след вашата среща ще имам по-голям шанс да получа неразделното му внимание – усмихна ѝ се той.

– Чудя се какво ли е състоянието му?

– Можеш да бъдеш сигурна, че е много по-добре. Иначе д-р Минченко не би го подложил на стреса от пътуването, дори и под зоркото му наблюдение.

Пукот, свистене и скърцане на машина подсказаха на Клер, че совалката се е закрепила. Ръцете ѝ потеглиха несъзнателно напред. Четириръкото в контролната кабина помахна на две други в дока и те закрепиха подвижните връзки на местата им. Първо се отвори коридорът за персонала. Инженерът на совалката надзърна да провери дали всичко е наред, после се изгуби от поглед. Сърцето на Клер лудо заби, гърлото ѝ пресъхна и се сви.

Най-накрая д-р Минченко се появи. За миг остана така – с една ръка на дръжката край шлюза. Жилав мъж с грубовато лице, косата му – бяла като гащеризоните на медицинския персонал на Галактически Технологии, каквото носеше и той сега. Бил е едър мъж. Сега приличаше на изсъхнала кайсия. Но все още беше здрав. Клер имаше чувството, че само ако бъде рехидратиран и ще възвърне предишното си цветущо състояние.

Д-р Минченко се отблъсна от шлюза и тръгна по дока към тях, придържайки се за дръжките край вратите на въздушния шлюз:

– О, здравей, Клер – изненада се той. – А, Граф... – добави по-малко сърдечно. – Ето те. Искам да ти кажа, че никак не одобрявам

настояването да оторизирам нарушаване на твърдия медицински протокол. Ще прекараш два пъти повече време в гимнастическия салон до края на удълженото ти време, чуваш ли ме?

– Да, д-р Минченко, благодаря ви – отговори Лео по подходящия начин, макар че, доколкото знаеше Клер, не прекарваше никакво време в салона тези дни. – Къде е Тони? Да ти помогнем ли да го занесеш до болницата?

– О – той внимателно погледна Клер, – разбирам. Тони не е с мен, скъпа. Той е все още долу, в болницата.

Клер сподави едно ридание:

– О, не... По-зле ли е?

– Съвсем не. Наистина смятах да го взема със себе си. Според мен, той има нужда да бъде в безтегловност, за да се възстанови напълно. Проблемът е, хм, административен, не е медицински. На път съм да го разреша.

– Брус ли нареди да го задържат долу? – попита Лео.

– Точно така – той се намръщи. – Не ми е приятно да се месят в медицинските ми отговорности. Надявам се да има добро обяснение. Дарил Кей не би направил подобно нещо.

– Ти, хм... не си ли чул за новите разпореждания? – попита внимателно Лео и хвърли предупредителен поглед на Клер – „*тихо*...“.

– Какви нови разпореждания? Ще се срещна с оня, така де, с господин и то точно сега. Да разбере подбудите му... – той се обърна към Клер с по-мек тон: – Всичко е наред, ще оправим нещата. Всички вътрешни кръвоизливи на Тони са спрени. Няма признаци за по-нататъшна инфекция. Жилави сте вие, четириръките. Здравословното ви състояние в гравитация е много по-добро от това на земните в безтегловност. Ами, ние съвсем ясно сме ви проектирали като устойчиви създания. Искаше ми се само този потвърждаващ експеримент да не се бе случвал при такива неприятни обстоятелства. Разбира се – той въздъхна, – на младите се отразява по друг начин... Като говорим за млади, как е малкият Анди! По-здрав ли е сънят му?

Сълзите на Клер рупнаха:

– Не знам – едва продума тя и преглътна мъката с всички сили.

– Какво?

– Не ми позволяват да го виждам.

– *Какво?*

Лео изучаваше ноктите на пръстите си.

– Отнеха й Анди – вмъкна той. – Сега за него се грижат в детското.

Брус не ти ли каза и това?

Лицето на д-р Минченко бе потъмняло като тухла:

– Отнели са й го? От кърмеща майка... нечувано! – очите му отново се втреничиха в Клер.

– Дадоха ми някакво лекарство, за да спрат кърмата – обясни тя.

– Ами, това е нещо... – тонът му се беше смекчил съвсем малко. –

Кой го направи?

– Д-р Къри.

– Не ми е докладвал.

– Вие бяхте в отпуска.

– „В отпуск“ не значи „извън комуникационен обхват“. Граф, изплюй камъчето! Какво, по дяволите, става тук? Да не би онзи малък тиранин да си е изгубил ума?

– Значи наистина не си чул. Ами, по-добре питай Брус. Заповядано ми е да не споменавам нищо.

Минченко прободя Лео с поглед:

– Ще го направя – тръгна по коридора, мърморейки под носа си.

Клер и Лео останаха да се гледат един друг ужасено.

– Как ще си върнем Тони сега! – извика Клер. – Остават по-малко от двадесет и четири часа до Сигнала на Силвър.

– Не знам, но не се предавай! Спомни си за Анди. Той има нужда от теб.

– Няма да се предам – пое си дъх Клер, опитвайки да се овладее. – Никога повече. Какво можем да направим?

– Ами, ще видя как бихме могли да си върнем Тони. По дяволите Брус, ще му кажа, че Тони ми е нужен като ръководител на групата по заваряване или нещо такова, не съм сигурен. Може би заедно с Минченко ще успеем да измислим нещо, въпреки че не искам да пораждам съмнения у доктора. Ако не успеем... – той си пое дъх внимателно, – ще трябва да измислим нещо друго.

– Не ме лъжи, Лео.

– Не бързай, макар че възможността да не го върнем съществува, добре, казах го на глас. Но моля те, запомни, че всеки друг сценарий зависи от това дали Ти ще намери совалка. Трябва да чакаме, докато отново се свържем с екипажа. Заловим ли Хиперкораб, ще повярвам, че всичко е възможно – веждите му трепнаха. – И тогава ще се опитаме да го измъкнем. Обещавам.

Тя изстина и сви устни, за да не треперят:

– Нямах право да рискуваш живота на всички заради един човек.

Не е правилно.

– Ами... има хиляди неща, които могат да се случат преди да решим дали да върнем Тони. Знаем, че да пилеем силите си между хиляда „ако“ вместо да ги концентрираме в обмисляне на следващата стъпка е вид саботаж. Въпросът не е какво ще правим следващата седмица, а каква ще е следващата ни стъпка, това е важното. Какво трябва да направиш сега?

Клер преглътна и опита да събере мислите си:

– Да се върна обратно на работа... да се държа така, сякаш нищо не се е случило. Да продължа да скривам всякакви възможни семена. О, да приключо плана как ще окачим светлините за растежа, за да продължат растенията нормалното си развитие след като Селището бъде преместено далеч от слънцето. И веднага щом Селището стане наше, да се заема с новите калемки, да започна да изграждам допълнителни хранителни складове като защита срещу инциденти. И, о, да подреда мострите на всички генетични вариации в апарата с постоянно ниско налягане, за да не ни изненада неприятно събитие...

– Достатъчно! – усмихна й се Лео окуражително. – Само следващата стъпка! И ти *знаеш*, че можеш да се справиш с нея.

Тя кимна.

– Имаме нужда от теб, Клер – добави той. – Всички ние, не само Анди. Производството на храна е един от фундаментите на нашето оцеляване. Ще имаме нужда от всеки чифт, хм, от всеки комплект сръчни ръце. Трябва да започнеш да обучаваеш по-малките, предавайки им тези знания, които библиотеката не може да замести.

– Няма да се предам – изрече през зъби Клер, отговаряйки на скрития смисъл в думите му.

– Изплаши ме, там във въздушния шлюз – извини се той смутено.

– И аз се изплаших – призна тя.

– Имаш право да си ядосана. Само помни, че истинската ти цел не е тук... – той посочи сърцето й. – А там, далече.

Лео беше разбрал, че гневът, премълчаният гняв, а не отчаянието я бе довел до въздушния шлюз.

– Лео... изплашена съм.

Той се усмихна загадъчно:

– Добре дошла в клуба на хората.

– Следващата крачка – промълви тя. – Точно така. Предстоящата – махна на Лео с ръка и се понесе по коридора.

Лео се обърна към товарния док и въздъхна дълбоко. Предстоящата му реч си беше наред, но ето че хората и условията продължаваха да се променят пред очите, докато нозете му витаеха във въздуха. Погледът му попадна за миг върху екипажа от четириръки на дока, които бяха свързали подвижната връзка към големия шлюз на товарната совалка и я разтоварваха. Товарът се състоеше от сиви цилиндри с човешки ръст, които Лео не можа да разпознае в началото.

Пратката съвсем не беше тайна – резервни товарни тегличи: „За разглобяването на Селището – бе изпял сладко Лео на Ван Ата, когато отбиваше въпросите му. – За да не ми се налага да спирам и да преразпределям. Голямо чудо, че ще им оставим някои неща след себе си. Ако могат да стигнат до Трансферна Станция с обслужващите кораби, когато ги открият, да се спасяват.“

Обезпокоен, Лео приближи работниците:

– Какво има, деца?

– О, мистър Граф, здравейте. Ами, не съм съвсем сигурен – каза едно четириръко момче в жълта фланелка и панталони на Поддръжка на Въздушните Системи, към които спадаха Докове и Шлюзове. – Не мисля, че съм го виждал преди. Както и да е, огромно е. – Той млъкна, измъкна доклад и го подаде на Лео. – Ето я товарителницата.

– Трябваше да са товарни тегличи... цилиндрите са близо до нормалния размер. Сигурно е, че не са могли да променят дизайна им. – Лео задейства товарителницата – поредица кодови номера, астрономически характеристики.

– Те бълбукат – добави четириръкото в жълта фланелка.

– Бълбукат? – Лео погледна кодовия номер на докладния панел внимателно и го сравни с тези на сивите цилиндри – съвпаднаха. Все пак той разпозна кода на товарните тегличи или пък грешеше? Влезе в „Товарни Тегличи, Орбитален вид II, инвентарен код“. Панелът примигна и се появи номер. Да, същият беше – не, за Бога! G77618PD, а на цилиндрите пишеше G77681PD. Той бързо въведе „G77681PD“. Последва дълга пауза, не на панела, а в мозъка на Лео, който отказа да проумее нещата.

– Бензин? – изграчи невярващо Лео. – Бензин? Онези идиоти са докарали сто тона бензин на космическа станция...?

– Какво е това? – попита четириръкото.

– Бензин. Това е въглеродородно гориво. Използва се долу. Атмосферният кислород осигурява окисляване. Токсична, летлива,

възпламенителна... експлозивна!... течност при стайна температура. За Бога, не отваряйте нито един от тези варели.

– Да, сър – обеща четириръкото, очевидно впечатлено от изредените от Лео рискове.

Точно в този момент на дока пристигна ръководителят на орбиталния обслужващ персонал, носен от група четириръки от отдела му.

– О, здравей, Граф. Виж, мисля, че сгреших като те оставих да ме убедиш да поръчам този товар. Ще имаме проблем със складовете...

– Ти ли поръча това? – попита Лео.

– Какво? – примигна ръководителят и огледа всички наоколо. – Какво по... Къде са товарните ми теглички? Казаха ми, че трябва да са тук.

– Искам да кажа, ти лично ли направи поръчката? Със собствените си малки пръстчета.

– Да. Ако си спомняш, ти ме помоли!

– Ами... – Лео си пое дъх и му подаде докладния панел. – Направил си грешка.

Ръководителят погледна панела и пребледня.

– О, Господи!

– И те са я изпълнили – продължи Лео, прокарвайки ръце по това, което беше останало от косата му. – Те са я изпълнили. Не мога да повярвам, че са я изпълнили. Натоварили са всичко това в совалката, без дори един въпрос да зададат. Изпратили са сто тона бензин на космическа станция, без дори *за миг* да забележат, че това е абсурдно...

– Не мога да повярвам – задъха се ръководителят. – О, Господи! О, ами... ще трябва просто да го върнем и да направим нова поръчка. Вероятно ще отнеме седмица. Не че нашите запаси от товарни теглички не са достатъчни, без да смятаме онези, които използваш за „специалния проект“, заради който се държиш толкова потайно.

„*Нямам седмица*, препуснаха мислите на Лео. *Има двадесет и четири часа най-много.*“

– Нямам седмица – Лео беше бесен. – Искам ги *сега*. Направи спешна поръчка – той понижи глас, разбирайки, че е пробудил съмнения.

Ръководителят бе достатъчно засегнат, за да преодолее вината си:

– Няма нужда да създаваш паника, Граф. Беше моя грешка и сигурно ще ме накажат за нея, но е повече от глупаво да натоварваш отдела ми със спешна доставка. Можем просто да изчакаме. Нещата и така са достатъчно зле – той махна към бензина: – Хей, деца – добави той, –

спрете разтоварването! Този товар е грешка, целият трябва да замине долу.

Пилотът на совалката излезе от шлюза на персонала, точно на време, за да го чуе:

– Какво? – Той се приближи и Лео му обясни накратко грешката. – Ами, не можеш да изпратиш товара обратно с този кораб – пилотът беше непреклонен. – Нямам достатъчно гориво, за да поема пълен товар. Трябва да почакаш. – Той се отдалечи за задължителната си почивка в кафето.

– Намерете някакъв изолиран модул, където да оставите това нещо – обърна се към четириръките Лео. – Не можете да го складирате тук.

– Добре, сър.

Лео отново се обърна към ръководителя на обслужващия персонал:

– Все още ми трябва онези товарни теглички.

– Ами, трябва да почакаш. Аз няма да го направя. Ван Ата и без това има вече за какво да ми одере кожата.

– Можеш да го отнесеш към моя специален проект. Ще подпиша.

Мъжът повдигна вежди поуспокоен:

– Ами... ще се опитам, добре, ще се опитам. Ами твоята кожа?

„Вече е продадена, каза си Лео.“

– Това си е мой проблем, нали!

– Предполагам – сви рамене ръководителят и излезе, мърморейки нещо под носа си.

Лео се обърна и почти се блъсна в Прамод, който търпеливо изчакваше зад него.

– Не се прокрадвай така зад мен! – извика той, след което овладя отънелите си нерви: – Съжалявам, стресна ме. Какво е това?

– Натъкнахме се на проблем, Лео.

– Но разбира се. Кой идва, за да ми донесе добра новина? Няма значение. Какво е това?

– Клеми.

– Клеми?

– Много от връзките отвън са свързани с клеми. Знаеш, че, хм, утре, ще минем по маршрута на летателната карта за разглобяване на Селището...

– Знам, не го казвай.

– Помислихме си, че малко практика може да ускори нещата.

– Добре...

– Едва ли ще има клеми, които могат да се махнат. Дори с

електрически инструменти.

– Ъ... – Лео замлъкна. След миг разбра какъв е проблемът. – Метални клеми?

– Повечето.

– По-зле е откъм слънчевата страна?

– Много по-зле. Изобщо не можахме да ги помръднем. Повечето от тях видимо са се съединили. Някой идиот трябва да ги е заварил.

– Заварил, да. Но не е някой идиот, а слънцето.

– Лео, там не става *толкова горещо*...

– Не директно. Това, което се вижда, е спонтанно вакуумно дифузно заваряване. Металните молекули се изпаряват от повърхността на отделните части във вакуума. Става бавно, но е голям феномен. Областите на клемите се сливат с околните и постепенно постигат здрава връзка. Процесът протича малко по-бързо на горещите места откъм слънцето и малко по-бавно на студените места в сянка. Обзалагам се, че някои от онези клеми са били поставени преди двайсетина години.

– Но какво ще правим?

– Ще трябва да ги прорежем.

Прамод сви устни разтревожен:

– Това ще забави нещата.

– Да-а. А и трябва да имаме готов план как да присъединим всяка връзка в новата конфигурация... ще имаме нужда от повече клеми... Обиколи всички, които в момента не са на работа от твоята група. Налага се да проведем малки спешни кражби.

Лео спря да се чуди дали ще преживее Голямата Промяна. Започна да се чуди дали ще доживее *до* Голямата Промяна. Помоли се искрено и дълбоко на Силвър да ѝ е по-леко, отколкото на него.

Силвър искрено се надяваше на Лео да му е по-леко, отколкото на нея.

Тя се луташе в ускорителната кабина, изключително неудобна след първите осем часа на полета. Положи брадичка на възглавница да погледне екипажа си, натъпкан в кабината на обслужващия персонал. И другите четириръки бяха оклюмали и унили както нея. Само Ти се чувстваше удобно. Беше вдигнал крака и се бе облегнал стабилно на седалката си.

– Гледах онзи страхотен филм – Сиги размаха ентузиазирано ръце.

– Водиха битка. Морските сили използваха магнитни мини да надупчат

като сирене основния кораб и после нахлуха – той добави и странен вой като ефект. – Чуждоземците бягаха във всички посоки, вятърът разпиляваше оборудването им...

– Гледал съм го – каза Ти. – „Гнездото на Съдбата“, нали?

– Ти ни го донесе – припомни Силвър.

– Знаеш ли, че има продължение? – попита Ти. – „Гнездото на Отмъщението“.

– Не, наистина ли? Предполагаш ли...

– Първо на първо – прекъсна го Силвър, – все още никой не е открил интелигентни чуждоземци, враждебно настроени или не. И второ, ние нямаме никакви магнитни мини. – „За щастие“. – И трето, не мисля, че на Ти му се иска този кораб да бъде грозно надупчен.

– Ами, не – съгласи се Ти.

– Ще проникнем през въздушния шлюз – заяви Силвър, – който е бил проектиран точно за това. Мисля, че екипажът на скачащия кораб ще бъде достатъчно изненадан, когато го напъхаме в спасителното отделение и му дадем скорост, без, хм, да ги стряскаме с предварителни кръсъщи, които могат да ги накарат да направят какво ли не. Дори полковник Уейн от „Гнездото на Съдбата“ да поведе войската си в битка с боен вик по комуникационните предаватели, не мисля, че истинските бойци биха се подчинили. По този начин те непременно ще нарушат комуникацията си. – Тя изглежда Сиги строго и намръщено.

– Ще го направим, както каза Лео – продължи Силвър. – И ще насочим лазерните поялници срещу тях. Те не ни познават, не знаят дали ще стреляме или не. – Как биха могли непознати хора да знаят това, което и тя самата не знаеше? – Като стана въпрос, как ще разберем кой Хиперкораб да... – тя се опита да намери точните думи – да отделим от групата? Ще ни бъде по-лесно да получим позволение да се качим на борда, ако в екипажа има някой, когото Ти познава добре. От друга страна, може и да е по-трудно да... – тя не хареса мисълта си. – Особено ако се опитат да се отбраняват.

– Йон може да ги накара да се подчинят – предложи Ти. – Затова е тук, нали така?

Хаски Йон го погледна мрачно:

– Мислех, че съм тук като помощник пилот на обслужващия екипаж. Ти ги подчинявай, ако искаш, те са твои приятели. Аз ще държа поялник.

Ти се прокашля:

– Както и да е, бих искал да заловя D-771, ако е тук. Не че имаме

голям избор. Малко е вероятно в тази част на тесния проход да работят няколко Хиперкораба по това време. По принцип ще нападнем който и да е кораб, дошъл от Ориент IV, който няма товар и не са започнали да го товарят. Така ще избягаме по най-бързия начин. Няма какво толкова да планираме, просто трябва да го направим.

– Истинските проблеми ще започнат – каза Силвър, – когато разберат какво целим и предприемат мерки да си върнат кораба.

Настана нерадостна тишина. Дори на Сиги не му хрумнаха никакви предложения.

Лео откри Ван Ата в гимнастическия салон за земни да тренира упорито на пътеката. Пътеката бе медицински уред за мъчение. Пътека, оборудвана с пружини, дърпаше трениращия към повърхността, срещу която се противяха неговите или нейните крака. По предписание упражнението трябваше да се изпълнява час и повече на ден, за да забави, ако не и да спре обездвижването на долната част на тялото и деминерализацията на костите.

Ако съдеше по израза на лицето му, днес Ван Ата изпълняваше упражнението със значителен ентузиазъм. Култивираното раздражение наистина бе един от начините да организираш енергията си да изпълни досадната, но необходима задача. Лео го изучи внимателно за миг и реши да подхване въпроса по неопределен и неясен начин. Той се измъкна от гащеризона си и го закрепил за стенен колан. Остана по червена флаanelка и къси панталони и се понесе към колана на незаетия уред точно до Ван Ата.

– Дали смазват тези неща с лепило? – изпуфтя той и се хвана за дръжките. Опита се да задвижи пътеката, която се съпротивляваше на краката му.

Ван Ата се извърна и се ухили язвително:

– Какъв е проблемът, Лео? Минченко, медицинският мини-диктатор, успя ли да те изтормози?

– Да-а, нещо такова... – Най-накрая той успя да я задвижи и краката му започнаха да се огъват в равномерен ритъм. Напоследък бе пропуснал твърде много часове. – Говорил ли си с него след като се върна?

– Да-а – краката на Ван Ата се съпротивляваха на уреда. Механизмите ядосано бръмчаха.

– Каза ли му какво става с Проекта?

– Наложил се, за съжаление. Надявах се да не научи до последно,

както останалите. Вероятно Минченко е най-арогантният от Старата Гвардия на Кей. Никога не е крил, че според него той е най-подходящият за управител на Проект Кей. Вместо това идва един външен човек, а именно аз. Добре, че е определен за пенсиониране след година. Иначе, проклет да съм, ако не бях предприел мерки да се отърва от него преди да започне това.

– Той, хм, имаше ли някакви възражения?

– Искаш да кажеш дали се е разквичал като прасе преди клане? Можеш да си сигурен, че го направи. Държа се така, сякаш аз съм лично отговорен за изобретяването на проклетия уред за изкуствена гравитация. Голяма идиотщина! – Пътеката на Ван Ата изстена срещу думите му.

– Ако е бил в Проекта от самото начало, предполагам, че практически четириръките са живота му – сподели разумно Лео.

– Мм – Ван Ата продължаваше да марширува, – но това не му дава право да се държи така. Дори ти се оказа по-разумен. Ако не покаже признаци на доброжелателност и не иска да сътрудничи, след като се успокои и преосмисли нещата, може би ще е по-лесно да удължа смяната на Кърн и да го изпратя обратно долу.

– О? – Лео се прокашля. Това нямаше нищо общо с добрия изход, на който се надяваше. Но всяка минута бе ценна. – Говори ли с теб за Тони?

– Тони! – за миг пътеката на Ван Ата избръмча като стършел. – Надявам се никога повече да не видя този червей. Той не беше нищо друго освен проблеми, проблеми и разходи.

– Аз самият се надявах да го използвам още малко – подхвана внимателно Лео. – Дори и да не е готов здравословно да се върне към регулярните си задължения. Отвън има доста работа по компютърната конзола и задачи за ръководител, които бих могъл да му възложа. Ако можахме да го доведем тук.

– Глупости – тросна му се Ван Ата, – много по-лесно ще бъде да вземеш друг от лидерите на работната си група от четириръки... Прамод да кажем или някой друг. Не ме интересува кой. Затова съм те упълномощил. Само след две седмици ще започнем да пренасяме дреболиците. Няма смисъл да вземаме някой, когото Минченко така или иначе няма да пусне от болницата дотогава. И на него му го казах. – Погледът му се впи в Лео: – Не искам да чувам нито дума повече за Тони.

– О! – каза само Лео. Проклятие! Наистина, трябваше да поговори с Минченко преди да е размътил водите на Ван Ата. Чудеше се какво ли

му е казал Минченко. Несъмнено би му било приятно да го чуе, макар че удоволствието щеше да се окаже твърде скъпо за четириръките. Лео направи всички усилия чертите на лицето му да излъчват симпатия към Ван Ата.

– Как върви спасителният план? – попита след малко Ван Ата.

– Почти е готов.

– О, наистина ли? – лицето на Ван Ата се проясни. – Ами, това поне е нещо.

– Ще се изненадаш по какъв начин може да се промени Селището – Лео говореше самата истина. – Както ще се изненада и ръководството на Компанията.

– Бързо ли ще стане?

– Веднага щом получим заповед. Изложил съм нещата като военна игра – той млъкна, за да не се обърка в обясненията си. – Все още ли планираш утре да съобщиш на останалите служители Голямата Новина? – попита Лео ей така. – В големия лекционен модул? Наистина бих искал да съм там. Имам визуални материали, които мога да представя след като ти приключиш.

– Не-е – каза Ван Ата.

– Какво? – преглътна Лео, обърка ритъма си, а пружините силно го удариха и повалиха на едно коляно върху пътеката, подплатена точно за подобни случаи. Опита да се изправи отново.

– Нарани ли се? – попита го Ван Ата. – Изглеждаш ужасно...

– Ще се оправя след минута – той се изправи. Мускулите на краката му се съпротивляваха. Успя да си поеме дъх и да се поуспокои от болката и паниката. – Мислех си, че точно така ще съобщиш за положението. Ще събереш всички и ще изложиш фактите.

– След Минченко вече се чувствам изморен да споря – каза Ван Ата. – Наредих на Йей да го направи. Ще ги повика в офиса си на малки групи и в същото време ще раздаде схеми за индивидуална евакуация и евакуация по отдели. Много по-ефективно е.

Красивият план на Лео и Силвър за мирно отстраняване на земните, изграждан на четири тайни сбирки, бе унищожен с една дума. Напразни се оказаха ласкателствата, незабележимите намеци, които бяха убедили Ван Ата, че идеята да събере целия земен персонал на Селището наведнъж, бе негова. Да съобщи новината с реч, убеждаваща ги, че те трябва да приемат ситуацията като похвала, не като присъда...

Зарядите, които трябваше да отделят лекционния модул от Селището при натискане на съответния бутон, бяха по места. Кислородните

маски, нужни за няколко часа, необходими на модула да достигне Трансферна Станция, бяха внимателно скрити в модула. Двата обслужващи персонала бяха обучени, корабите им – заредени с гориво и готови за действие.

Глупак е бил да основава плановете си на нещо, което зависеше от капризите на Ван Ата... Изведнъж на Лео му прилоша.

Тогава оставаше вторият план, резервният, който бяха дискутирали и бяха определили като твърде рискован, като потенциално неконтролируем в резултатите си. Той безмълвно се освободи от пружините и коланите.

– Няма и час да си тренирал – каза Ван Ата.

– Май ми стана нещо на коляното – излъга Лео.

– Не се изненадвам. Мислиш, че не знам, че пропускаш часовете за упражнения? Само не се опитвай да съдиш Галактически Технологии, защото ще успеем да докажем персоналната ти небрежност. – Ван Ата се ухили и продължи да марширува устремено.

Лео поспря:

– Между другото, знаеш ли, че от Складовата база на Родео токущо изпратиха в Селището сто тона бензин? Освен това ще трябва да го платим.

– Какво?

Лео се обърна. Испита тънкото удоволствие на отмъщението, когато чу как пътеката на Ван Ата спря и коланите го удариха.

– Оу! – извика Ван Ата.

Лео не се обърна.

Д-р Къри посрещна Клер в болницата за часа ѝ:

– О, добре, точно навреме пристигаш.

Клер огледа коридора във всички посоки. Очите ѝ потърсиха залата за прегледи, която ѝ посочи д-р Къри:

– Къде е д-р Минченко? Мислех, че ще е тук.

Д-р Къри леко се изчерви:

– Д-р Минченко е в личната си кабина. Той няма да работи...

– Но аз исках да говоря с него...

Д-р Къри се прокашля:

– Казаха ли за какво е твоят преглед?

– Не... Предполагам, че трябва да получа още лекарства за гърдите си?

– О, разбирам.

Клер изчака за момент, но той не продължи. Зае се с работа – подреди поднос с инструменти и ги постави в стерилизатора. Избягваше очите на Клер:

– Ами, съвсем безболезнено е.

Преди време може би нямаше да зададе никакъв въпрос, а покорно щеше да се подчини. Тя бе преживяла хиляди неясни медицински тестове още преди да я освободят от утробния репликатор, изкуствената утроба, която бе износила във вече закритото отделение на точно тази болница. Някога тя бе друг човек, преди нещастieto с Тони. Известно време след това се чувстваше като никой. Но сега я бе обзело странно въодушевление, сякаш ѝ предстоеше раждане. Първото бе механично и безболезнено, може би затова не го беше запомнила...

– Какво... – искаше ѝ се да извика, но гласът ѝ сякаш не можеше да излезе. Тя направи усилие и изкрещя с всички сили: – *За какво* е този преглед?

– Само малка локална процедура на корема – каза безгрижно д-р Къри. – Няма да отнеме много време. Дори няма нужда да се събличаш, само навий фланелката си и смъкни малко панталоните. Ще те подготвя. Трябва да бъдеш обездвижена под екрана, излъчваш стерилен въздух, да не загубиш кръв.

„*Ти не ме обездвижваш...*“

– Каква е процедурата?

– Няма да те заболи. Нищо лошо не е. Хайде, ела – той се усмихна и потупа екрана, който се отдели от стената.

– Какво? – повтори Клер, без да помръдне.

– Не мога да го обсъждам. Съжалявам. Трябва да попиташ мистър Ван Ата или д-р Йей. Знаеш ли, веднага след това ще те изпратят при д-р Йей и можеш да говориш с нея, става ли? – той облиза устни. Постепенно усмивката му се изнерви.

– Не бих питала... – Клер опита да си спомни една фраза, дочута веднъж от земен. – Не бих попитала Брус Ван Ата дори колко е часа, да не говорим за друго.

Д-р Къри се стъписа:

– О! – промърмори. – Чудех се защо си втора в списъка.

– Кой е пръв?

– Силвър, но онзи инженер-инструктор я е пратил на някаква задача. Приятелка ти е, нали? Ще можеш да ѝ кажеш, че не боли.

– Не ми пука. *Все ми е едно* дали боли. Искам да знам *какво* е това

– тя присви очи и изведнъж се досети. От гняв очите ѝ отново се разшириха. – Стерилизацията! – Тя си пое дъх. – Започвате стерилизацията?

– Как ти... ти не би трябвало... Искам да кажа, какво те кара да мислиш така? – преглътна Къри.

Тя се изви към вратата, но той бе по-близо и действаше бързо. Затвори вратата под носа ѝ.

– Виж, Клер, успокой се! – Къри дишаше тежко и се мятеше на зигзаг след нея. – Само ще се нараниш, абсолютно без причина. Мога да те поставя под пълна упойка, но за теб е по-добре да използваме локална. Трябва да стоиш спокойно. Налага се да направя това, по един или друг начин...

– Защо *трябва* да правиш това? – извика Клер. – Д-р Минченко ли *трябваше* да го извърши... или точно поради тази причина той не е тук? Кой те накара и как? Защо точно ти *трябва* да го направиш?

– Ако Минченко беше тук, нямаше да се налага да го правя аз – сопна ѝ се разгневен Къри. – Той се измъкна и ме остави аз да сърбам попарата. Сега ела тук и се намести под стерилизаторния екран! В противен случай ще се наложи да бъда... да бъда *по-твърд* с теб – той си пое дълбоко въздух да се успокои.

– Трябва! – присмя му се Клер. – Трябва, трябва! Удивително е как земните смятат, че трябва да направят някои неща. Но почти никога не смятат, че това са нещата, които четириръките трябва да направят. Защо е така според теб?

Той въздъхна дълбоко и сви едно устни, след което грабна инжекцията от подноса с инструменти.

„Всичко е пресметнал предварително, помисли си Клер. Репетираше го и в ума си. Взел е решението още преди да дойде тук...“

Той се спусна към нея, сграбчи горната ѝ лява ръка и замахна стремително с иглата. Тя хвана дясната му китка и за миг и двамата замръзнаха, мускулите им се стегнаха и те бавно се извиха във въздуха.

Клер повдигна долните си ръце. Къри онемя от почуда. Тя раздели ръцете му и го победи, колкото и млад да беше. Той започна да рити – коленете му я удряха, но не можеха да постигнат достатъчно ускорение, за да ѝ причинят болка.

Клер се усмихна от дива радост. Играеше си с ръцете му. *„Аз съм по-силна! Аз съм по-силна! По-силна съм от него, а дори не го знаех...“*

Внимателно притисна китките му с долните си ръце и освободи горните. Лесно измъкна инжекцията от пръстите му. Вдигна я и каза напевно:

– Изобщо няма да боли...

– Не, не...

Той се гърчеше прекалено много, за да може да му направи бърза венозна инжекция при липсата ѝ на опит. Затова прибягна към мускулна и продължи да го държи здраво, докато се отпусна безсилен. Трябваша му само няколко минути. След това беше лесно да го обездвижи под стерилизаторния екран.

Той хриптеше в своето безсилие. Леко се отдръпна от меките колани, а в очите му се четеше паника. Очите на Клер проблеснаха, тръсна глава назад и се засмя, засмя се с истински смях за пръв път от... колко дълго? Не можа да си спомни.

Приближи устни до ухото му и каза бавно:

– Аз не трябва да го правя.

Все още се смееше тихичко, когато затвори зад себе си вратата на залата за прегледи и се понесе по коридора към убежището си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грешка беше да позволят на Ти да се прикачи към Хиперкораба. Така реши Силвър, когато техният кораб се разтърси от удара при свързването с клемите на дока. Зара се шураше тревожна и тихо въздъхна. Ти скръцна със зъби към нея и върна вниманието си обратно към контролния панел.

Не, *нейна* грешка беше да позволи на този земен, на този мъж с крака и авторитет да надделее над собствения ѝ разсъдък. Тя знаеше, че няма квалификация за този кораб, самият той и бе казал. Щеше да попадне в свои води, едва когато влезе в Хиперкораба.

„Не, рече си твърдо, дори и тогава нямаше да е така.“

– Зара – извика тя, – поеми контролния панел.

– По дяволите – започна Ти, – ако само...

– Нуждаем се твърде много от Ти при комуникатора, за да се занимава и с пилотиране – вмъкна тя. Безкрайно се надяваше Ти да не се откаже от гордост от предложената залъгалка.

– Мм – Ти с неохота освободи мястото си на Зара.

Обръчът на гъвкавата връзка не се закрепил правилно на дока. Вторият опит можеше и да разруши надеждите им за правилно скачване. Силвър не беше съвсем сигурна дали я е страх, че може да умре или всъщност ѝ се искаше да умре. Всичките ѝ длани се бяха изпотили. Прехвърляше лазерния поялник от ръка в ръка, но така той още повече лепнеше по ръцете ѝ.

– Виж – обърна се към Зара Ти, – нищо повече не може да се направи.

Зара го стрелна с поглед:

– Ти изкриви един от пръстените, глупачо. По-добре се надявай да е от техните, а не от нашите.

– Казва се „глупако“ – поправи я Джон, който се опитваше да закрепил шлюза. – Ако ще използваш терминологията на земните, произнасяй думите правилно.

– Кораб R-26 вика Хиперкораб на Галактически Технологии D-620. – Гласът на Ти потрепери по канала. – Трябва да се освободим и да минем от другата страна. Не се получава.

– Продължавай, Ти – дочуха гласа на Скачащия пилот. – Болен ли си? Не звучиш добре. Това беше ужасно скачване. За какво е това

суетене, все пак?

– Ще обясня, когато се качим на борда – Ти погледна нагоре и получи потвърждаващ знак от Зара. – Освобождаваме се сега.

Имаха по-голям късмет при шлюза на ширборда. „*Не, каза си отново Силвър. Ние създаваме късмета си. И задължението той да е добро, а не лош е мое.*“

Ти пръв тръгна през гъвкавата връзка. От другата страна го чакаше инженерът на Скачащия кораб. Силвър чу гневния му глас:

– Гюлик, ти изкриви нашите пръстени за скачване. Вие, електрически глави, всички вие се държите като всезнайковци, когато сте включени в системата, но при ръчна работа всички без изключение сте най-тъпоумните... – той замълча, гласът му заглъхна до тихо изсвирване, когато от люка се показа Силвър и насочи лазерен поялник в стомаха му. Всъщност отне му един миг да забележи оръжието. Очите му се разшириха, устата му – зяпна, когато зад нея застанаха Сиги и Йон.

– Заведи ни при пилота, Ти! – каза Силвър. Тя се надяваше, че страхът, който се прокрадна в гласа ѝ, се е сторил на другите като гняв и ожесточеност. Сякаш цялата ѝ сила бе пометена от вихър. Стомахът ѝ се свиваше от ужас. Тя преглътна и стисна по-силно поялника.

– Какво, по дяволите, е това? – започна инженерът. Сега гласът му звучеше стегнат и с една октава по-висок. Той се прокашля и отново снижи глас: – Какви сте вие... хора, така де? Гюлик, те с теб ли са...?

Ти сви рамене и се усмихна мрачно. Тази усмивка – или я бе репетирал или беше истинска.

– Не съвсем. Отчасти съм с тях.

Сиги се опомни и насочи поялника си към Ти. Когато одобряваше този план, Силвър бе запазила личното си мнение в тайна. Да влязат с Ти невъоръжен, очевидно под прицела на четириръчките, го осигуряваше в случай, че се провалеха и последваше съдебен процес. В същото време така отвличането му не изглеждаше съвсем истинско, а това беше добре, ако в последния момент му хрумнеше да избяга и да премине на страната на приятелите си с крака. Сигурност в сигурността. Дали на всички лидери им се налага да мислят многопластово? Заболя я главата от толкова мисли.

Бързо се добраха до компактната секция на Навигация и Комуникации. Скачащият пилот стоеше в подплатения стол, включен в масивната корона на контролите за главата. Червеният му гащеризон бе изпъстрен с ярки кръпки, които гордо оповестяваха ранга и специализацията му. Стоеше със затворени очи и си тананикаше фалшиво с ритъма на

туптенето на кораба.

Той извика от изненада, когато му отнеха контрола за главата. Прехвърли комуникацията му с машината.

– Господи, Ти, не прави *такава* неща. Знаеш добре... – Вторият му вик при вида на четириръките го задави. Той се усмихна на Силвър в абсолютно смайване. Очите му, след един шокиран поглед върху анатомията ѝ учтиво се спряха на лицето. Тя размаха лазерния поялник, за да му припомни положението.

– Стани от стола си! – заповяда тя.

Той се сви обратно в стола:

– Вижте, лейди... ъ-ъ... *какво* е това?

– Лазерен пистолет. Стани от стола си!

Очите му я измериха, измериха Ти, спряха се и на инженера. Ръката му тръгна към катарамата на колана и се спря. Мускулите му пулсираха.

– Стани бавно! – добави тя.

– Защо? – попита той.

„Бави ни, каза си Силвър.“

– Тези хора искат да вземат кораба ти – обясни Ти.

– Бандити! – Едва си пое дъх инженерът. Той се сви до вратите на въздушния шлюз. Поялниците на Йон и Сиги се завъртяха към него. – Мутанти...

– *Излизай!* – повтори Силвър. Гласът ѝ се повиши неконтролируемо.

Лицето на пилота изглеждаше изпито и умислено. Той вдигна ръцете си от колана и хвана с насмешка коленете си.

– А ако не го направя?

Стори ѝ се, че губи контрол над ситуацията. Сякаш пилотът успяваше да се наложи с престореното си хладнокръвие. Тя погледна Ти, но той продължаваше да играе ролята си на безпомощна... и безполезна... жертва, или *червей*, както се изразяваха земните.

Мина един миг, после още един и още един. Пилотът видимо започна да се успокоява, забеляза се огънчето на триумф в очите му. Той разбра – вече знаеше, – че тя няма да стреля. Ръката му тръгна към катарамата на колана, кратката му се свиха под тялото, търсейки опора.

Толкова пъти го беше репетирала наум, че действителното събитие почти бе лишено от усещане. Притежаваше кристална яснота, сякаш се наблюдаваше от разстояние или в друго време, минало или бъдеще. Моментът оформи избора на мишена, нещо, за което бе мислила безброй пъти, без да стигне до окончателно решение. Тя насочи поялника някъде

под коленете му, защото зад тях не стояха никакви ценни контролни панели.

Да натисне бутона бе изненадващо леко – работа за малък мускул на горния й десен палец. Лъчът бе тъмосин и дори не я накара да пригигне, макар че за кратко време ярък жълт пламък подпали гашеризона му, който трябваше да е незапалим, после угасна. Ноздрите и потръпнаха от вонята на прогорена тъкан, по-остра от миризма на обгорено месо. След това пилотът се преви и започна да крещи.

– Защо направи това? – промълви Ти. – Той все още беше завързан за стола си, Силвър! – Очите му приличаха на кладенци на изумление-то. След конвулсивното движение инженерът замръзна покорно, а очите му скачаха от четириръко на четириръко. Сиги зяпна, Йон стоеше невъзмутим.

Виковете на пилота я изплашиха, взривиха нервите й, прободоха главата й. Тя отново насочи поялника към него:

– Престани да крещиш!

За нейна изненада той престана. През стиснатите му зъби се чуваше само учестено дишане. Той обърна глава да я погледне през цепките на очите си. Обгорените места на краката му бяха потъмнели. Силвър бе раздвоена между погнуса и любопитство да види какво е направила. По ръба раните се подуваха зачервени, вече се просмукваше жълта плазма през кожата, но оставаше там, нямаше нужда от почитване. Раната не приличаше на животозастрашаваща.

– Сити, отвържи го и го махни от контролния стол – заповяда Силвър. За пръв път Сиги се подчини, без да коментира заповедта, дори не направи предложение как по-добре да я изпълни според филмите, които бе гледал.

Всъщност с действието си тя удовлетвори всички присъстващи, не само пленниците. Всички се раздвижиха по-бързо. „*Може да се пристрастя*“, каза си Силвър. Без коментар, без оплакване...

– Беше ли нужно? – Попита Ти, когато поведоха затворниците напред по коридора. – Той тъкмо ставаше от стола си...

– Само се опитваше да ме изиграе.

– Не можеш да си сигурна в това.

Тя се обърна рязко към него. Той отскочи:

– Хиляда мои приятели ще умрат, ако не успеем да отвлечем кораба. Имах избор и избрах. Бих го направила отново. Разбра ли ме? – „*Ти избираш вместо всички, Силвър*“, прозвуча в нея гласът на Лео.

– Да, госпожо – промени тона си Ти.

Да, госпожо? Силвър примигна и тръгна пред него да прикрие объркването си. Ръцете ѝ трепереха. Тя влезе първа в кабината. Очевидно, за да прекъсне всички комуникационни връзки освен приемника за спешни случаи. Да провери оборудването за първа помощ – беше там непокътнато. И също така, за да остане сама за миг, далеч от големите очи на придружителите си.

Това ли бе удоволствието от властта, което чувстваше Ван Ата, когато всички му се подчиняваха? Очевидно беше какво причини оръжието на противиящия се пилот. Но какво бе причинило то на нея? За всяка реакция равносилна противоположна реакция. Такава бе материалистичната правда, знанието, вкоренено в утробата на всяко четириръчко по рождение.

Тя излезе от кабината. Пилотът изстена с хрипящ глас, когато го натикаха вътре с инженера и краката му се удариха в шлюза. Затвориха шлюза и изстреляха кабината далеч от Скачащия кораб.

Постепенно Силвър се успокои. Вълнението ѝ отстъпи място на хладнокръвна твърдост, макар че ръцете ѝ все още трепереха от мъка за това, което се наложи да извърши. Така. Все пак четириръчките по нищо не се различаваха от земните. Всяко зло, което можеха да причинят, беше по силите им. Ако поискаха да го сторят.

Така. Ако поставеха хранителните тръби при такъв ъгъл, настроени за шест часово въртене, можеха да минат с четири спектрални светлини по-малко в хидропонния модул и цъфтежът пак щеше да се осъществи за четиринадесет дни. Клер заложи командата в компютъра и забърза аналогичния цикъл на модела, за да се увери. Новата хранителна конфигурация щеше да прекрати изтичането на енергия от модула с около двадесет процента от първоначалната ѝ преценка. Разполагаха с достатъчно енергия, докато Селището пристигнеше на новото си местоположение и те отново разтвореха деликатните слънчеви колектори.

Тя въздъхна – това бе последната от планираните задачи, които можеше да изпълни тук, затворена в Клуба. Беше добро и тихо скривалище. Ужасно трудно бе да се концентрира. Нямаше какво да прави. Секундите пълзяха и ставаше все по-трудно да се съсредоточи. Тя се понесе към шкафа, взе си едно пакетче стафиди и ги погълна наведнъж. Когато ги преглътна, тишината отново полепна по нея.

Клер си представи как отново държи Анди в ръцете си, топлите му пръсти докосваха нейните и той се сгушваше в нея. Прииска ѝ се

Силвър да побърза и да изпрати сигнал. Представи си Тони в медицинския затвор долу и я обзе отчаяна надежда Силвър да се позабави, за да може някакво чудо да го върне в последната минута. Сама не знаеше дали иска минутите да побързат или да се забавят. Знаеше само, че всяка една ѝ нанася физическа болка.

Вратите на въздушния шлюз изсвистяха и я стреснаха. Дали я бяха открили...? Не, бяха три четириръки момичета, Ема, Пати и Кара, мощничка в болницата.

– Време ли е? – попита Клер с дрезгав глас.

Кара поклати глава.

– Защо се бавят, какво става... – промълви Клер. Можеше да си представи безкрайно много фатални причини за забавянето на Силвър.

– Добре ще е, ако скоро прати знак – каза Кара. – Престанаха да те търсят в Селището. Мистър Уизак, ръководителят на Поддръжка на въздушните системи, най-накрая се сети да погледне и зад стените. Приключиха вече с дока. Всички от екипажа му се чувстват ужасно неловко – по лицето ѝ пробяга тъжна усмивка, – но скоро ще тръгнат и насам.

Ема хвана една от долните ръце на Кара:

– В този случай, дали за нас това е най-доброто скривалище?

– Би трябвало да свърши работа засега. Надявам се нещата да потръгнат преди д-р Къри да довърши списъка си. Иначе тук ще настъпи голямо оживление – промърмори Кара.

– Значи д-р Къри се е възстановил? – попита Клер. Не беше сигурна дали искаше да чуе положителен или отрицателен отговор. – Достатъчно, за да извършва хирургически процедури? Надявах се, че дълго време няма да бъде на себе си.

– Не точно – изкиска се Кара. – Той просто виси там с присвити очи и пуфти, само наблюдава. Сестрата ще бие инжекциите. Ако успеят да отрят някое от момичетата.

– Инжекции?

– За аборт – направи гримаса Кара.

– О, значи става въпрос за списък, различен от моя. – Ето защо Ема и Пати бяха пребледнели. Избягали са на косъм.

– Даа – въздъхна Кара. – Ами, накрая ние всички ще се окажем в списък, един или друг предполагам. – Тя се отдръпна назад.

Клер се оживи от компанията на другите две четириръки, макар че присъствието им увеличаваше опасността да разкрият не само тях, но и плановете им. Колко още неща щяха да се объркат преди земния персонал в Селището да започне да задава правилните въпроси? Ами ако

целият план се разкрие предварително, като се има предвид колко неразумно бе действала тя? Ако се беше подчинила покорно на Къри, само за да запази тайната малко по-дълго време? Ами, ако това „малко по-дълго“ беше разликата между успеха и провала?

– Чудя се какво ще правим сега? – продума Ема с тънък глас.

– Просто ще чакаме. Освен ако не си донесла някаква задача – отговори Клер.

Ема поклати глава:

– Само преди около десетина минути Кара ме измъкна от смяна в Дребни Ремонти. Не съм си помисляла да донеса нещо.

– Измъкна ме от спящия ми чувал – обади се Пати. Въпреки напрежението тя се прозя. – Толкова съм изморена, тези дни...

Ема погали корема си с долните длани с кръгово движение, познато на Клер. Момичетата също бяха започнали обучението си по отглеждане на детето.

– Чудя се как ще потръгнат нещата – въздъхна Ема. – Как ще свърши всичко това? Къде ще бъдем всички ние след седем месеца...

– Едва ли ще има някой наоколо – осъзна Клер. – Далеч от Родо. Или мъртви.

– Ако умрем, ще свършат и проблемите ни – каза Пати. – Ако не... Клер, какво представлява раждането? На какво прилича? – Очите ѝ настояваха за отговор, търсеха правилен отговор от Клер като единствена познавачка за майчинските тайни.

Клер я разбра и отговори:

– Не може да се каже, че е приятно, но не е нещо, с което да не се справиш. Д-р Минченко каза, че ние се справяме далеч по-добре от жените долу. Имаме по-гъвкав и по-широк таз, по-еластични сме, защото не ни се налага да се борим с гравитационните сили. Каза, че той самият е планирал това ни качество, както и елиминирането на химена, каквото и да е било това. Нещо болезнено, доколкото разбрах.

– Хм, бедничките – обади се Ема. – Чудя се дали техните бебета успяват да се отделят от телата им, като се има предвид гравитацията?

– Никога не съм чувала за такова нещо – замисли се Клер. – Той каза, че имали проблем с теглото на бебето. Притискало нервите и органите им.

– Радвам се, че не съм се родила като тях – кимна Ема. – Особено жена. Помислете за бедните майки, които трябва да се притесняват, че помощниците им може да изпуснат новородените – потрепери тя.

– Ужасно е – потвърди разпалено Клер. – Струва си да рискуваме

всичко, за да не слезем долу. Наистина.

– Но след седем месеца ние ще бъдем сами – каза Пати. – На теб ти помогна д-р Минченко. Ема и аз... Ние ще бъдем съвсем сами.

– Не, няма – възкликна Клер. – Каква ужасна мисъл! Кара е тук. Аз съм тук. Ние всички ще помогнем.

– Лео идва с нас – обади се Ема. Опитваше се да звучи оптимистично. – Той е земен.

– Не съм сигурна, че тези неща са по неговата специалност – призна Клер, опитвайки се да си представи Лео като лекар. – Както и да е, всички от многобройния екип при раждането на Анди се занимаваха най-вече със събиране на данни, защото бях първа и те разработвах процедурите, поне така каза д-р Минченко. Самото раждане не им създаде много грижи. Всъщност не го направи д-р Минченко, нито пък аз. Моето тяло го направи. Поизцапа се наоколо, но нищо особено. – „Ако всичко mine добре биологически“, помисли си тя, но имаше благодарумието да не го каже на глас.

Пати все още изглеждаше нещастна:

– Да, но раждането е само началото. Работата за Галактически Технологии ни натоварваше, но сега след като започнахме да се подготвяме за бягството, се натоварваме три пъти повече. Човек трябва да е съвсем съляп, за да не осъзнае, че после ще бъде още по-тежко. Не му виждам края. Как ще се справим с всичко останало и с бебетата? Не съм сигурна, че ми харесва много тази работа със свободата. Лео говори за това, но за кого е тази свобода? Не за мен. Като работя за Компанията имам много повече свободно време.

– Искаш да докладваш на д-р Къри? – запита я Ема.

Пати сви конфузно рамене:

– Не...

– Не мисля, че под свобода той разбира свободно време – каза умислено Клер. – Това е оцеляване. Като... като да не трябва да работиш за хора, които имат право да те застрелят, ако поискат. – Гласът ѝ прегракна от болезнения спомен. Тя умишлено го снижи: – Пак ще трябва да работим, но за себе си. И за децата си.

– Най-вече за децата си – каза мрачно Пати.

– Не е толкова лошо – отбеляза Ема.

На Клер ѝ се стори, че долавя нотка от песимизма на Пати:

– А следващия път, ако искате да има такъв... *вие* може да изберете бащата на детето си. Няма да има кой да ви заповядва.

Пати видимо се промени:

– Така е, наистина...

Думите на Клер имаха ефект и разговорът прескочи кризисната точка. Много по-късно вратите на въздушния шлюз се отвориха и Прамод надзърна вътре.

– Получихме сигнал от Силвър – каза простичко той.

Клер извика от радост. Пати и Ема се прегърнаха и се завъртяха във въздуха.

Прамод вдигна ръка за внимание:

– Нищо не е започнало все още. Трябва да постоите тук още малко.

– Но защо? – извика Ема.

– Чакаме специална совалка отдолу. Когато се скачи за дока, започваме.

Сърцето на Клер подскочи:

– Тони... Тони ли ще дойде?

Прамод поклати глава със съчувствие:

– Не, товарни теглича. Лео наистина се тревожи, че без тях може да нямаме достатъчно енергия да изтласкаме Селището извън тесния проход.

– О, да, разбира се. – Клер се сви.

– Останете тук и чакайте! Не обръщайте внимание на никакви спешни сирени, които може да чуете – каза Прамод, стисна долните си ръце да ги окуражи и се оттегли.

Клер се приготви да чака. Би се разплакала от напрежение, но Пати и Ема нямаха нужда от лош пример.

Брус Ван Ата натисна с пръст носа си отстрани и затвори едната си ноздра, изсекна се силно, после повтори същата процедура и с другата ноздра. По дяволите тази безтегловност и липсата на правилно синусово оттичане, както и другите неудобства. Вече нямаше търпение да се върне на Земята. Дори на ужасното място Родео беше по-добре. От време на време се чудеше дали не може да намери някакво извинение... да инспектира как са подготвили бараките за четириръките, може би. Можеше да го проточи до пет дни, ако си подредеше добре картите.

Той се премести и се закотви в единия ъгъл на офиса на д-р Йей. Намести се на бюрото й, гърбът му опря в плоска вътрешна стена, а краката му се залостиха под намагнетизирана дъска, отрупана с документи и дреболии. Йей сви раздражено устни, когато се извърна и го видя. Той кръстоса удобно крака, като умишлено разбърка документите й, за

да я изкара извън нерви. Тя отмести поглед към екрана – не пожела да се хване на въдицата. Той разбърка още повече документите. „Баба“, помисли си той. За него беше облекчение, че им остават още само няколко седмици съвместна работа.

– Така – продължи да се натрапва той. – Докъде сме стигнали?

– Ами, всъщност... не знам – добави тя доста злобно. – Дори не знам какво правиш ти...

Ван Ата се ухили одобрително. Значи червеят все пак може да се гърчи. Някои администратори биха се обидили от изразеното неподчинение. Но той се поздрави за чувството си за хумор.

– Досега съм ориентирала половината персонал към новите им задачи.

– Някой да те е притеснил? Ще стана лош, ако трябва – предложи благородно той. – И ще накажа онези, които се опъват.

– Естествено, всички са доста шокирани – отговори тя. – Но не мисля, че има нужда от твоята... директна намеса.

– Добре – отвърна весело той.

– Мисля, че щеше да е по-добре да кажем на всички отведнъж. Когато информацията се отпуска на части, съществува опасност от клюки. Най-малкото, от което имаме нужда сега.

– Даа, ами, твърде е късно вече...

Думите му бяха прекъснати от стряскащ писък на алармена сирена, която пищеше по интеркома. Изведнъж екранът на Йей бе закрит от канала за спешни случаи на Централни Системи. Лео Граф се появи с изпито лице и извика с дрезгав глас:

– Тревога, тревога! – Откъде ли се обаждаше? – Тревога, има проблеми с контрола над херметизацията. Това не е упражнение. Целият земен екипаж в Селището трябва веднага да се отправи към определената безопасна зона и да остане там, докато не прозвучи сигнал, че всичко е наред...

Компютърът показва карта на най-близкия път от този терминал към определените безопасни модули – модул, доколкото видя Ван Ата. Мили Боже, разгерметизиране! Какво ставаше, по дяволите?

– Тревога, тревога, това не е тренировка – повтори Граф. Йей също гледеше втрещено картата. Повече от всякога приличаше на жаба.

– Как е възможно? Системата трябва да може да изолира проблемната зона от останалите...

– Ясно ми е – тросна се Ван Ата. – Граф се пхаше навсякъде из конструкцията на Селището, подготвяйки го за преместване. Обзалагам

се, че той или неговите четириръчки са объркали нещо важно. Освен ако онзи идиот Уизак не е направил някоя глупост... Хайде!

– Тревога, тревога! – повтаряше Граф. – Това не е тренировка. Всички от земния екипаж в Селището трябва незабавно да се отправят... *кучи син!* – Главата му изчезна и на дисплея остана да трепти само картата.

Ван Ата избута Йей, която все още се взираше в картата, през вратите на въздушния шлюз в края на модула, който трябваше да е добре изолиран, но не беше. Вратите сякаш се отваряха наполовина, контролите не действаха. Ван Ата и Йей се присъединиха към хаотичния поток от служители. Ван Ата преглътна, проклинайки синусите си. Едното му ухо изпука, а другото продължи да пулсира. Стомахът му се свиваше от адреналина на страха.

Когато пристигнаха, лекционният модул В вече бе претъпкан от облечени и полуоблечени земни. Една от служителките на Хранене стискаше пакет замразена храна в ръка. Ван Ата отхвърли идеята, че може да носи вътре информация относно продължителността на тревогата и реши, че просто го е държала, когато е чула сирената, и не се е сетила да го остави.

– Затворете вратата! – разнесе се хор от гласове, когато групата на Йей се появи. Те влязоха. Вратите се затвориха и забележките постепенно утихнаха.

Хаос и шепот царяха в претъпкания лекционен модул.

– Какво става?

– Попитай Уизак.

– Той е отвън. Сигурно работи по въпроса.

– Ако не е, по-добре да се маха...

– Всички ли са тук?

– Къде са четириръчките? Какво става с четириръчките?

– Те си имат тяхна безопасна зона, тази не е достатъчно голяма.

– Техният гимнастически салон, вероятно.

– Не успях да видя карти за тях на дисплея, към салона ли, другаде ли...

– Опитай с Комуникации.

– Половината от каналите не работят.

– Не можеш ли да включиш Централни Системи?

– Госпожо, аз съм Централни системи...

– Не трябваше ли някой да ни преброи? Знае ли някой точно колко хора се намират на смени в момента?

– Двеста седемдесет и двама, но пак няма начин да разберем кой точно липсва, защото е в беда, и кой липсва, защото е отвън и отстранява повредите...

– Пуснете ме да отида при тази проклета комуникационна конзола...

– ЗАТВАРЯЙ ВРАТАТА! – Почти без да се усети, Ван Ата се присъедини към хора. Разликата в налягането се усещаше все по-ясно. Радваше се, че не е закъснял. Ако това продължеше, той щеше да се погрижи вратите да останат затворени на всяка цена, без значение кой ще чука отвън да го пуснат. Имаше малък списък... Ами всеки, който не е имал достатъчно акъл да се отзове бързо на инструкциите за тревога, няма място на космическа станция. Законът на джунглата.

Ван Ата си проправи път през тълпата към центъра на модула. Крадеше по крачка от този или онзи, когато те неволно се отместваха. Малко се обърнаха да протестират като видяха кой ги сръгва, други смекчиха обидите. Някой бе махнал капака на комуникационната конзола и гледаше объркано в кабелите, изгубил фините си инструменти за диагностика някъде из Селището.

– Не можеш ли поне да се свържеш със салона на четириръкките? – настоя млада жена. – Трябва да разбера дали класът ми е стигнал дотам.

– Ами, защо тогава не отиде с тях? – сопна ѝ се майсторът.

– Един от по-големите четириръки ги поведе. Той ми каза да дойда тук. Не спорих с него. Сирената така кънтеше в ушите ни...

– Няма да стане – мъжът направи гримаса и затвори капака.

– Ами, връщам се да разбера – реши младата жена.

– Не, няма – намеси се Ван Ата. – Тук вътре дишат твърде много хора, за да отворим вратите и да изгубим въздух без причина. Не и докато не разберем какво става, докде се разпростира бедствието и колко дълго ще продължи.

Мъжът почука по капака на компютъра:

– Ако това нещо не проработи, единственият начин да разберем нещо е да изпратим някого навън с кислородна маска.

– Ще почакаме още няколко минути. – „По дяволите онзи самонадеян глупак Граф. Какво бе направил той? И къде беше? С кислородна маска, реши Ван Ата. Нека да е с кислородна маска и да се превива от спазми, просто като наказание.“

Край на прочутото неопетнено досие на Граф. Всяко зло за добро, поне инженерът няма да може да преглътне това. Малко унижение ще му се отрази добре.

И все пак, ситуацията бе толкова странна! Не беше възможно да се наруши херметизацията навсякъде в Селището, и то изведнъж. Имаше безопасни места зад безопасните места, междинни кабинни, отделени докове. Инцидент с такива широки размери изискваше предвидливост и планиране.

Той изсъска през зъби и се концентрира, очите му се разшириха. Планиран инцидент. Възможно ли е това, възможно ли е наистина това...?

Геният Граф. Един инцидент, един инцидент, *идеален* инцидент, инцидентът, който толкова бе желал, но никога не посмя да пожелае на глас. Това ли беше? Трябваше да е това! Фатална гибел за четириръките, сега в последния момент, когато всички бяха заедно и можеше да се постигне с един удар?

Дузина идеи, но никъде не го водеха. Граф настояваше да се занимава изцяло с всички детайли на плана за отвеждането на четириръките. Неговата потайност, настояването му за постоянно обновяване на схемата за евакуация. Оттеглянето му от социални контакти, нещо, което Йей не одобряваше, маниакалната му работна програма, видът му на човек с таен график, доведен до изчерпване. Ето я кулминацията на всичко това.

Разбира се, че е било тайна. Сега след като той самият бе разкрил плана, можеше само да се съгласи. Благодарността на Галактически Технологии към Граф за това, че ги освобождава от проблема с четириръките, трябваше да се изрази индиректно, с повишения, бързо израстване. Той трябваше да измисли някакъв подходящ начин да се осъществи всичко това.

От друга страна, защо да дели? Устните на Ван Ата се извиха в лисича усмивка. Едва ли това беше ситуация, в която Граф можеше да поиска признателност, макар и да я заслужаваше. Граф е бил хитър, но не достатъчно. Беше нужна изкупителна жертва за инцидента, заради самия протокол. Единственото нещо, което трябваше да направи, бе да държи устата си затворена и... Ван Ата трябваше да обърне внимание на положението в сегашния напрегнат момент.

– *Трябва* да проверя какво става с моите четириръки! – Очите на младата жена се зачервиха. Тя започна да си проправя път назад към вратите на въздушния шлюз.

– Точно така – присъедини се един мъж към нея. – А аз *трябва* да открия Уизак, все още го няма тук. Сигурно има нужда от помощ. Ще дойда с теб...

– Не! – отсече Ван Ата. Без малко да добави „*ще развалите всичко*“. – Ще чакате да се оправят нещата. Не искам паника. Просто ще стоим и ще изчакаме инструкции.

Жената поутихна, но мъжът отвърна скептично:

– Инструкции от кого?

– Граф – каза Ван Ата. Да, не беше твърде рано да започне да разяснява на свидетелите, чия беше отговорността. Той прикри учестеното си развълнувано дишане – опитваше се да изглежда спокоен. Но не съвсем, трябваше да бъде толкова изненадан, колкото всички, не, по-изненадан от останалите, когато станеха ясни пълните размери на бедствието.

Той се приготви да чака. Минутите пълзяха. Една последна група от задъхани бегълци влезе през въздушния шлюз. Въздухът в Селището не трябваше да се губи толкова бързо. Един от администраторите от Инвентарен Контрол (старите навици умират трудно) прояви самоинициатива и му представи извадка за броя на присъстващите.

Той изпсува наум инициатора, макар че прие данните с благодарност. Доказателството, че не присъстваха всички, трябваше да го подтикне към действия, които той нямаше желание да предприема.

Само единадесет от земните служители не се намираха в модула. *Необходимата цена*, убеди се нервно Ван Ата. Несъмнено някои се бяха скрили в други безопасни места или поне трябваше да покаже, че вярва в това. Техните фатални грешки можеха да се припишат на Граф.

Една група се готвеше да излезе през въздушния шлюз. Ван Ата си пое дълбоко въздух. Чудеше се как да ги спре, без да издаде всичко. В този миг една жена изкрещя от ужас:

– В коридора вече няма въздух! Не можем да излезем без скафандри! – Ван Ата си отдъхна с облекчение.

Той си проправи път до един от илюминаторите на модула. Гледаше към мрачни неблещукащи звезди. От другата страна на портала можеше да се види неясна картина към Селището. Погледът му улови някакво движение и той залепи нос в студеното стъкло в опит да разгледа повече подробности.

Върху Селището проблясваха сребристи работни костюми. Бегълци? Или сервизния отряд? Възможно ли е все пак първата му хипотеза за истински инцидент да е вярна? Във всеки случай пак си оставаше проблем на Граф.

Но, дявол го взел, там имаше четириръки, оцелели четириръки. Можеше да види ръцете им. Граф не беше свършил добре работата си. Само две четириръки, ако едното е мъжко, а другото женско, биха

причинили същото зло като хиляда, според Апмад. Вероятно работната група бе само мъжка.

Ето го и самият Граф сред прелитащите фигури! Носеха някакъв вид оборудване. Трепкащите изкривени линии през портала му пречеха да разбере какво точно носят. Той изви шия доколкото можа, но работната група бе затъмнена от една чупка на Селището. Някакъв обслужващ кораб се изпречи пред погледа му и се изви над лекционния модул. Още оцелели? Четириръчки или земни?

– Хей – един развълнуван глас от лекционния модул прекъсна трескавите му наблюдения, – извадихме късмет. Целият шкаф е пълен с кислородни маски. Трябва да са около триста.

Ван Ата извърна глава да види въпросния шкаф. Последният път, когато беше тук, този шкаф беше пълен с аудиовизуално оборудване. Кой, по дяволите, бе сменил съдържанието и защо...?

Силен удар разтърси модула и продължи да кънти, сякаш си поставил главата си в метална кофа и някой удря по нея с чук. Силно. Викове и кръсъци. Светлините угаснаха, после отново се появиха с около една четвърт от предишната си яркост. Останаха само с енергията на модула. Бяха прекъснати връзките с електрозахранването на Селището.

Не само електрозахранването беше прекъснато. Изумен, Ван Ата видя как Селището започна бавно да се върти пред илюминатора. Не, не беше Селището, модулът се движеше. Общо „Ооо!“ се разнесе сред тълпата вътре, когато всички се понесоха към едната стена и се струпаха там срещу ускорението, което идеше отвън. Ван Ата стисна конвулсивно дръжките край илюминатора.

Истината го поразя почти физически, обхвана като огън гърдите му, ръцете, краката, заби в главата му, сякаш щеше да пробие черепа му.

Изигран! Той беше изигран, напълно изигран по всички параграфи. Една фигура в скафандр, с крака, махаше безгрижно за сбогом към модула от зеещата дупка, отворена след отделянето от Селището. Ван Ата се разтнесе от гняв.

– *Ще ми паднеш Граф! Ще ми паднеш, проклетни кучи сине! Ти и всяко от тези четириръчки червейчета с теб...*

– Успокой се, човече! – говореше д-р Йей, закрепил се някак близо до неговия илюминатор. – Какво става?

Той осъзна, че е мърморил на глас. Изтри слюнката от ъглите на устата си и стрелна Йей:

– Ти... ти... ти си *виновна*. Трябваше да следиш всичко, което става с тези малки чудовища, а ти нищо *не си забелязала*. – Той тръгна към

нея без сам да знае какво ще направи, изпусна се от дръжките, олюля се и се плъзна надолу по стената. Кръвта шумеше толкова силно в ушите му, че се изплаши да не получи инсулт. Остана за миг на място със затворени очи, пое си дъх, преодоля временно емоциите си. „*Контролирай се, каза си, безкрайно изплашен да не умре всеки миг. Контролирай се, спокойно, по-късно ще се занимаеш с Граф. Ще ми паднеш, всичките ще ми паднете...*“

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лео не можа да разбере разтревожените викове на четириръкните.

– Какво искате да кажете, как така не са всичките? – Радостта му в миг се изпари. Толкова се бе надявал, че проблемите му... или поне онези, свързани със земните, ще приключат със скъсването на връвта между Селището и Лекционен Модул В.

– Четирима от ръководителите на зони са заключени в хладилника със зеленчуци, с кислородни маски и няма да излязат – докладва Синда от Хранене.

– Трима от екипажа на совалката, която току-що бе пристигнала, се опитаха да се върнат на кораба си – добави едно четириръко в жълта фланелка от Докове и Шлюзове. – Ние ги заклешихме между две врати на въздушните шлюзове, но те бърничкат по механизма и не смятаме, че ще ги удържим още дълго.

– Мистър Уизак и двама от ръководителите на Животоподдържащи Системи са, хм, завързани в Централни Системи. Към дръжките за стената – обяви друго четириръко в жълто и добави нервно: – Мистър Уизак със сигурност е полудял.

– Три от майките в детското отказаха да напуснат децата – каза по-голямо четириръко момиче в розово. – Те все още са в салона с останалите малки. Доста са разстроени. Никой не им е казвал какво става, поне докато аз бях там.

– И, хм, има един друг човек – добави с притеснен глас облечената в червено Боби от отряда на Лео. – Не знаем какво да правим с него.

– Намерете начин да се справите... – започна с уморен глас Лео.

– Може да не се окаже толкова лесно – прекъсна го Боби.

– Вие сте повече на брой. Отидете десет, двадесет ако трябва. Въоръжен ли е той?

– Не точно – призна Боби. Видя как ноктите на долните ѝ ръце мърдат неспокойно. Еквивалентът на потропване, осъзна Лео.

– Граф! – гръмна авторитетен глас. В края на кабината се отвори въздушният шлюз. Д-р Минченко влезе трескав в модула, спря пред Лео и удари с юмрук по стената. Човек не можеше все пак да удари с крак в безтегловност. Неизползваната кислородна маска в ръката му подскочи. – Какво, по дяволите, става тук? Няма никаква опасност с херметизацията на станцията... – Той си пое шумно въздух, сякаш да докаже думите

си.

Четириръко момиче на име Кара в бяла фланелка и къси панталони от Медицинското го повлече. Тя бе пребледняла като платно.

– Съжалявам, Лео! – извини се тя. – Не можах да го убедя да тръгне.

– Трябва ли да се крия в някакъв шкаф, докато всичките ми четириръки се задушават? – запита я невъзмутимо той. – За какъв ме вземаш, момиче?

– Почти всички го направиха – побърза да каже тя.

– Страхливци, мръсници, идиоти! – продължаваше той.

– Те спазиха инструкциите за тревога – каза Лео. – Защо не го направи и ти?

Минченко го стрелна с поглед:

– Защото цялата тази работа вонеше. Сриване на херметизацията навсякъде в Селището е почти невъзможно. Трябваше да последва верига от взаимно свързани инциденти.

– Такива инциденти последваха – говореше опитният Лео, – но практически те са моя специалност.

– Аха – укроти се Минченко и притвори очи. – А онзи червей Ван Ата те обяви за любимия си инженер, когато те доведе тук. Честно, мислех, че... хм! – Изглеждаше леко смутен. – Че ти си неговото скрито оръжие. Инцидентът изглеждаше толкова подозрително удобен в настоящия момент от негова гледна точка. Като познавам Ван Ата, това беше първото нещо, което можеше да ми мине през ума.

– Благодаря – изръмжа Лео.

– Познавах Ван Ата, не познавах теб. – Минченко замълча и добави с по-мек тон: – Все още не те познавам. Какво си мислиш, че правиш?

– Не е ли очевидно?

– Не, съвсем не. О, разбира се, можеш да издържиш в Селището няколко месеца, откъснат от Родео, може би години, отблъсквайки атаките, ако си достатъчно умен, но после какво? Тук общественото мнение няма да те достигне и да ти помогне. Обречен си, Граф. Ти не си поставил никакви условия, за да получиш помощ...

– Ние не искаме помощ. Четириръките ще се освободят.

– Как? – изръмжа Минченко, макар че очите му светеха.

– Ще преместим Селището.

– О... – Дори Минченко не можа да каже нищо повече.

Лео спря да се бори с червения си гащеризон, защото намери търсения инструмент. Той насочи лазерния поялник в гърдите на Минченко.

Това не беше задача, която можеше да остави на четириръкните.

– Ти – каза твърдо той – ще отидеш до Трансферна Станция с кораб както останалите земни. Да вървим!

Минченко не погледна поялника. Само сви презрително устни. Поне на Лео му се стори така.

– Не ставай по-голям идиот, отколкото си, Граф. Знам, че измавиха онзи кретен Къри така, че все още има поне петнадесет бременни четириръки момичета. Като не броим резултатите от неоторизираните експерименти, които, като съдя по това как намаляват кондомите в кутията в заключеното чекмедже в офиса ми, са значителен брой.

Кара се стресна изплашена и виновна. Минченко ѝ добави на ухо:

– Защо си мислиш, скъпа, че ти ги показах? Както и да е, Граф – той фиксира Лео със строг поглед, – ако се отървеш от мен, какво планираш да правиш, когато някое от момичетата започне да се мъчи с плацентата при раждане? Или просрочи датата на термина? Или ако възникне друг медицински проблем, който изисква нещо повече от обща помощ?

– Ами... но... – Лео не знаеше какво да отговори. Той не беше съвсем сигурен какво значеше да се мъчиш с плацентата, но не смяташе, че това са празни приказки. Не че точното разяснение на процеса щеше да облекчи зловещото вълнение, което се зараждаше у него. Беше ли вероятно да се случи, като се имат предвид промените в анатомията на четириръкните? – Нямаме избор. Останат ли тук, всички четириръки умират. Ако заминат, имат шанс, не е гаранция, но е шанс за живот.

– Но ти имаш нужда от мен – оспори Минченко.

– Ти трябва... Какво? – Лео се оплете.

– Имаш нужда от мен. Не можеш да ме изгониш. – Очите на Минченко хвърляха погледи към поялника.

– Ами, хм – задави се Лео. – Все пак не мога да те отвлека.

– Кой те кара да го правиш?

– Ти, очевидно... – той се прокашля. – Виж, не мисля, че разбираш. Аз ще отведа това Селище оттук и ние няма да се върнем никога. Ще заминем колкото се може по-далеч, отвъд всякакъв обитаван свят. Еднопосочен билет.

– Успокой ме. В началото си мислех, че се опитваш да направиш нещо глупаво.

Лео откри, че е силно развълнуван, сянка от подозрение, ревност? И гореща надежда. Какво *облекчение* би било да не трябва да се справя с всичко сам...

– Сигурен ли си?

– Те са *мои*, тези четириръки... – Минченко стисна ръце, отпусна ги. – На Дарил и мои. Не мисля, че разбираш и наполовина каква работа сме свършили. Каква хубава работа, като сме създали тези хора. Те са чудесно адаптирани към средата си. Превъзходни са във всяко едно отношение. Петдесет и пет години работа. И да позволя на някакъв абсолютно непознат да ги повлече през Галактиката Господ знае къде? Освен това Галактически Технологии ще ме пенсионират догодина.

– Ще загубиш пенсията си – отбеляза Лео. – Може би и свободата си. Възможно е и живота.

– Не ми е останало много – изсумтя Минченко.

„Не беше така, помисли си Лео. Биоинженерът бе живял четвърт век достоен живот. С неговата смърт щеше да си отиде цяла вселена от наука. Ангелите щяха да плачат за загубата. Освен ако...“

– Можеш ли да обучиш някои от тях за лекари?

– Съвсем ясно е, че *ти* не можеш. – Минченко прокара пръсти през подстриганата си бяла коса. От една страна изглеждаше раздразнен, от друга – молеше.

Лео погледна развълнуваните четириръки наоколо, които слушаха как мъже с крака отново решават съдбата им. Не беше правилно... Думите изскочиха от устата му преди да може да ги осмисли:

– Какво смятате вие, деца?

Веднага последва хор от одобрителни думи за Минченко. Те също си откъснаха. Познатият им авторитет на Минченко явно бе огромно удобство за тях, докато пътуваха към непознатото. Изведнъж Лео си спомни как светът за него се бе превърнал в непознато място в деня, когато баща му бе починал. „*Само защото ние сме възрастни, не значи автоматично, че можем да ви спасим...*“ Но това бе откритие, което всяко четириръко трябваше да направи само. Той си пое дълбоко въздух:

– Добре... – Как може човек да се почувства с хиляда килограма по-лек, когато вече е в безтегловност? „Проблеми с плацентата, Господи!“

Минченко не изрази веднага радостта си:

– Има само едно нещо... – започна той. Опита да се усмихне. Усмивката му стоеше ужасно и неуместно на лицето.

„*Защо се изпоти сега?*“ , зачуди се Лео. У него отново се породиха съмнения.

– Какво има?

– Госпожа Минченко.
– Кой?
– Съпругата ми. Трябва да я взема.
– Никога... не съм мислил, че си женен. Къде е тя?
– Долу. На Родео.
– Дявол... – Лео се въздържа да не започне да къса оредялата си коса.

Прамод, който слушаше, добави:

– Тони също е долу.
– Знам, знам... Обещах на Клер... Не зная как ще успеем да...

Минченко чакаше с напрегнато изражение. Не беше свикнал да моли. Само очите му го издаваха. Лео се разочуства:

– Ще опитаме. Ще опитаме. Това е всичко, което мога да обещая.

Минченко кимна с достойнство.

– Какво ще каже госпожа Минченко за всичко това все пак?

– Тя от двадесет и седем години мрази Родео – рече Минченко. „Някак въодушевено“, помисли си Лео. – Ще се радва да се махне. – Минченко не добави *надявам се* на глас, но Лео го усети.

– Добре. Ами, ние така или иначе трябва да се отървем от забравените тук... – Лео се замисли дали беше възможно човек да умре безболезнено от вълнение и поведе малобройния си отряд извън кабината.

Клер се носеше от дръжка на дръжка по коридорите. Сърцето ѝ беше от нетърпение. Четириръки се бяха скупчили около вратите на въздушния шлюз към разхвърляния гимнастически салон. Тя трябваше да се въздържа да не ги избута с лакти от пътя си. Една от старите ѝ приятелки по спалня в розова фланелка и къси панталони на Детското, я позна. Усмихна ѝ се и ѝ подаде една долна ръка да я издърпа през тълпата.

– Малките са при Врата В – каза тя. – Очаквах те... – След бърза проверка да не би полета ѝ да се сблъсква с този на друг, тя ѝ помогна да се понесе по най-краткия път през голямата кабина.

Пухкавата фигура в розов гащеризон, която търсеше Клер, всъщност се губеше някъде между рояка от развълнувани, изплашени, шумни петгодишни. Клер почувства остра болка на вина за взетото решение, че е твърде опасно за опазване на тайната, ако предупредят най-малките четириръки за големите промени в живота им. „*Но малките нямат право на глас*“, помисли си тя.

Анди бе завързан за мама Нила и плачеше неутешимо. Тя отчаяно

се опитваше да го утеши с едно шише в ръка, докато притискаше зачервен тампон към челото на ревящо петгодишно с другата. Две или три още висяха за по-удобно към краката ѝ, докато тя се опитваше с думи да обясни на шесто как да помогне на седмо, което бе отворило прекалено много пакет с протеинов чипс и бе изпуснало съдържанието във въздуха. Въпреки всичко, спокойният ѝ познат провлечен говор бе само малко по-стегнат от обикновено, докато не видя Клер:

– О, скъпа – промълви тя със слаб глас.

– Анди! – извика Клер.

Той извърна глава към нея и се пусна от мама Нила. Хвърли се напред, но достигна само края на въжето си и отскочи отново към майката на Детското. Тогава закрепва с всички сили и сякаш като резонанс кърящото момче се разплака още по-силно.

Клер се спря в стената и се обърна към тях.

– Клер, скъпа, съжалявам – каза мама Нила и извърна бедра да закрие Анди, – но не мога да ти позволя да го вземеш. Мистър Ван Ата каза, че ще ме уволни на минутата със или без двадесет години стаж. И Господ знае кой ще дойде тогава. Има толкова малко хора, на които аз наистина мога да доверя тази задача... – Анди я прекъсна отново като се спусна към Клер и отблъсна със замах подадената му бутилка. Тя се завъртя във въздуха и няколко капки се разстлаха наоколо. Клер протегна ръце към него.

– Не мога, наистина не мога... о, мамка му, *вземи го!* – Клер за пръв път чуваше мама Нила да псува. Тя отвърза Анди. Мигновено към лявата ѝ страна се спуснаха петгодишни.

Виковете на Анди веднага утихнаха. Чуваха се само приглушени хлипания. Ръчичките му силно обвиха тялото ѝ. Клер го прегърна и с четирите си ръце не по-малко силно и той се скри в пазвата ѝ. Тя зари лице в косицата му, упоена от чистия му бебешки мирис, малките му сладки уши, гладката кожа, изящните мигли, всяка част от неспокойното му тяло. Щастливо избърса нослето му с ръба на синята си блуза.

– Това е Клер – дочу тя едно петгодишно, което обясняваше мъдро на друго: – Тя е истинска майка.

Тя скришом им хвърли поглед. Те смело я изучаваха. Засмяха се. Тя им отвърна. Едно седемгодишно от близката група бе върнало шишето и се навърташе наоколо.

Кръвта по челото на малкото четириръчко се беше съсирила. Найсетне мама Нила успя да поведе разговор:

– Случайно да знаеш къде е мистър Ван Ата? – попита

разтревожено тя.

– Замина си – отвърна безгрижно Клер. – Замина си завинаги! *Ние* поемаме.

Мама Нил не разбра:

– Клер, те няма да ти позволят...

– Помагат ни. – Тя кимна към другата страна на салона и погледът ѝ срещна този на Лео. Може би току-що бе пристигнал. Беше с червен гащеризон. До него стоеше друга фигура с крака в бял гащеризон. Какво правеше д-р Минченко все още тук? Внезапен страх я скова. Бяха ли успели да прочистят Селището от земни все пак? За пръв път тя се сепна защо мама Нила е тук:

– Защо не си в безопасната зона?

– Не ставай глупава, скъпа. О, д-р Минченко! – помаха му мама Нила. – Насам!

Двамата земни мъже, които не притежаваха увереността на четириръкните в безтегловност, прекосиха кабината, захващайки се за въжената мрежа по свода. Най-сетне приближиха групата на мама Нила.

– Имам един тук, който се нуждае от лепенка – заяви мама Нила веднага щом д-р Минченко се приближи достатъчно, за да чуе. – Какво става? Безопасно ли е вече да се преместим в модулите на Детското?

– Безопасно е – отговори Лео. – Но, вие госпожо Виланова, трябва да дойдете с мен.

– Няма да оставя децата, докато не дойде време за почивката ми – сопна му се мама Нила. – Освен това девет десети от отдела сякаш се изпариха.

Лео се намръщи:

– Била ли сте на брифинг с д-р Йей?

– Не...

– Оставили са най-добрите за най-накрая – каза мрачно д-р Минченко. – Поради очевидни причини. – Той се обърна към майката на детското: – Галактически Технологии току-що приключиха с Проект Кей, Лиз. Без дори да се консултират с мен! – Той безцеремонно ѝ изложи сценария за прекратяването. – Пиших протести, но Граф ме надмина. Оказа се доста по-ефективен. Наемателите поемат приюта. Той вярва, че може да превърне Селището в колониален кораб. Аз смятам... смятам, че е по-добре да му повярвам.

– Искате да кажете, че сте отговорни за тази безредица? – Мама Нила погледна Лео, след което се огледа напълно изумена. – Мислех, че Клер бръщолеве... – другите две земни майки на Детското се бяха

приблизихи. Носеха се във въздуха също така онемели. – Галактически Технологии не ти *дават* Селището... нали? – неуверено попита мама Нила.

– Не, госпожо Виланова – отговори търпеливо Лео. – Ние го крадем. Аз не ви моля да се забърквате в нещо нелегално, така че ако само ме последвате до дока...

Мама Нила огледа салона. Групичките от по-малки вече бяха започнали да се скупчват около по-големите четириръки.

– Но тези деца не могат да се грижат за себе си!

– Налага се – каза Лео.

– Не, не... Представа си нямате колко натоварен с работа е този отдел!

– Няма, наистина – потвърди д-р Минченко. Потриваше замислено устни с показалец.

– Нямаме *избор* – прошепна Лео през зъби. – Сега, деца, пуснете се от госпожа Виланова – обърна се той към децата, които се бяха хванали за нея. – Тя трябва да замине.

– Не! – заяви едно, увило се около лявото й коляно. – Тя трябва да ни прочете приказки след обяяд, тя *обеща*. – Четириръкото с раната започна отново да плаче. Друго задърпа левия й ръкав и каза:

– Мама Нила! Трябва да отида до тоалетната!

Лео се хвана за главата:

– Нямаме много време, госпожо. Трябва да тръгнем *незабавно*. Нямам време да споря. Всички вие – той погледна и другите две майки от Детското, – по-бързо!

Очите на мама Нила проблеснаха. Тя протегна лявата си ръка с четириръкото, което се бе прилепило за нея. Сините му очи гледаха ужасено иззад силния бицепс на мама Нила.

– Ще отведете ли тогава това момиченце до тоалетната?

Четириръкото момиченце и Лео се спогледаха с взаимен ужас:

– Разбира се, че не – задави се инженерът и се огледа: – Ще направи друго четириръко. Клер...?

Точно в настоящата суетня Анди реши да изрази с ревлив протест липсата на очакваното мляко от майчината гърд. Клер се опита да го успокои, като го потупа по гърба. Плачеше й се заради неговото разочарование.

– Не смятам – намеси се внимателно д-р Минченко, – че ти се идва с нас, Лиз? Няма да има връщане назад, разбира се.

– *Нас?* – Мама Нила го изгледа остро. – Ти поддържаш тази

глупост?

– Така ми се струва.

– Добре тогава – кимна тя.

– Но ти не можеш... – започна Лео.

– Граф! – прекъсна го Минченко. – Можеш ли да увериш тези дами, че ще има достатъчно въздух за тях, ако останат с четириръките си?

– Може и да няма – измърмори Лео.

– Дори не помислих за това – изплаши се изведнъж една от майките.

– Но аз помислих – каза другата и се намръщи към Лео.

– Знам, че има запаси от въздух за изключителни случаи в модула на салона – обади се мама Нила. – Целият отдел би трябвало да отиде там.

– Отклоних ги – каза кратко Лео.

– Целият отдел е трябвало да ти каже да вървиш по дяволите – добави бавно мама Нила. – Позволи ми да говоря и за отсъстващите. – Тя прати ледена усмивка на инженера.

Една от майките се обърна отчаяно към мама Нила:

– Но аз не мога да дойда с вас. Съпругът ми работи долу!

– Никой не те кара! – изрева Лео.

Другата майка добави, без да му обърне внимание:

– Съжалявам. Съжалявам, Лиз. Просто не мога. Прекалено много е.

– Да, точно така. – Ръката на Лео се поколеба над издутото място на гащеризона, но се отдръпна. Той се опита да ги изведе с жест.

– Няма нищо, момичета. Разбирам. – Мама Нила успокои очевидната им нервност. – Аз ще остана и ще се погрижа. Няма кой да очаква старото ми тяло, все пак – засмя се тя. Малко насила.

– Ще поемеш ли отдела тогава? – попита д-р Минченко. – Ръководи го, както решиш... Ела при мен, когато можеш.

Тя кимна, изглеждаше умислена, сякаш бездънната сложност на задачата току-що се разкриваше пред нея.

Д-р Минченко се погрижи за четириръкото момче с все още кървяща рана на челото, а Лео най-после успя да избута другите две земни жени:

– *Хайде*. Трябва да освободя и хладилника за зеленчуци.

– За какво ли му е да почиства хладилника при всички тези събития? – мърмореше под носа си мама Нила. – Сигурно е полудял...

– Мама Нила... – малкото четириръко беше увило и четирите си ръце около тялото ѝ, за да му обърне внимание, и тя хукна по задачи.

Анди все още хлипаше на пресекулки.

– Хей, малкия – д-р Минченко се спря при него, – не е това начинът да говориш с майка си...

– Нямам мляко – обясни Клер. Макар да се страхуваше, че няма да го успокои, тя му подаде бутилката, но той я отблъсна. Щом се опита да го откъсне от себе си, за да хване бутилката, той се омота около ръката ѝ и изпищя оглушително. Едно от петгодишните се стресна и запуши уши с всичките си ръце в знак на протест.

– Ела с нас в болницата – каза д-р Минченко с разбираща усмивка. – Мисля, че ще можем да се справим с проблема. Освен ако не искаш да го отбиеш сега, нещо, което не препоръчвам.

– О, моля ви – обнадежди се Клер.

– Ще минат няколко дни преди да можеш да кърмиш – предупреди я той. – Такъв е биологичният закон. А и не съм имал възможност да те прегледам, откакто се върнах...

Клер полетя след него с благодарност. Дори Анди спря да плаче.

„Прамод не се е шегувал за клемите“, каза си Лео с въздишка като изучаваше разтопената буца метал пред него. Той бавно и тромаво отбелязя на компютъра данните. Тази добре изолирана тръба отвеждаше нечистата вода. Грешка тук би причинила катастрофа.

„При това доста мръсна“, мрачно се усмихна Лео. Той погледна Прамод и Боби, които чакаха до него, готови в сребристите си костюми. Пет други четириръки работни групи се виждаха по повърхността на Селището. Един обслужващ кораб се носеше наблизко. Осветеният от слънцето полумесец на Родео трептеше на фона. Ами, те сигурно бяха най-скъпите водопроводчици в галактиката.

Бъркотията от различно кодирани тръби и канали пред него оформяше централен възел между съседните модули, защитени с външна обвивка от микропрах и други опасности. Задачата сега бе да подредят наново модулите в еднакви по дължина групи, за да устоят на ускорението. Всяка група, обвита като товар, щеше да оформи стабилна, самоподдържаща се, балансирана маса, поне по отношение на относително слабите удари, които Лео предвиждаше. Нещо като да караш впряг от хипопотами. Но за да подредят наново модулите, трябваше да оправят отново техните връзки, а имаше много, много, наистина *много* връзки.

Лео долови движение с периферното си зрение. Скафандърът на Прамод последва погледа му.

– Ето ги и тях – В гласа на Прамод се преплитаха триумф и съжаление.

Корабът с последните земни на борда тихо излетя – искра, която се смали и изгасна зад кривината на Родео. Ето че се приключи с двукраките, като изключеше себе си, д-р Минченко, мама Нила и малко лудия млад ръководител, размахващ гаечен ключ, когото бяха измъкнали от една тръба. Той беше декларираше горещата си любов към едно четириръко момиче от Въздушна Поддръжка и бе отказал да замине. Ако дойдеше на себе си, докато стигнеха Ориент IV, можеше да го оставят. Междувременно трябваше да решат дали да го застрелят или да му възложат работа. Лео бе видял гаечния ключ и му бе възложил работа.

Време. Секундите сякаш пълзяха по кожата на Лео като хлебарки. Останалата група от изпъдените земни скоро щеше да настигне обърканата първа група и да започнат да сравняват наблюденията си. Нямаше да мине много време преди Галактически Технологии да потърсят отплата. Не беше нужно да си инженер, за да видиш хилядите уязвими места на Селището. Единствената възможност за четириръките бе бързо да бягат.

За да се отърват живи от това, което вършеха в момента, припомни си Лео, трябваше да запазят спокойствие. Той насочи вниманието си обратно към работата:

– Добре, Боби, Прамод, да го направим. Пригответе затворите на шлюза в двата края и ще накараме това чудовище да побяга...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събратята му бегълци проправиха път на Брус Ван Ата, когато той шурмува прохода и влезе във фойето за пътници на Родео. Трябваше да спре за момент със скръстени ръце на коленете, за да превъзмогне световъртежа от внезапното завръщане на планетарна гравитация. Световъртежа и яростта.

През тези няколко часа път около орбитата на Родео в откъснатия лекционен модул Ван Ата беше ужасяващо сигурен, че Граф е имал намерение да ги убие, въпреки наличието на кислородни маски, което само по себе си бе доказателство за обратното. Ако беше война, Граф нямаше да се окаже добър войник. *„Дори и аз знам как по-добре да унижа човек, а после да го оставя жив. Не ме познаваш. Ще съжالياш, Граф. Ще съжالياш, че не си ме убил, когато си имал тази възможност.“* Той с усилие превъзможна яростта си.

Ван Ата бе успял да вземе първата совалка от Трансферна Станция. Не бе спал нито миг през тези двадесет часа, когато отделения лекционен модул, с агонизиращи спирания и забавяния, най-накрая се свърза с кораб на персонала на Станцията. Той и другите служители от Проект Кей бяха излезли в неорганизиран групи от тесния мобилен затвор и бяха насочени към Трансферна Станция. Там загубиха още време.

Информация. Изминало бе почти цяло денонощие, откакто ги бяха изгонили от Селище Кей. Той трябваше да има информация. Пое към сградата на администрацията и по-точно към комуникационния ѝ център. Д-р Йей ситнеше зад него, мърморейки нещо. Той не ѝ обърна внимание.

За миг улови образа си, отразен в блестящите стени. Изпит. Изправи рамене и прибра корема си. Не можеше да се появи пред другите администратори толкова измъчен и слаб. Слабите ги удряха още веднъж по инерция.

Той погледна бледия си образ и надолу през него. От другата страна на пътя при късия терминал вече бяха започнали да се струпват кораби. Да, о, да: проклетите четириръки също бяха връзка във веригата. Слаба връзка, прекъсната връзка, скоро щеше да им види сметката.

Той пристигна в комуникационния център едновременно с главния администратор Чалопин. Водеше я капитанът на охраната, как му беше името, о, да, онзи идиот Банерджи.

– Какво, по дяволите, става тук? – скара се Чалопин без предисловия. – Инцидент? Защо не поискахте помощ? Казаха ни да спрем всички полети. Имаме големи запаси по средата на пътя за рафинерията.

– Задръжте ги тогава. Или се обадете на Трансферна Станция. Не е в задълженията на моя отдел да придвижвам товара ви.

– О, да, разбира се, че е! От година вече отговорността за орбиталния товар е под егидата на Проект Кей.

– Експериментално – намръщи се ужилен той. – Може да е в моя отдел, но не е най-голямата ми грижа в момента. Вижте, лейди, имаме голям проблем. Катастрофа. – Той се обърна към един от контролиращите комуникатори: – Можеш ли изобщо да ме свържеш със Селище Кей?

– Не отговарят на обажданията ни – отвърнаха му неуверено.

– Опитайте всичко.

– Може и да успее да получи образ от някой кометен сателит – промърмори контролорът и се обърна към панела си. След няколко минути на неговия екран се показа далечен плосък образ на Селище Кей. Сякаш го гледаха от орбита. Той увеличи образа.

– Какво *правят* те? – попита Чалопин, без да сваля очи. Ван Ата също се втренчи. Какъв безумен вандализъм беше това? Селището приличаше на комплекс, на триизмерен пъзел, разхвърлян от невнимателно дете. Отделените модули сякаш бяха разпилени без идея, носеха се във всички посоки в пространството. Малки сребристи фигури щъкаха сред тях. Панелите за слънчева енергия мистериозно бяха свити до четвърт от обикновено заеманата площ. Може би Граф беше предприел някакъв налудничав план за укрепване на Селището срещу контраатака? Ами, нямаше да му е от полза, прокълна тихо Ван Ата.

– Те да не би... да вдигат обсада или нещо...? – Попита на глас д-р Йей. Очевидно мислите й следваха същата пътека. – Сигурно съзнават колко безполезно е това...

– Кой знае какво може да мисли онзи проклет глупак Граф? – изръмжа Ван Ата. – Този човек е полудял. Има десетки начини, по които можем да разрушим тази инсталация дори без военни методи. Или просто да чакаме и да ги обречем на глад. Те сами се насадиха в този капан. Той не е просто луд, той е глупав.

– Може би – усъмни се Йей – те смятат просто да си живеят тихо там в орбита. Защо не?

– Глупости говориш. Ще ги измъкна оттам, при това много бързо. Някак... Няма някакви си мутанти мизерници да успеят със саботажа на

това ниво. Саботаж... кражба... тероризъм...

– Те не са мутанти – заяви Йей. – Те са генетично програмирани дец...

– Мистър Ван Ата? – обади се друг комуникационен контролър. – Имам спешно съобщение за вас. Можете ли да го приемете тук? – Прекъсната, Йей разпери раздражено ръце.

– Сега пък какво? – изломоти Ван Ата и седна пред комуникатора.

– Съобщението се изпраща от управителя на товаро-разпределителната станция при точката на скачане. Ще ви свържа – каза служителят.

Пред очите на Ван Ата затрептя смътно познатото лице на управителя на станцията. Може би Ван Ата го бе срещал веднъж, в началото на назначението си тук. Малката станция при точката на скачане се обслужваше от хора на Ориент IV и беше под командване на Ориент IV, не на Родео. Служителите бяха редови земни членове на Съюза и обикновено не поддържаха контакт с Родео, нито с четириръките, които по предишния план трябваше да ги изместят.

Управителят на станцията изглеждаше измъчен. По време на предварителната идентификация той бърбореше нещо неразбрано, после изведнъж изтърси същината на проблема:

– Какво, по дяволите, става с вас, все пак? Точно преди миг екипаж от чудати мутанти изскочи отникъде, отвлече Скачащ пилот, стреля в кораба и открадна товарен Хиперкораб на Галактически Технологии. Но вместо да изскочат *навън*, те тръгнаха назад към Родео. Когато се обърнахме към Охраната на Родео, те ни отговориха, че най-вероятно мутантите са ваши. Има ли още много такива? Настоявам за отговор, дявол да го вземе! Имам пилот в болницата, тероризиран инженер, а екипажът е на ръба на истерията. – Ако съдеше по израза на лицето на управителя на станцията, той самият бе на ръба на истерията. – Изключвам!

– Откога е това съобщение? – попита почти унесено Ван Ата.

– От около... – служителят провери на монитора. – От преди дванадесет часа, сър.

– Той смята ли, че похитителите са били четириръки? Защо не ме информирахте... – погледът на Ван Ата попадна на Банерджи, който смирено седеше до лакътя на Чалопин. – Защо Охраната не ме уведоми незабавно?

– По времето, когато ни докладваха за инцидента, вие не отговаряхте – каза безизразно капитанът. – Оттогава следим D-620. Той продължава да се движи право към Родео. Не отговаря на повикванията ни.

– Какво смятате да правите по въпроса?

– Следим ситуацията. Все още не съм получил конкретни разпореждания.

– Защо не? Къде е Норис? – Норис беше изпълнителният директор на цялата област на Родео. Той трябваше да е в течение на нещата. Наистина, Проект Кей не беше точно под негово командване, тъй като Ван Ата бе докладвал директно на Управлението на Компанията.

– Д-р Норис – каза Чалопин – е на конференция по развитието на материалите на Земята. В негово отсъствие аз действам като изпълнителен директор. С капитан Банерджи обсъдихме възможността да вземе хората си, Охранителна Совалка Три и Освободителна совалка и да се опита да се прикачи към отвлечения кораб. Все още не сме сигурни кои са тези хора, нито пък какво искат. Но те са взели заложник, искат да им обърнем внимание. Затова ги оставихме да продължат, докато се *опитваме* да съберем повече информация за тях. Това – тя го погледна изпитателно – ни отвежда при вас, мистър Ван Ата. Този инцидент свързан ли е по някакъв начин с кризата на Селище Кей?

– Не виждам как... – започна Ван Ата и млъкна, защото изведнъж разбра. – Кучи син... – измънка той.

– О, Кришна – възкликна д-р Йей и се премести да вижда по-добре полуразглобеното Селище, което се носеше в орбита далеч над тях. – Не може да бъде...

– Граф е полудял. Той е луд, този човек е мегаломан. Той не може да *направи* това... – фактите неумолимо проблясваха в ума на Ван Ата. Разрушено Селище... по-голямата част от второстепенните компоненти липсват... Едва ли би могло да бъде изведено от Хиперкораб през тесния проход... Цялото проклето нещо... – Те отвличат всичко, проклетите да са! – извика на глас Ван Ата.

Йей закърши ръце:

– Никога няма да успеят. Та те са деца! Той ги обрича на смърт! Това е престъпление!

Капитан Банерджи и администраторът на совалката се спогледаха. Банерджи сви устни и посочи с ръка към нея, сякаш за да каже: „Първо дамте.“

– Мислиш ли, че има връзка между двата инцидента? – настоя Чалопин.

Ван Ата също крачеше напред назад, сякаш така щеше да успее да види Селището под по-добър ъгъл:

– Проклетата работа!

Йей отговори вместо него:

– Да, така смятаме.

Ван Ата продължи да крачи:

– Господи, ама те вече са го разглобили! Ние няма да имаме време да ги притиснем с провизиите. Ще се наложи да ги спрем по някакъв друг начин.

– Работниците на Проект Кей са много разочаровани от внезапното прекратяване на Проекта – обясни Йей. – Те откриха предварително истината. Страхуваха се да не ги оставят долу, защото не бяха пригодени за гравитацията. Нямахме начин да им обясня нещата постепенно. Смятам, че те всъщност се опитват да... избягат по някакъв начин.

Капитан Банерджи се ококори. Той се приведе към конзолата и се вторачи в екрана:

– Ако помислим за бавния охлюв – смотолевы той, – който носи къщата си на гърба. Излезе ли на разходка в дъждовен ден, няма нужда да се притеснява за обратния път...

Ван Ата се отдалечи на половин метър от внезапния поетичен изблик на капитана от Охраната.

– Оръжие – извика Ван Ата. – С какво оръжие разполага Охраната?

– Пистолети – отговори Банерджи и се изправи, изучавайки десния си палец. Имаше ли присмех в очите му? Не, не би посмял.

– Искам да кажа на совалката – ядоса се Ван Ата. – Прикрепени за кораба оръжия. Зъби. Не можем да заплашваме без зъби.

– Има два лазера със средна мощност, монтирани на кораба. Последният път когато ги използвахме, беше, чакай да видя, за да запоим дълга преграда поради наводнението, което заплашваше изследователския лагер.

– Да, ами това поне е повече от онова, което *те* имат – развълнува се Ван Ата. – Можем да атакуваме Селището... или Хиперкораба... и двете неща всъщност. Главното е да им попречим да се свържат. Да, първо Скачащия кораб. Без него Селището е мишена, с което спокойно можем да се справим. Охраняемата ви совалка заредена ли е с гориво, готова ли е за излитане, Банерджи?

Д-р Йей беше пребледняла:

– Почакайте! Кой говори за атака? Та ние не сме осъществили дори вербален контакт все още. Ако похитителите наистина са четириръчки, сигурна съм, че ще успее да ги убеди да се вслушат в разумните...

– Твърде късно е за разум. Ситуацията изисква *действие*. – Унижението изгаряше стомаха на Ван Ата, прималяваше му от страх. Когато властите на Компанията откриеха до каква степен е изгубил контрол...

ами, по-добре да си възвърнеш контрола дотогава.

– Да, но... – Йей облиза устни. – Няма нищо, ако ги заплашим, но действителното използване на сила е опасно... Може да доведе до разруха... Не е ли по-добре първо да получиш разрешение? Ако нещата потръгнат зле, сигурна съм, няма да ти е приятно да носиш цялата отговорност.

Ван Ата се поколеба:

– Ще отнеме прекалено много време – възпротиви се той най-накрая. – Може би ден, за да отида до шаба на Ориент IV и да се върна. А ако решат, че е твърде рисковано и препратят всичко до Апмад на Земята, ще минат няколко дни преди да получим отговор.

– Но това ще продължи няколко дни, нали? – Йей го гледаше настоятелно. – Дори ако успеят да прикачат Селището към Хиперкораб, те няма да могат да го обърнат и да заминат като бърз куриер. Няма да издържи на напрежението, ще им трябва твърде много гориво. Все още имаме достатъчно време. Не е ли по-добре да получим разрешение, за всеки случай? Тогава, ако нещо се провали... няма *ти* да си виновен.

– Ами... – Ван Ата пак се разколеба. Колко типично за слабохарактерната нерешителна Йей. Можеше да си я представи: „*А сега, нека да седнем и да обсъдим това като разумни хора...*“ Не обичаше тя да му казва какво да прави. Но все пак, в думите ѝ имаше смисъл. Да покриеш задника си беше фундаментално правило дори за силните в борбата за оцеляване.

– Ами... не, дявол да го вземе! Едно нещо мога със сигурност да гарантирам. Галактически Технологии няма да искат това фиаско да се разчуе. Последното нещо, което желаят, е да се разчуе за любимите им мутанти. По-добре ще е за нас да се справим с проблема в границите на Родео. – Той се обърна към Банерджи. – Ето я и първата възможност. Ти и твоите хора трябва да върнете Хиперкораба обратно или поне да го обезвредите.

– Това – отбеляза Банерджи във въздуха – ще бъде проява на вандализъм. Освен това, както беше отбелязано по-рано, Охраната не е под ваше командване, мистър Ван Ата. – Той открито погледна шефа си, която стоеше и слушаше, подръпвайки загрижено кичур от косата си, избягал от безупречната ѝ прическа.

– Наистина – съгласи се тя. – Селището може и да е ваш проблем, мистър Ван Ата, но отвлечането на Хиперкораба попада под моя юрисдикция. Там все още се намира моя товарна совалка, въпреки че от Трансферна Станция докладвах, че са събрали екипажа си.

Ван Ата пухтеше и се чудеше какво да прави. Ограничен. Някакви проклетни жени му ограничаваха действията. Изведнъж осъзна, че Йей се цели в униформата на Чалопин и беше отбелязала гол наистина.

– Така значи – каза най-накрая той през зъби, – ще отнесем въпроса към щаба. И ще видим кой за какво отговаря.

Д-р Йей затвори за миг очи с облекчение. По заповед на Чалопин служителят при комуникационната конзола започна да подготвя системата си за обърканото съобщение към щаба – щеше да го изпрати със скоростта на светлината към станцията на тесния проход, оттам щяха да го препратят по следващия възможен начин към получателя му.

– Междувременно – обърна се Ван Ата към Чалопин – какво смятате да правите по отношение на *вашия* – той наблегна саркастично на думата – отвлечен кораб?

– Ще действаме внимателно – отговори безизразно тя. – Ние все пак смятаме, че става дума за заложници.

– Също така не сме сигурни дали всички от служителите на Галактически Технологии са във от Селището – отбеляза д-р Йей.

Ван Ата изсумтя. Не виждаше начин да й противоречи. Но ако там все още имаше задържани земни, началниците над него трябваше да осъзнаят нуждата от бърз и решителен отговор. Той трябваше да се обади в Трансферна Станция и да се свърже с властите. Ако всички тези празнодумци и идиоти смятаха да го накарат да стои със скръстени ръце следващите няколко дни, той поне можеше да изложи плановете си за действие, когато щяха да му позволят такава.

А той беше сигурен, че рано или късно щеше да получи разрешение. Не беше пропуснал да разбере, че Апмад изпитва ужас от четириръките. Когато съобщението за тази бъркотия се озовеше на бюрото й, кожата й щеше да настръхне, със или без заложници. Ван Ата присви очи:

– Хей – каза той изведнъж, – не сме толкова безпомощни, колкото си мислите. Ще играем според правилата. *Аз също имам заложник!*

– Ти? – озадачи се д-р Йей.

– Точно така. Почти бях забравил. Онзи проклет четирирък Тони е тук!

Тони беше любимецът на Граф, а на онази малка курва бе любимият тъпкач. Сигурно тя беше един от водачите. Ако не успееше да си го върне, с него беше свършено. Той подскочи от радост:

– Хайде, Йей! Онези малки гадняри ще отговорят на мига!

Скачащите пилоти можеха да се закълнат, че тези кораби бяха красиви, но всъщност Хиперкорабът не беше нищо повече от мутирала механична стръв. Така си мислеше Лео, докато D-620 минаваше тихо пред погледа му. В издутата предна част се намираха контролната кабина и няколко кабинни на екипажа, защитени от евентуалните материални рискове при ускорение с наслоена метална защита и от радиацията с невидим магнитен конус. Извити назад се протягаха четири огромни, взаимно свързани ръкава. В два от тях се помещаваха двигатели за нормално космическо пространство, другите два съдържаха същината на кораба, генераторни теглички на Неклиновото поле, които завъртаха кораба през тясното пространство по време на скока. Огромното пространство между четирите ръкава обикновено се заемаше от товарни отделения. Чудноватият кораб щеше да изглежда по-смислен, когато пространството бѐдеше запълнено с модулите на Селището, реши Лео. В този момент той дори би могъл да го нарече красив.

D-620 мина близо до Селището и угаси двигателите си. Изведнѐж огромното товарно пространство се озари от светлини, сякаш ги приветстваше: *Добре дошли*.

Погледът на Лео се задържа за миг върху секцията на екипажа, с ъгълчето на окото си видя как отделението на персонала се отделя от Хиперкораба и отплува към модулите на Селището. Някои се прибираше вкъщи. Силвър? Ти? Трябваше да говори с Ти възможно най-бързо. Почувства как неосъзнаваното доскоро притеснение го напуска. „Силвър е жива и здрава“, хвана се да мисли той. *Всички са тук*. Но все още не бяха в безопасност. Той активира връзката си с екипажа от четириръки.

Тридесет минути по-късно Лео си отдѐхна, защото първият модул се намести без проблеми в прегръдката на D-620. За един миг го завладя кошмар, който не можа да разсее и с проверката на изчисленията. Беше си представил, че нещо не е наред и всичко се забавя безкрайно, докато се поправи, фактът, че все още не бяха чули отдолу нищо, освен непрестанните молби за комуникация, не му даваше достатъчно увереност. Управлението на Галактически Технологии на Родео щеше да отвърне по някакъв начин, но той не знаеше как да посрещне атаката преди да разбере от какъв характер ще е тя. Очевидната парализа на Родео нямаше да продължи още дълго.

Вече се зазоряваше. Навярно д-р Минченко щеше да измисли нещо

за пулсиращата му глава, нещо, с което да замести осемте часа сън, които не можеше да си позволи. Лео включи канала на водачите на работната група.

– Боби, поеми поста на ръководител. Влизам вътре. Прамод, доведи отряда си веднага щом се закрепил и последната връзка. Боби, увери се, че вторият модул е здраво закрепен преди да наместиш и запечаташ всички крайни въздушни люкове. Разбра ли?

– Да, Лео. Напълно. – Боби помахна с разбиране от далечния край на модула с една от долните си ръце.

Лео се обърна и в този миг един от едноместните обслужващи кораби, който помагаше за наместването на модула, се отдели и се завъртя. Подготви се да се отдалечи и да помогне на следващия модул. Нещо изпуктя, Лео погледна и видя наситен син пушек. Въртенето се ускори.

„Това е неконтролируемо!“, помисли си Лео и очите му се разшириха. От бясното въртене очертанятията на кораба се замъглиха. Лео наблюдаваше вцепенен от ужас. Корабът отскочи от кожуха на мотора на един от Неклиновите ръкави на Хиперкораба и се прехвърли от другата страна.

Комуникационният канал на кораба прашаше от писъци.

– Вател! – извика Лео на четириръкото в най-близкия обслужващ кораб. – Тръгвай след нея!

Вторият кораб се завъртя и мина покрай него. Той видя как Вател му махва с ръка, че е разбрала заповедта. Лео спря непреодолимото си желание да потегли и той самият след тях. Дявол да го вземе! Какво можеше да направи? Вател трябваше да се справи.

Дали ставаше въпрос за грешка на човек или на четириръко? Дали беше дефект в механиката? Ами много скоро щеше да разбере. Ако спасяха кораба... Той прогони тази мисъл. Вместо това потегли към кожуха на мотора на Неклиновия ръкав.

Кожухът беше дълбоко вдлъбнат там, където корабът се беше ударил в него. Лео направи усилие да се успокои. „Това е само кожух, само защита срещу инциденти като този, нали така?“, мълвеше изплашено той, докато осветяваше с костюма си голям отвор в единия край.

О, Господи!

Аксиалното огледало беше пукнато. Широко три метра при елипсоидния си отвор, математически прецизно и полирано, то представляваше интегрална контролна повърхност на Скачащата система. Отразяваше, пропускаше или увеличаваше Неклиновото поле, генерирано от главните двигатели при команда на пилота. Пукнатината го беше

покрила цялото като паяжина. Студен титан, деформиран извън допустимите граници. Лео изпусна една дълбока въздишка.

Освети го и друг прожектор. Лео се обърна и откри зад себе си Прамод.

– Толкова ли е зле, колкото изглежда? – попита тихо Прамод.

– Да – въздъхна Лео.

– Не може... да се поправи със заваряване, нали? – Прамод продължи по-високо: – Какво ще правим?

Умора и страх – възможно най-лошата комбинация. Лео се опита да звучи както обикновено:

– Според данните на костюма ми трябва незабавно да влезем вътре и да си починем. После ще видим.

За голяма радост на Лео, докато той се освободи от костюма си, Вател беше спасил блуждаещия кораб и го бе върнал обратно. Оттам измъкнаха изплашен и наранен четирирък пилот.

– Блокира и не можах да се отдалеча – разплака се тя. – Какво ударих? Ударих ли някого? *Не исках* да изхвърля горивото, но това беше единственият начин, който успях да измисля, за да унищожа джета. Съжалявам...

Лео предположи, че е само на четиринадесет години:

– Откога си на смяна? – запита той.

– Откакто започнахме – подсмърчаше тя. Трепереше, всичките й четири ръце не можеха да си намерят място, докато се носеше край него. Той се въздържа да не я разтърси.

– Господи, дете, това прави двадесет и шест часа! Върви и си почини. Хапни нещо и поспи.

Тя го погледна озадачена:

– Всички горни части са откъснати и са се скупчили около Детското. Не мога да стигна дотам.

– Затова ли...? Виж, в момента нямаме достъп до три четвърти от Селището. Намери си място в някой ъгъл или където решиш. – Той се втрени за миг в просълзените й очи и добави: – *Позволено е*. – Явно беше, че си иска познатия спален чувал, но Лео нямаше как да й го осигури.

– Съвсем сама? – прошепна едва чуто.

Вероятно никога досега не бе спала с по-малко от седем други деца в стая, реши Лео. Пое си дълбоко и внимателно въздух. *Нямаше* да започне да й крещи, без значение колко добре щеше да му се отрази на нервите. Как все пак се замеси в тази детинска акция? Не можеше да си

спомни в момента.

– Ела! – Той я поведе за ръка през кабината, откри торба за мръсни дрехи, завърза я за стената и я напъха вътре. Само лицето ѝ остана да се вижда.

– Така. – Той опита да се усмихне. – Така е по-добре, нали?

– Благодаря, Лео – подсмъркна тя. – Съжалявам за кораба. И за горивото.

– Ще се погрижим – успокои я героично той. – Поспи, чуваш ли? Когато се събудиш, ще има достатъчно работа, нищо няма да пропуснеш. Хм... Лека нощ.

– Нощ...

В коридора той потри с ръце очите си.

Нямаше достъп към три четвърти от Селището? Стори му се като девет десети. И всички модули работеха със запасна енергия, чакаха да бъдат скачени към главния енергиен източник като ги стоварят в Хиперкораба. За сигурността и нормалното протичане на процесите в различните отделения бе изключително важно Селището да е изцяло реконструирано по най-бързия начин.

А колко време щеше да мине, докато всеки научи новото си място в пълния хаос. Планът бе направен с многобройни компромиси. Частите на Детското, например, можеха да влязат в интериорната група. Доковите и шлюзовете трябваше да гледат към космическото пространство. Отворите за отпадъка бяха прекъснати, съоръженията за енергията трябваше да се наместват, отделенията на Хранене, които сервираха около три хиляди ястия на ден, трябваше да имат някакъв достъп до склада... Щеше да бъде пълен кошмар, докато всеки не преустроише навиците си. И то ако всички групи с модули бяха наместени и закрепени на правилното място без негово наблюдение или дори *под* негово наблюдение. Лицето му беше пребледняло.

– Лео! – повика го познат мъжки глас.

С ядосано скръстени ръце по коридора се носеше Ти Гюлик. Силвър плуваше от дръжка на дръжка зад него, следвана от Прамод. Гюлик се хвана за една дръжка и спря пред Лео. Погледите на Лео и Силвър се срещнаха за едно объркано, кратко и мълчаливо „Здравей!“, преди Скачаният пилот да го притисне към стената.

– Какво направиха тези проклетите четириръки? Минахме през толкова проблеми, за да заловим този кораб и да го доведем тук. А първото нещо, което направихте вие, е да започнете да го разрушавате. Едва изключих двигателите! – Гласът му поутихна. – Този малък мутант ли –

той махна към Прамод – обърка нещата...?

Лео се прокашля:

– Един от обслужващите джетове блокира и се завъртя неконтролируемо. – „Терминът «непредотвратим инцидент» не е в речника ми, но разбира се, не мога да кажа, че е било грешка на четириръкото.“

– Хм – прокашля се Ти, – ами поне не се опитвате да го припишете на пилота... но каква е повредата все пак?

– Самата Неклинова пръчка не е ударена... – Ти си отдърхна, – но аксиалното огледало от титан при портала е строшено.

– Но това е ужасно! – простена Ти.

– Успокой се! Може би не е чак толкова зле. Вече имам една-две идеи. Така или иначе искам да поговорим. Когато превзехме Селището, тук имаше товарна совалка на док.

Ти го погледна подозрително:

– Късметлия си. И?

– Планирам, не е късмет. Нещо, което Силвър все още не знае... – Лео срещна погледа ѝ. Отрезвена, тя видимо се съсредоточи в думите му. – Не можахме да си върнем Тони преди да завземем Селището. Той все още е в болница долу на Родео.

– О, не – прошепна Силвър. – Има ли някаква...?

Лео потърка изтръпналото си чело.

– Може би. Не съм сигурен, че от военна гледна точка е оправдано, но не мисля, че ще се примирия със себе си, ако поне не се опитаме да го върнем. Д-р Минченко също обеща да дойде с нас, ако успеем някак да вземем и жена му. Тя също е долу.

– Д-р Минченко остана? – Силвър плесна с ръце. Наистина беше развълнувана. – О, чудесно!

– Само ако вземем жена му – обърна внимание Лео. – Имаме две причини да слезем долу. Имаме совалка, имаме пилот...

– О, не – започна Ти. – Чакайте сега...

– Освен това отчайващо се нуждаем от резервни части. Ако успеем да открием аксиално огледало в склада на Родео...

– Няма да намерите – прекъсна го рязко Ти. – Ремонтът на кораби се извършва единствено на Ориент IV. Всички резервни части са складирани там. Знам, защото веднъж имахме проблем и трябваше да чакам четири дни, за да пристигне ремонтен екипаж оттам. Родео изобщо не се занимава с Хиперкораби. – Той скръсти ръце.

– Страхувах се от това – каза бавно Лео. – Ами, има и друга възможност. Можем да се опитаме да направим ново, тук на място.

Ти заприлича на човек, който дъвче лимон:

– Граф, тези неща не се скалпват от парчета желязо. Знам много добре, че правят всичко наведнъж. Мисля, че съставните части трябва да могат да противодействат на потока на полето, а смукателната тръба е три метра широка в горния край! Работата е, че ги притискат с огромни преси. Ако трябва да бъдем точни – ще ви отнеме шест месеца да изпълните проект като този!

Лео преглътна, вдигна и двете си ръце и разпери пръсти. Ако беше четирирък, може би щеше да се изкуши да удвои часовете, но каза:

– Десет часа. Наистина бих искал да имам шест месеца. Долу. В лярна. С чудовищни машини със стоманени преси, точни до милимикрон... И водно охлаждане, и отбор асистенти, и неизчерпаем бюджет. Щях да направя десет хиляди копия. Ала ние нямаме нужда от десет хиляди. Има и друг начин. Бърз и мръсен начин, но единственият, за който имаме време. Но не мога да бъда *тук*, да фабрикувам аксиално огледало и в същото време да съм *там* долу и да освобождавам Тони. Четириръките не могат да отидат. Нуждая се от теб, Ти. Както имах нужда и да пилотираш совалката. Сега отново имам нужда от теб.

– Виж – започна Ти, – договорката беше, че ще се отърва от това чист при всички случаи. Галактически Технологии трябваше да си помислят, че съм бил отвлечен и че съм пилотирал с pistolет, опрян на челото. Хубав, прост, правдоподобен сценарий. Нещата се объркват твърде много. Дори да успея да се справя с подобна задача, те няма да повярват, че съм я изпълнил под заплаха. Какво ме е спряло да излети долу и да не се върна? Това е въпрос, който ще ми зададат, можем да се обзаложим. Не, дявол да го вземе! На никаква цена – нито признателност, нито пари ме вълнуват!

– Знам – изръмжа Лео. – И двете ти ги бяхме предложили. – Ти го зяпна, но той извърна поглед към очите на Силвър.

Откъм коридора се чу тънък глас:

– Лео? Лео...!

– Тук! – отговори Лео. Какво има пък сега...?

Към тях се спусна едно от малките четириръки:

– Лео! Навсякъде те търсихме. Ела бързо!

– Какво има?

– Спешно съобщение. По комуникационния канал. Отдолу.

– Ние не отговаряме на съобщенията им. Тотално затъмнение, спомняш ли си? Колкото по-малко информация им предоставяме, толкова повече време ще им отнеме да решат какво да правят с нас.

– Но това е Тони!

Стомахът на Лео се сви и той тръгна след вестоносеца. Пребледняла, Силвър, а след нея и другите го последваха.

Екранът показваше ясна картина – болнично легло. Тони се притискаше плътно към облегалката и гледаше право в обектива. Носеше фланелка и къси панталони. Долният му ляв бицепс бе в бяла превръзка. Тялото му изглеждаше вдървено. Явно беше завързан. Лицето му изглеждаше сбръчкано. Сините му очи трескаво кръжаха вдясно от леглото, където се намираще Брус Ван Ата. Приличаше на изплашено пони.

– Отне ти много време да отговориш на обаждането, Граф – каза Ван Ата и се ухили неприветливо.

Лео преглътна:

– Здравей, Тони. Не сме те забравили. Клер и Анди са добре и са отново заедно...

– Не говори, а слушай, Граф – прекъсна го Ван Ата. Той си играеше с контролния панел. – Така. Току-що прекъснах звука така, че можеш да си спестиш въздишките. Добре, Тони. – Ван Ата сръга четириръкото с пръчка в сребрист цвят. „Какво беше това?“, зачуди се изплашен Лео. – Кажи си думите!

Тони премести поглед към безмълвния видеообраз и очите му се разшириха тревожно. Той пое дълбоко въздух и започна:

– Каквото и да правиш, Лео, продължи го! Не мисли за мен! Спаси Клер, спаси Анди...

Образът изчезна рязко от екрана, въпреки че аудио-сигнала остана отворен още миг. Дочу се странен звук от тъп удар и вик. Ван Ата изпсува: „Млъквай, лайно такова!“ и после звукът прекъсна.

Лео откри, че е хванал една от ръцете на Силвър.

– Клер е тръгнала – каза бавно Силвър. – Искаше да присъства на този разговор.

Очите на Лео срещнаха нейните:

– Мисля, че е по-добре да я отклониш.

Силвър кимна и бавно се извърна.

Екранът отново просветна. Тони тихо се бе спотаил в далечния край на леглото, с наведена глава и ръце върху лицето. Очите на Ван Ата проблясваха злобно, докато се олюляваше бесен.

– Очевидно хлапето се учи бавно – озъби се Ван Ата на Лео. – Ще го кажа ясно и кратко, Граф. Можеш да държиш заложници, но ако само

ги докоснеш, ще те осъдят във всеки съд в галактиката. *Аз* имам заложник, на когото мога да направя каквото си поискам, при това легално. Ако си мислиш, че няма да го извърша, само ме предизвикай. Много скоро ще изпратим совалка от Охраната, която да възобнови реда. И ти *ще* съдействаш на екипа ни. – Той вдигна сребрилата пръчка и натисна нещо. Лео видя как от върха ѝ изхвърча електрическа искра. – Това е прост уред, но мога да направя чудеса с него, ако ме принудиш. Не ме принуждавай, Лео!

– Никой не те принуждава... – започна Лео.

– О! – прекъсна го Ван Ата – Почакай за минута... – Той натисна нещо на контрола. – Сега вече мога да те чуя. И по-добре кажи нещо, което искам да чуя.

– Никой тук не може да те накара да извършиш каквото и да било – скръцна Лео. – Каквото и да направиш, ще го направиш по собствено усмотрение. Ние нямаме никакви заложници. Това, което имаме, са трима доброволци, които избрах да останат заради... заради съвестта си, предполагам.

– Ако Минченко е един от тях, по-добре внимавай за гърба си, Лео. По дяволите съвестта, той иска да царува над тази малка империя. Ти си глупак, Граф! Виж... – Ван Ата махна към някого. – Ела да поговорите на неговия език, Йей.

Д-р Йей пристъпи вдървено напред, срещна очите на Лео и навлажни устните си:

– Мистър Граф, моля ви, спрете тази лудост! Това, което се опитвате да направите, е ужасно опасно, от всичко, което разбирам... – Ван Ата илюстрира това като размаха електрическата пръчка над главата ѝ със зловеща усмивка. Тя му хвърли един раздразнен поглед, но нищо не каза и продължи мрачно: – Предайте се сега и щетите ще могат поне да бъдат минимизирани. Моля ви! Заради всички. Вие можете да спрете това.

Лео замълча за миг, после се наклони напред:

– Д-р Йей, аз съм на четиридесет и пет хиляди километра от вас. Вие сте в същата стая... *Вие* го спрете! – Той изключи връзката и се понесе в мъртва тишина.

– Разумно ли е това? – задави се Ти.

– Не знам – поклати глава Лео. – Но без публика, няма смисъл да правиш шоу, нали?

– Това игра ли беше? Колко ли далеч ще отиде този човек?

– Едно време имаше доста неконтролируем нрав, когато се

разгневеше. Винаги е побеснявал, щом някой наруши собствения му интерес. Но както сам си забелязал, хм, отплатата в тази работа при този хаос не е голяма. Не знам докъде ще стигнем.

След дълга пауза Ти каза:

– Имаш ли, хм, още нужда от пилот на совалка, Лео?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Силвър стисна силно облегалките на седалката на пилота от страх и вѐдушевление. Долните ѝ ръце се свиха в края на седалката, търсейки опора. Намалването на скоростта и гравитацията я блъснаха. Тя дори освободи една от ръцете си, за да се увери, че коланите през раменете ѝ са добре закрепени. Совалката промени положението си и Родео изпълни погледа им. Червени пустинни планини, скалисти и властни, се изви-ваха под тях, приближавайки ги с всеки миг.

Ти беше до нея в седалката на командира, а ръцете и краката му едва докосваха контролния панел с леки, постоянни корекции. Очите му кръжаха от уред на уред, а после се зареяха в истинския хоризонт. Атмосферата бучеше над повърхността на совалката. Тя силно се разклати от мощна въздушна вълна. Силвър започваше да разбира защо Лео, въпреки очевидното му притеснение, че може да изгубят Ти долу, не беше го заменил със Зара или друг от обслужващите пилоти. Дори да изключим педалите за краката, приземяването на планета определено бе дисциплина, различна от плаването в безтегловност, особено с превозно средство с размерите почти на модул от Селището.

– Ето го мъртвото езеро – кимна Ти напред. Говореше ѝ без да сваля очи от уредите. – Точно на хоризонта.

– По... по-трудно ли ще бъде приземяването, отколкото скачването на совалка? – попита разтревожена Силвър.

– Няма проблеми – усмихна се Ти. – Дори е по-лесно. Това е широка равнина. Една от нашите алтернативни писти за извънредни случаи. Избегнем ли доловете на север и сме вкъщи.

– О – поуспокои се Силвър, – не мислех, че си идвал тук и преди.

– Ами, всъщност не съм – каза тихо Ти. – Не съм имал извънредни случаи досега... – Той отново се съсредоточи и Силвър реши, че вероятно не бива да му отвлича вниманието с разговори точно сега.

Тя надзърна от края на седалката си към д-р Минченко, който заемаше мястото на инженера зад тях, за да види как възприема всичко това. Той ѝ отвърна с язвителна усмивка, сякаш за да ѝ се скара, че се вълнува толкова много. Но тя забеляза, че и той също проверява коланите на седалката си.

Земята отдолу ги блъсна нагоре. Силвър почти съжаляваше, че не бяха почакали прикритието на нощта, за да извършат това приземяване.

Поне нямаше да може да види приближаващата я смърт. Тя, разбира се, можеше да затвори очите... Затвори очите си, но почти веднага ги отвори. Защо да пропуска последното събитие в живота си? Тя съжаляваше, че Лео никога не я бе пожелал. Сигурна беше, че и той страда от прекален стрес. По-бързо и по-бързо...

Совалката се блъсна, отскочи, изтрещя, олюля се и избуча над плоската напукана повърхност. Съжаляваше, че *тя* никога не бе пожелала Лео. Наистина, можеш да умреш, докато чакаш някой друг да започне живота ти вместо теб. Коланите на седалката прорязаха гърдите ѝ, когато намаляването на скоростта я издърпа напред и зъбите ѝ се разтракаха от ревящата вибрация.

– Не е толкова спокойно като при скачване – изкрещя ухилен Ти. Най-накрая ѝ отдели широка усмивка. – Но е достатъчно добре за компанията...

Добре, никой друг не бръщолевеше от ужас. Може би това беше начинът за приземяване. Спряха доста прилично в средата на... никъде. Назъбени карминови планини обграждаха празния хоризонт. Всичко утихна.

– Ами – каза Ти, – ето ни и нас... – Той се освободи от коланите и се обърна към д-р Минченко, който се измъкваше от седалката на инженера: – Сега какво?

– Ако бъдеш така добър – каза д-р Минченко – да ни предложиш план на околностите...

Няколко пъти мониторът бавно потърси по хоризонта, докато минутите цъкаха в главата на Силвър. Гравитацията, откри Силвър, не беше толкова ужасно нещо, колкото я бе описвала Клер. Приличаше на преживяването под ускорение по пътя към тесния проход, само че много тиха и без вибрации, или като на Трансферна Станция, но много по-силна. Щеше да ѝ е по-добре, ако седалката беше пригодена за тялото ѝ.

– Какво ще стане, ако Контролът на Движението на Родео са ни видели да се приземяваме? – попита тя. – Ами ако Галактически Технологии пристигнат първи?

– Много по-ужасно е да си помислим, че Контролът на Движението ни е пропуснал – каза Ти. – А що се отнася до това кой ще стигне тук пръв... ами, как смятате д-р Минченко?

– Мм – изръмжа той мрачно. После лицето му светна. Наклони се напред и се втренчи в монитора. Посочи с пръст малко петно на екрана, може би на петнадесет километра от тях.

– Пясъчният дявол? – попита Ти. Очевидно се опитваше да

контролира надеждите си.

Петното влезе във фокус.

– Джип – каза д-р Минченко и се усмихна доволно: – О, *добро* момиче.

Петното прерасна във вихрушка от оранжев прах зад джипа. Пет минути по-късно колата спря пред люка на совалката, фигурата под об-лака прах спря да си сложи кислородна маска, след което страничната стълба се спусна.

Д-р Минченко намести кислородната си маска и следван от Ти се втурна по стълбата на совалката, за да помогне на крехката жена с посребрели коси, която изнемогваше под пакети с чудновата форма. С оче-видно доволство тя подаде всичките на мъжете освен един голям черен куфар, който много приличаше на лъжица. Притискаше го към гърдите си, точно както Клер държеше Анди. Д-р Минченко нетърпеливо поведе дамата си към въздушния люк. Коленете му изглеждаха вдървени. Ми-наха по стълбата и вече можеха да свалят кислородните си маски и да говорят.

– Добре ли си, Уорън? – попита госпожа Минченко.

– Страхотно се чувствам – увери я той.

– Почти нищо не успях да донеса. Не знаех какво да взема.

– Помисли за огромното количество пари, които ще спестим от так-си за пътуване.

Силвър бе очарована от начина, по който гравитацията придаваше форма на дрехите на госпожа Минченко. Полата беше от топъл, тъмен плат със сребристо коланче през кръста, падаше на меки волани около глезените ѝ. Ризата ѝ се вълнуваше при всяко нейно движение.

– Абсолютна лудост! Твърде стари сме за бегълци. Трябваше да изоставя клавиесина си!

Д-р Минченко я потупа с разбиране по рамото:

– И без това нямаше да работи в безтегловност... Не може да се свири на него при липса на гравитация. – Гласът му звучеше притеснено и забързано. – Но те се опитаха да убият моите четириръки, Айви!

– Да, да, разбирам – госпожа Минченко се усмихна някак безучаст-но и насила на Силвър, която висеше с една ръка на колана и слушаше: – Ти трябва да си Силвър?

– Да, госпожо Минченко – каза Силвър с най-учтивия си тон, оста-нала без дъх. Тази жена беше най-възрастният земен, когото Силвър ня-кога бе виждала, като изключеше д-р Минченко и самия д-р Кей.

– Трябва да вървим да вземем Тони – прокашля се д-р Минченко. –

Ще се върнем веднага щом можем. Силвър ще ти помогне, тя е много добра. Грижете се за кораба!

Двамата мъже излязоха бързо и след миг джипът летеше през пустинния пейзаж.

Силвър и госпожа Минченко останаха да се разучават една друга.

– Ами – обади се Минченко.

– Съжалявам, че е трябвало да оставите нещата си – каза неуверено Силвър.

– Хм. Е, не мога да кажа, че съжалявам заедно заминавам оттук. –

Погледът на Минченко около совалката показва, че има предвид Родео.

Тръгнаха напред към кабината на пилота и седнаха. Мониторът сканира монотонния хоризонт. Госпожа Минченко все още стискаше към гърдите си огромния куфар с форма на лъжица. Силвър се качи на стола си и опита да си представи какво ли е да си женен за някого два пъти по-дълго време от собствения ѝ живот. Била ли е млада някога госпожа Минченко? Д-р Минченко със сигурност винаги си е бил стар.

– Как се омъжихте за д-р Минченко? – попита Силвър.

– Понякога се чудя – промълви сухо жената сякаш на себе си.

– Медицинска сестра ли бяхте или лаборантка?

Тя погледна нагоре усмихната:

– Не, скъпа, никога не съм работила в биотехнологиите. Слава Богу! – Ръката ѝ поглади черния куфар. – Аз съм музикант. Донякъде.

Силвър наостри уши:

– Синтетично видео? Вие програмирате? Имахме няколко филма в библиотеката, в библиотеката на компанията.

Госпожа Минченко изкриви устни в полуусмивка:

– Няма нищо синтетично в това, което правя – аз съм регистриран изпълнител на историческа музика. Съхранявам живи старите техники. Мисли за мен като за жива музейна изложба. Може би се нуждая малко от почистване на прахта... Само няколко паяжини висят от лакътя ми...

– Тя отключи куфара си и го отвори пред погледа на Силвър. Обгорено червеникаво дърво, гладко като сатен улови и заигра с цветните светлини на кабината. Госпожа Минченко вдигна инструмента и го залепи под брадичката си: – Това е цигулка.

– Виждала съм ги на снимка – отвърна Силвър. – Истинска ли е?

Госпожа Минченко се усмихна и прокара лъка по струните. Музиката се лееше... нагоре-надолу като... като четириръчки деца в салона, това бе единственото сравнение, което можа да измисли Силвър. Мощността бе изумителна.

– Къде се свързват тези жици с говорителите? – заинтересува се Силвър, протягайки долните си ръце и шия.

– Няма говорители. Целият звук идва от дървото.

– Но той изпълни кабината!

– *Този* инструмент може да изпълни цяла концертна зала.

– Ти... свириш на концерти?

– Някога, когато бях много млада... На твоята възраст... Посещавах училище, където преподаваха такива умения. Единственото училище по музика на моята планета. Колониален свят, знаеш, няма много време за изкуство. Имаше конкурс... Победителят щеше да пътува до Земята. Очаквах го записи, кариера. Както и стана с него. Но звукозаписната компания, която спонсорираше конкурса, се интересувахе само от най-доброто. *Аз* бях втора... – Гласът ѝ угасна във въздишка. – *Аз* останах с добро лично постижение, за което никой не искаше и да чуе. Когато пуснеш диск, чуваш най-доброто не само от моя свят, но и от цялата галактика. За щастие тогава срещнах Уорън. Постоянният ми патрон и единствената ми публика. Вероятно, защото не исках да правя кариера от това, ние се местехме толкова често в онези дни. Той завършваше училище и започваше работа в Галактически Технологии. Преподавах тук и там на заинтересувани антиквари... – Тя наведе глава към Силвър. – Учиха ли те на музика наред с всички други неща, които са ти преподавали на онзи сателит?

– Когато бяхме малки, учехме няколко песни – засрами се Силвър. – Тогава имаше флейтови свирки. Но не за дълго.

– Флейтови свирки?

– Малки пластмасови неща, които надувахме. *Те* бяха истински. Една от майките от Детското ги беше донесла, когато бях... бях на осем. Но някак те започнаха да се увеличават и да вдигат много шум. Хората започнаха да се оплакват от... хм, свиренето. И тя трябваше да ги прибере обратно.

– Разбирам. Уорън никога не е споменават за флейтовите свирки... – сбърчи вежди Минченко. – А... какви песни пеехте?

– О... – Силвър си пое въздух и запя: – Рой Джо Бектър, Рой Джо Бектър, четириръко от шарения спектър. Червено, оранжево, жълто, зелено и синьо, тъмно синьо, лилаво, всичките са за теб... – Тя млъкна и се изчерви. Гласът ѝ звучеше несигурен и слаб в сравнение с тази изумителна цигулка.

– Да – неочаквано госпожа Минченко се задави. Но очите ѝ светеха така, че Силвър не вярваше да я е обидила. – О, Уорън – въздъхна тя, –

нещата, за които трябва да отговаряш...

– Мога ли... – започна Силвър и спря. Разбира се, че няма да й позволят да докосне тази пищна антика. Ами ако за миг забравеше да я държи както трябва и гравитацията я измъкнеше от ръцете й?

– Да посвириш? – довърши мисълта й госпожа Минченко. – Защо не? И без това имаме малко време за убиване тук.

– Страхувам се...

– Шт. О, аз я пазех. Години наред не бях свирила на нея. Стоеше заключена в трезор при контролирана температура... мъртва. По-късно започнах да се чудя за какво я пазя. Тук и сега. Вдигни брадичка, така. Прихвани, така – госпожа Минченко намести пръстите на Силвър около грифа на цигулката. – Какви красиви дълги пръсти имаш, скъпа. И, въ... колко *много*. Чудя се...

– Какво? – настоя за продължение Силвър.

– Хм! Ами, просто си представих четириръко в безтегловност с дванадесет струнна китара. Ако не беше притисната на стола, както си сега, ти можеше да повдигнеш долната си ръка нагоре...

Може би беше игра на светлината от слънцето на Родео, което потъваше на запад към назъбения хоризонт и изпращаше червените си лъчи през прозорците на кабината, но очите на госпожа Минченко заблестяха:

– Сега извий пръстите си, така...

Огън.

Първият проблем беше да намерят достатъчно парчета чист титан около Селището, да ги добавят към счупеното аксиално огледало, за да могат да си позволят неизбежните загуби по време на преработката. Четиридесет процента допълнителен материал щеше да бъде достатъчен на Лео да се чувства по-спокойно.

Трябваше да има цистерни от титан за мръсните течности – една, да кажем, сто литрова цистерна щеше да им свърши работа. В първия отчаян час на претърсването Лео започна да се отчайва, че планът му ще претърпи крах точно на Стъпка Първа. Но след това откри титан точно в Хранене. Хладилник, пълен с титанови кутии, всяка от които тежеше около половин кило. Различните съдържания бяха трескаво изпразнени във всякакви други заместители.

Вторият проблем беше да открият място за работа. Прамод бе посочил един от изоставените модули на Селището, цилиндър с четири

метра диаметър. Два часа пробиваха отстрани дупки за вход. Напълниха единия му край с всичките парчета метални проводници, които успяха да открият. После покриха масата с още материал от изоставена обвивка на модул на Селището, толкова огледално изгладена, колкото можеха да постигнат в плитката вдлъбната форма на внимателно изчисления свод, който обхождаше диаметъра на модула.

Сега тяхната маса от парчета титан висеше безтегловна в центъра на модула. Счупените парчета аксиално огледало и изгладените кутии от храна бяха хванати заедно с жици чист титан. Плътният сив метал лъщеше и блестеше под прожекторите и отражението на сноп остри слънчеви лъчи, които проникваха през входовете.

Лео огледа за последно камерата. Четири четириръчки в работни костюми ръководеха лазерната част, която обвиваше стените и стягаше масата от титан. Измервателните инструменти на Лео се носеха завързани към колана му, готови за използване. Беше време. Лео натисна контрола на скафандъра и затъмни платката пред лицето си.

– Пуснете огън – нареди Лео по комуникатора на костюма си.

Четири лазерни лъча изскочиха едновременно и се изляха в изрезките метал. Първите няколко минути сякаш нищо не се случи. После масата започна да свети в тъмно червено, светло червено, жълто, бяло. Една от предишните кутии за храна видимо започна да хлътва, преливайки се в бъркотията. Четириръчките продължиха да вливат енергия.

Масата леко се раздвижи, така отчетоха уредите на Лео, въпреки че ефектът все още не беше видим за просто око:

– Четвърта група, увеличете с десет процента – инструктира Лео. Едно от четириръчките натисна с долна длан контролната кутия. Раздвижването спря. Добре, сливането ставаше. Лео си бе представял ужасни неща: как разтопената маса метал тръгва към страничната стена или по-зле, фатално поглъща някого. Но самите лъчи, които я разтопяваха, изглеждаха достатъчни да овладеят движенията ѝ, поне в отсъствието на по-силни източници в момента.

Сега разтопяването бе очевидно. Металът се превърна в бяло блестящо петно течност, което се носеше във вакуума и се опитваше да приеме формата на идеална сфера. „Момче, дали този материал ще бъде чист, когато свършим“, запита се Лео доволно.

Той прегледа монитора си. Бяха стигнали мига на критичното решение. Кога да престанат? Трябваше да влеят достатъчно енергия, за да постигнат абсолютно еднакво разтопяване във всички точки, не трябваше да останат буци в средата на огнената течност. Но не трябваше да

прекаляват. Въпреки че не беше видимо за окото, Лео знаеше, че през онова мехурче изтича метална пара, част от изчислените загуби.

Много по-важно беше всяка килокалория, която поглъщаше тази маса титан, да бъде върната. Формата, която той се опитваше да постигне, щеше да противодейства на медния калъп с голямо количество вода, която да отведе топлината при желани обороти... Еднокристално равномерно охлаждане, така се наричаше. Ами, поне беше измислил как да постигне равномерното...

– Прекъснете огъня – нареди Лео.

И ето я тяхната сфера от разтопен метал, синьо-бяла от високата температура, перфектна. Лео няколко пъти провери центровката и накара втори лазер да я обстреля още половин секунда.

– Добре – каза Лео в конзолата на костюма си. – Сега нека махнем от този модул всичко, което трябва, и да проверим внимателно това, което остава. Последното нещо, от което се нуждаем в момента, е някой да изпусне гаечния си ключ в супника, нали?

Лео се присъедини към четириръкните, които безцеремонно избутваха оборудването си през изрязаните дупки отстрани на модула. Двама от лазерните оператори тръгнаха с оборудването, двама останаха с Лео. Той провери отново центровката, после всички се завързаха към стените.

– Готови ли сте, Зара? – извика той в микрофона на скафандъра си.

– Готови сме, Лео – отговори четириръкия пилот от обслужващия кораб, прикрепен към опустошената част на кърмата на модула.

– Запомни, направи го бавно и внимателно. Но точно. Представи си, че корабът ти е скалпел, а ти трябва да оперираш един от приятелите си или нещо такова.

– Правилно, Лео – в гласа й звучеше смях. „*Не се перчи, момиче*“, молеше се наум инженерът.

– Тръгвай щом си готова.

– Тръгвам. Чакайте ме там!

В началото не се усети промяна. После коланите около Лео започнаха леко да го подръпват. Това, което се движеше, бе модулът на Селището, не разтопената топка титан, напомни си Лео. Металът не се помръдна. Задната стена се задвижи напред и погълна метала.

Работеше, Господи, работеше! Металният мехур докосна стената отзад, разстла се и се уталожил в плиткия си калъп.

– Увеличете скоростта! – извика Лео в конзолата. Корабът се надигна, разтопеният титанов кръг се разстла, ръбовете му стигнаха желани

диаметър около три метра. Яркият блясък вече бе изчезнал. Създаване на титанова заготовка с контролирана дебелина, готова (след охлаждане) за експлозивно отливане в крайна изцяла форма.

– Стабилизирайте! Така ще се получи.

Равномерно охлаждане? Ами, не точно. Лео се притесняваше, че вероятно няма да постигнат перфектно вътрешно еднокристално замразяване. Но щеше да се получи добре, достатъчно добре, дотолкова, че да не трябва да го разтопяват отново и да започват всичко отначало. Те едва ли щяха да имат време да направят един от тези смукателни клапани. Не и два. А *кога* щеше да пристигне заплашителният отговор от Родео? Сигурно скоро.

Лео насочи термометъра си в задната стена. Охлаждаше се почти толкова бързо, колкото се бе надявал. Все още им трябваша няколко часа кръжене, докато металът освободи достатъчно топлина и се отдели от стената. За да могат да поддържат масата метал без опасност да я деформират.

– Добре, Боби, оставям ви със Зара да се погрижите тук – каза Лео. – Изглежда добре. Когато температурата падне до около петстотин степени по Целзий, задръжте. Ще се опитаме да подготвим крайното охлаждане и втората фаза на оформянето.

Внимателно, като се стараше да не причинява допълнителни вибрации, Лео освободи коланите от себе си и се изкачи към изходната дупка. От това разстояние той имаше чудесна гледка към D-620, сега натоварен повече от половината, както и към Родео отсреща. По-добре да не се бави...

Лео тръгна към Селището и фаза II от своята „Поправяй кораба, докато чакаш“ схема.

Слънцето залязваше над мъртвото езеро. Силвър се взираше неспокойно в монитора на кабината, докато докосна хоризонта, изсветлявайки и притъмнявайки всеки път, когато червеното кълбо на слънцето се търколеше наблизко.

– Ще им трябва поне още час, за да се върнат – каза госпожа Минченко като я наблюдаваше и отбеляза: – В най-добрия случай.

– Не търся тях – отговори Силвър.

– Хм – посребрената жена почука с дългите си, изваяни от възрастна пръсти по конзолата, откопча коланите и се облегна в седалката на помощник-пилота. Загледа се умислено в тавана на кабината: – Не,

предполагам, че не. Все пак, ако от Контрола на Движението на Галактически Технологии са ви видели да се приземявате и са изпратили реактивен джет за проучване, те вече трябваше да са тук. Може би все пак са пропуснали приземяването ви.

– Може би просто не са добре организирани – подхвърли Силвър. – И ще дойдат всеки момент.

Госпожа Минченко въздъхна:

– Много е вероятно. – Тя погледна Силвър и сви устни: – И какво ще направиш тогава?

– Имам оръжие – Силвър докосна лазерния поялник, който лежеше примамливо върху конзолата пред седалката на командващия полета, където се бе излегнала тя. – Но по-добре да не стрелям по никого повече. Не и ако мога да го избегна.

– Никой *друг*? – В гласа на госпожа Минченко се усети повишен респект.

Да стреляш по хората бе толкова *глупаво*, защо трябваше всички... всички!... толкова да се впечатляват? Силвър се раздразни. Човек щеше да си помисли, че е направила нещо наистина страхотно, все едно е открила ново лекарство за черното гниене на стеблата. Тя стисна устни.

Изведнъж зяпна и се наклони напред с поглед в монитора:

– О, о, ето и земна кола.

– Със сигурност не са нашите момчета – обезпокои се госпожа Минченко. – Чудя се, дали нещата не са тръгнали на зло?

– Това не е твоят джип – Силвър се колебаеше. Полегатите слънчеви лъчи се разпръскаха през праха и го превръщаха в нажежена димна завеса. – Мисля... че това е колата на Охраната на Галактически Технологии.

– О, скъпа! – изправи се Минченко. – И сега какво?

– Както и да е. Няма да отвариам люковете. Без значение какво ще стане.

След няколко минути колата спря на около петдесет метра от совалката. От покрива се вдигна и потрепери антена. Силвър включи комуникационната система. Чувстваше се страшно ограничено, тъй като не може да използва долните си ръце. Извика менюто с комуникационните канали от компютъра. Явно совалката имаше достъп до неограничен брой от тях. Аудиото на Охраната беше 9999. Тя го включи.

– Господи! Хей, вие там... отговорете!

– Да, какво искате? – обади се Силвър.

Настъпи напрегната пауза.

– Защо не отговаряте?

– Не знаех, че ме викате – отвърна Силвър.

– А-хъ, ами... тази товарна совалка е собственост на Галактически Технологии.

– Както и аз. И?

– Ъ? Вижте, госпожо, говори сержант форс от Охраната на Галактически Технологии. Трябва да се предадете и да ни върнете совалката.

Един глас зад него, не достатъчно приглушен, попита:

– Хей, Берн... мислиш ли, че ще ни дадат десетте процента бонус за връщане на откраднатото имущество в *този* случай?

– Мечтай си – изръмжа друг, – никой няма да *ни* даде четвърт милион.

Госпожа Минченко вдигна ръка и се наклони напред, за да се наме- си, разтреперана:

– Млади момко, говори Айви Минченко. Съпругът ми, д-р Минчен- ко, командваше този кораб, за да се отзове на неотложно медицинско повикване. Това не само че е негово право, но и изпълнение на дълга. Наредбите на Галактически Технологии изискват от *вас* да помогнете, а не да му пречите.

Отвърнаха ѝ с някак приглушено ръмжене:

– От мен се иска да върна тази совалка обратно. Такива са запове- дите ми. Никой нищо не ми е казвал за медицински случай.

– Ами аз ви казвам!

Отново се обади приглушеният глас:

– ...Това са само две жени. Хайде!

– Ще отворите ли люка, госпожо? – попита сержантът.

Силвър не отговори. Айви Минченко повдигна вежда въпросително и тя поклати безмълвно глава. Госпожа Минченко въздъхна и кимна.

Сержантът повтори въпроса си. Гласът му губеше търпение. Сил- вър почувства, че едва се сдържа да не забълва ругатни. След минута- две не издържа.

След още няколко минути вратите на колата се повдигнаха и трима мъже, сега с кислородни маски, излязоха отвътре и впериха поглед в люковете на совалката високо над главите им. Върнаха се обратно и влязоха в колата. Тя тръгна. Заминаваха ли си? Силвър се надяваше на чудо. Но тя се приближи и спря под предния люк на совалката. Двама от мъжете претърсиха багажника за инструменти, после се покатериха вър- ху покрива на колата.

– Взеха някакви резачки – Силвър изпадна в паника. – Сигурно ще

се опитат да си пробият път вътре.

Совалката бе разтърсена от удари.

Минченко кимна изплашено към лазерния поялник:

– Време ли е за това?

Измъчено, Силвър поклати глава:

– Не. Не отново. Но, от друга страна не мога да ги оставя да повредят кораба. Той трябва да остане невредим, иначе няма да можем да се приберем вкъщи.

Тя бе наблюдавала Ти... Псе си дълбоко въздух и посегна към управлението на совалката. Педалите бяха отчайващо неудобни за хващане. Трябваше да се справи без тях. Десен двигател, активиран. Ляв двигател, активиран. Корабът забръмча. Спирачки, ето ги, разбира се. Тя леко издърпа лоста в „свободна“ позиция. Нищо не се случи.

Изведнъж совалката се олюля напред. Изплашена от рязкото движение, Силвър отново удари лоста на спирачката – корабът се олюля и спря. Тя трескаво потърси външните монитори. Къде...?

Дясното крило на совалката бе минало над покрива на колата на Охраната на около половин метър. Силвър потръпна виновно, осъзна, че е трябвало да провери височината преди да предприеме задвижване. Можеше да счупи крилото и да причини ужасни последствия за всички тях.

Гардовете от Охраната не се виждаха никъде. Не, ето ги, разпръснати из мъртвото езеро. Един от тях се изправи от прахта и тръгна обратно към колата. И сега какво? Ако спреше или дори продължеше още малко и спреше, те отново щяха да се опитат да нахълтат. След няколко опита щяха да поумнеят и да прострелят гумите на совалката или да измислят друг начин да я обездвижат.

Силвър прехапа долната си устна. Тогава, протягайки се тронаво напред в совалката, която не бе проектирана за четириръчки, тя отпусна малко спирачката и усили левия двигател. Совалката се премести още няколко метра напред, подхлъзна се и се олюля. Мониторът зад тях показва колата, обвита от оранжев прах, излизащ от ауспуха. Образът на колата трептеше в маранята.

Тя натисна с всички сили спирачките и усили още левия двигател. Бръмченето му премина във вой. Не смееше да го доведе до рева, с който се бе приземявал Ти. Кой знае какво щеше да се случи тогава?

Пластмасовият капак на колата изпука и хлътна. Ако Лео беше прав в описанието си на онова въглеводородно гориво, което използваша долу за колите си, само след секунда тя трябваше да...

Жълто огнено кълбо погълна колата и за миг засенчи дори залязващото слънце. Парчета полетяха във всички посоки, огъваха се, отскачаха фантастично в гравитационното поле. Поглед към мониторите показва на Силвър, че мъжете от Охраната бягат в друга посока.

Силвър усили левия двигател, освободи спирачките и остави совалката да мине през втвърдената кал. За щастие, старото мъртво езеро беше идеално равно и тя нямаше защо да се безпокои за изкусните умения, задължителни при управлението на совалка. Един от мъжете от Охраната потича една-две минути след тях, ръкомахайки, но бързо го оставиха назад. Тя придвижи совалката напред няколко километра, натисна спирачките и спря двигателите.

– Ами – въздъхна тя, – погрижихме се за *тях*.

– Със сигурност – каза тихо Айви Минченко и настрои увеличение на монитора за последен поглед назад. Колона от черен пушек и избледняващ оранжев блясък в далечния здрач бележеха предишното им местоположение.

– Надявам се, че кислородните им маски са били добре уплътнени – добави Силвър.

– О, скъпа – промълви Айви, – може би трябва да се върнем и... да направим нещо. Сигурно ще бъдат достатъчно разумни. Ще останат до колата си, докато пристигне помощ. Не вярвам да тръгнат през пустинята, филмите на Компанията по безопасност винаги наблюдават на това. Останете при колата си и чакайте Търси и Спасявай.

– Не *бяха* ли те Търси и Спасявай? – Силвър изучаваше дребните образи върху монитора. – Не е останало много от колата. Но изглежда, че и тримата са останали там. Ами... – тя поклати глава, – твърде опасно е за нас да се опитваме да ги приберем. Но когато Ти и Доктора се върнат с Тони, може би гардовете от Охраната ще могат да се приберат с твоя джип. Ако, хм, не дойде някой друг преди тях.

– О – въздъхна Айви, – вярно. Добра идея. Чувствам се много добре. – Тя се умисли с поглед върху монитора. – Бедничките.

Лед.

Лео наблюдаваше от изолираната контролна кабина с изглед към товарното отделение на Селището как четири четириръчки в работни костюми спускат непокътнатото аксиално огледало, взето от втората Неклинова пръчка на D-620, през люка отвън. Огледалото беше неудобно за поддържане – три метра в диаметър и с дебелина един сантиметър

в широкия край, извит и удебелен до около два сантиметра при централния. Изящна извивка, но определено нестандартна, факт, с който производствения процес трябваше да се справи.

Непокътнатото огледало беше наместено, загнездено във въртящи се охладителни серпантини. Четириръките в космически костюми излязоха. От контролната кабина Лео запечата люка отвън и настрои въздуха да изпомпва обратно в товарителната клетка.

Единствените охладителни серпантини, достатъчно големи, за да послужат, бяха открити от Боби в миг на просветление, отново в Хранене. Четириръкото момиче, което ръководеше отдела, си пое дълбоко въздух, когато видя Лео и работната му група да приближават. Те безмилостно бяха изкормили вътрешностите на най-голямото ѝ фризерно отделение и ги бяха пренесли в работното си пространство в най-големия използваем док, инсталиран сега като част от D-620. Около четвърт от предвидения вариант на Селището бе изгубен, пресметна Лео, въпреки факта, че дванадесет от най-добрите работници се занимаваха с проекта.

След няколко минути три от четириръките се присъединиха към Лео в товарното. Бяха опаковани в допълнителни фланелки и къси панталони, в гащеризони с дълги ръкави, останали от прогонените земни. Крачолите бяха плътно завити към долните им ръце и придържани от ластици. Бяха открили достатъчно ръкавици. Добре. Лео се притесняваше да не измръзнат. Дъхът му се виждаше във въздуха.

– Добре, Прамод, готови сме. Донеси водните маркучи.

Прамод отви няколко дължини и ги подаде на чакащите четириръки. Друго провери за последно връзките до най-близкия воден кран. Лео включи охладителните серпантини и взе маркуч.

– Добре, деца, наблюдавайте ме. Ще ви покажа как става. Трябва бавно да поливате студените повърхнини, да избягвате да разливате вода във въздуха. В същото време не спирайте потока, за да не замръзнат маркучите ви. Ако почувствате, че пръстите ви започват да замръзват, починете си малко в съседната кабина. Нямаме нужда от неприятни инциденти.

Лео се обърна към гърба на аксиалното огледало. Внимаваше да не докосва охладителните серпантини. Последните няколко часа огледалото се намиреше в сянка отвън. Вече беше студено и готово. Той хвана маркуча си и остави една сребриста капка вода да падне на повърхността на огледалото. Тя бързо се разпръсна в ивици лед. Опита с няколко капки върху серпантините. Те замръзнаха дори по-бързо.

– Добре, просто ей така. Започнете да изграждате ледената обвивка на огледалото. Направете я толкова солидна, колкото можете. Да не остане пролука за въздух. Не забравяйте да поставите малката тръба по-късно. Оттам ще се изпарява въздухът от изпомпващата камера.

– Колко дебела трябва да е покривката? – попита Прамод, който го следваше с маркуч в ръка и се дивеше на леда.

– Поне един метър. В най-лошия случай обемът на леда трябва да бъде равен на обема на метала. Тъй като имаме възможност само за един опит, ще направим обема на леда два пъти повече от този на метала. За съжаление няма да можем да си възвърнем нищо от тази вода. Искам да проверя още веднъж водните запаси, защото двуметровата дебелина ще бъде по-добра за нас, ако можем да си го позволим.

– Всъщност, ти ли измисли това? – попита със страхопочитание Прамод.

Лео изсумтя. Явно Прамод бе останал с впечатлението, че той създава целия технологичен процес мимоходом, импровизирайки:

– Не съм го изобретил. Чел съм за него. Това е стар метод, използван за предварителни пробни проекти, преди да бъде подобрена теорията за частиците, преди компютърните симулации да достигнат днешните стандарти.

– О – Прамод като че ли беше разочарован.

Лео се усмихна:

– Ако някога ти се наложи да избираш между наученото и импулса, момче, избири наученото. В повечето от случаите върши работа.

„Надявам се“ – Лео се отдръпна и огледа с критичен поглед работата на четириръкките. Прамод имаше два маркуча, по един за всеки чифт ръце и ги въртеше така, че водата да се излива върху серпантините и огледалото. Ледът вече набъбваше видимо. Досега не бе изгубил и капка. Лео си отдъхна с дълбоко облекчение. Изглежда спокойно можеше да му повери своята част от работата. Даде знак на Прамод и напусна кабината, замислен за следващата част от задачата, която не смееше да повери на никого друго.

Лео два пъти се изгуби по пътя през Селището към Токсични Складове, а самият той бе правил проекта на разположението. Нищо чудно, че се размина с толкова много озадачени четириръки. Всички изглеждаха трескаво заети. Лео можеше само да одобри принципа, че нещастieto сближава хората.

Токсични Складове беше студен модул, свързан с останалата част от Селището само с трикамерен и винаги затворен въздушен шлюз от дебела стомана. Лео влезе да се срещне с едно от своите собствени четириръчки от групата по заваряване и свързване, които все още се занимаваха с реконструирането на Селището.

– Как върви, Агба? – попита Лео.

– Много добре – Агба изглеждаше уморен. Мургавата му кожа беше набраздена с червени линии, свидетели на напрегната и безсънна работа напоследък. – Онези глупави замръзнали клеми наистина ни бавят, но сме на път да приключим с тях. Как върви твоята работа?

– Засега добре. Дойдох да приготвя експлозива. Дотам сме стигнали. Спомняш ли си къде, по дяволите, във всичко това... – извитите стени на модула бяха покрити със запаси... – пазим експлозива за обезгазяване?

– *Беше* ей там – посочи Агба.

– Добре... – Изведнъж го присви стомахът. – Какво искаш да кажеш с „*беше*“? – „*Навярно иска да каже, че е бил преместен*“, надяваше се Лео.

– Ами, ние използваме доста от него, за да отваряме клемите.

– Да ги отваряте? Мислех, че ги режете.

– Режехме ги, но тогава Таби измисли как да поставим малко заряд по пътя на вакуумния фитил, за да ги разтворим. В половината от случаите ще можем да ги използваме повторно. В останалите те не са по-разрушени, отколкото ако ги бяхме срязали. – Агба се гордееше със себе си.

– Не сте използвали *всичкия*, надявам се!

– Ами, разсипахме малко. Отвън, разбира се – добави в отговор Агба, не разбрал ужаса в очите на Лео. Той му подаде запечатана половинлитрова бутилка. – Това е последният. Смятах, че ще свърши работа.

– ННН! – Лео сграбчи бутилката и я притисна към стомаха си като човек, който задържа граната. – Имам нужда от това! Трябва да я имам! – „*Трябват ми десет пъти по толкова!*“, виеше тихо умът му.

– О – каза Агба, – съжالياвам. – Той погледна Лео с кристална невинност. – Това означава ли, че трябва да се върнем към рязането на клеми?

– Да – извика Лео. – Върви – добави той, преди самият да експлоадира.

Агба се отдалечи с несигурна усмивка от въздушния шлюз и остави за миг Лео сам.

„Мисли, човече, мисли, каза си Лео. *Не издадай в паника!*“ Имаше нещо, някакъв изплъзващ се факт или фактор някъде в ума му, който се опитваше да му подсказе, че това не е крайт, но в момента не можеше да си спомни... За съжаление, внимателен мислен преглед на калкулациите му с помощта на пръстите (о, защо не бе четириръкко) само потвърди първоначалните му опасения.

Създаването на нужната заготовка от експлозива в сложната форма на аксиалното огледало, освен това асортимента от клеми, фланци и разредки, три главни части. Леденият изтегляч, металната заготовка... експлозивът щеше да ги ожени. Гръмотевична сватба, наистина. А кой е най-важният крак на трикракото столче? Този, който липсва, разбира се. А той беше мислил, че експлозива за обезгазяване щеше да е *най-леката* част...

Отчаян, Лео започна систематично да обхожда модула на Токсични Складове и да проверява съдържанието. Някое шише от експлозива можеше да е било забравено някъде по погрешка. Уви, всички четириръки бяха изключително съвестни при контрола на инвентара. Всеки контейнер съдържаше само онова, което бе написано на етикета, нито повече, нито по-малко. Агба дори бе променил етикета на контейнера: *Съдържание, Експлозив за обезгазяване тип В-2, половинлитрова бутилка. Количество 0.*

По това време Лео буквално се препъна във варел бензин. Не, около шест варела от проклетото нещо, които някак се бяха озовали тук. Сега стояха добре закрепени към стените. Господ знаеше къде са останалите сто тона. На Лео му се искаше всички да бяха отишли в Ада, където можеха да послужат за нещо поне. С удоволствие би разменил всичките сто тона за четири аспирина. Сто тона бензин, от които... Лео примигна и възкликна: „Оох...“ ...от които литър или някъде толкова, примесен с тетраазотен метан, щеше да предизвика дори *по-силна* експлозия.

Трябваше да провери, за да е сигурен, да провери точните пропорции. Но беше уверен, че си спомня правилно. Научено и интуиция, това беше най-добрата комбинация. Тетраазотния метан бе използван като източник на кислород при спешни случаи в няколко Селища и обслужващи кораби. Той отдаваше повече O_2 за кубически сантиметър, отколкото течният кислород, без да има проблеми в температурата и налягането при съхранение. Сега, о, Господи... само дано Т.А.М. не е използван всичкия за надуване на балони за четириръките деца или някоя друга щуротия...

Той спря само за миг да постави шишето в контейнера му и да сложи бележка на варелите с големи червени букви: **ТОВА Е БЕНЗИНЪТ НА ЛЕО ГРАФ. АКО НЯКОЙ ДРУГ ГО ПИПНЕ, ТОЙ ЩЕ МУ СЧУПИ ВСИЧКИ РЪЦЕ.** Хукна въвн от модула на Токсични Складове към най-близкия компютърен терминал с работна библиотека.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Здрачът пропълзя над мъртвото езеро, лъчистата вдлъбнатина на небето постепенно премина в тъмен тюркоаз, после в обсипано със звезди индиго. Силвър откри, че изгледът на хоризонта с живописните цветове промени на планетарната атмосфера постоянно разсейва вниманието ѝ. На какво висше разнообразие се радваха земните: ленти алено, оранжево, лимонено, зелено, синьо, опръскали с точки кобалтова водна пара, която се носеше към слънцето на запад. Силвър с недоволствие превключи скенера на инфрачервено. Компютърно усилените цветове проясниха гледката, но ѝ се струваха груби и крещящи след истинските неща.

Ето най-сетне това, което жадуваше сърцето ѝ: джип, който подскачаше над далечния хълмист път и пълзеше по скалистите хребети. После полетя по коритото на езерото с максимална скорост. Айви Минченко побърза да излезе от кабината на пилота и да спусне стълбата от люка. Джипът изрева пред совалката.

Силвър плесна с ръце от удоволствие като видя Ти да се катери по стълбата, натоварен с Тони, който се бе вкопчил в гърба му. Точно така я бе носил Лео на Трансферна Станция. „*Те са го взели! Те са го взели!*“ Д-р Минченко ги следваше отблизо.

Чу се тих спор откъм въздушния шлюз, приглушените гласове на доктора и Айви, после д-р Минченко побягна надолу по стълбата и постави ярък сигнал на покрива на джипа. Той светеше в яркозелено. Добре, загазилите гардове трябваше да видят този сигнал. Силвър си отдъхна.

Тя се изкатери обратно в седалката на помощник пилота. Ти се кладушкаше към кабината на пилота, свали Тони на седалката на инженера и се сви на стола на командващия. Свали с едната си ръка кислородната маска, а с другата включи управлението.

– Хей, кой е пипал кораба ми...?

Силвър се обърна и се надигна, за да погледне над облегалката си към Тони, който беше махнал кислородната си маска и се опитваше да намести коланите.

– Успяхме! – усмихна се тя.

– Не още. Те 'а 'ад 'ас – отвърна той с разширени от болка очи и подуту устни.

– Какво се е случило...? – Силвър погледна към Ти.

– Онова лайно Ван Ата изгорил устните му с проклетия си остен или каквото и да беше онова в ръцете му – каза мрачно Ти. Ръцете му танцуваха върху лостовете. Двигателите оживяха, светлините проблеснаха, совалката се олюля. Ти се обади по интеркома си: – Д-р Минченко? Закопчихте ли се вече, приятелчета?

– Само момент... – отговори д-р Минченко. – Така. Да, тръгвай!

– Имаште ли някакви проблеми? – попита Силвър и се смъкна обратно на седалката си, търсейки своите колани. Совалката потегли.

– В началото не. Стигнахме спокойно в болницата, влязохме без никакъв проблем. Бях сигурен, че сестрите ще ни питат защо вземаме Тони, но очевидно те всички мислят Минченко за Господ. Просто си влязохме и вече излизахме, аз бях магарето... това съм аз, само транспортiram, нали, когато кой мислите, че срещнахме, прекрачвайки вратата? Онзи кучи син – Ван Ата беше насреща ни.

Силвър затаи дъх.

– Препънахме го. Д-р Минченко искаше да спре и да го спуска от бой, заради устата на Тони, но трябваше да предостави тази работа на мен. Стар е, макар и да не иска да си го признае. Довлякох го до джиपा. Ван Ата бягаше след нас и крещеше... – Ти настрои нервно мониторите: – По дяволите. Ето – посочи той. Оцветен пламък се спусна над планините. – Ами, вече не могат да ни хванат.

Совалката се олюля в широк кръг, после спря. Двигателите забръмчаха, завиха, изпищяха. Белите светлини пробиха тунел в тъмнината пред тях. Ти отпусна спирачките, корабът подскочи напред и глътна светлината с ужасен рев, който в миг престана, щом се завъртяха във въздуха. Ускорението ги прилепи обратно към седалките.

– Какво, *по дяволите*, си мисли, че прави този идиот? – каза през зъби Ти, когато образът на преследвачите се уголеми на проследявания го монитор. – Опитваш се да *ме* играеш, би ли...?

Съвсем очевидно беше, че преследвачите им се опитват да ги накарат да слязат. Устните на Ти изгънаха в бяла линия, очите му заблестяха и той натисна газта. Силвър скръцна със зъби, но остана с отворени очи.

Минаха достатъчно близо и за миг Силвър успя да види лицата на преследващите ги през шуплестото пространство – замръзнали бели петна с кръгли тъмни дупки вместо очи и усти, освен едно, вероятно на пилота, който бе притиснал очите си с ръце.

После не остана нищо между тях и сребърните звезди.

Огън и лед.

Лео още веднъж лично провери дали клемите са достатъчно добре стегнати, после се оттегли назад няколко метра, за да огледа работата си. D-620 сега изглеждаше огромен и завършен над дъгата на Родоо. Понее изглеждаше завършен отвън, макар че все още протичаха истерични последни довършвания отвътре.

Получиха над три метра широка и почти два метра дебела ледена покривка. Изпразнената вътрешна камера бе покрита с пластове. Първо, титанова заготовка. После пласт чист бензин. След това идваше тънкия пластмасов разделителен кръг, после ценния му Т.А.М. – бензинов експлозив, после слой от изрезки от кожата на Селището, после решетки и клеми. Приличаше на торта за рожден ден. Време беше да запали свещта и да сбъдне желанието си.

Лео се обърна и направи знак на четириръките си помагачи да засанат зад предпазната бариера от един от изоставените Селищни модули, който се носеше наблизо. Той видя, че едно четириръко се издига от профил D-620 на Селището. Лео изчака, за да даде на нея или него време да застане зад заслона. Със сигурност не носеше съобщение, нали си имаше комуникатор за това...

– Здравсти, Лео. – Той ясно дочу гласа на Тони по комуникатора на костюма си. – Съжалявам, че за'ъсных. О'тави 'и неш'о за мен?

– Тони!

Не беше лесно да прегърнеш някого през костюма, но Лео направи всичко възможно:

– Хей, хей, идваш точно навреме за най-хубавата част, момче! Преди малко видях совалката. – Да, и се бе изплашил, защото си помисли, че най-накрая Ван Ата ги заплашва с Охранителни сили. Но после я бе разпознал – това беше тяхната совалка. – Не си мисли, че д-р Минченко ще те пусне някъде другаде освен в болницата. Добре ли е Силвър? Не трябва ли да си почиваш?

– Тя е добре. Д-р Минченко има мно'о работа, а Клер и Анди спят. Погле'нах. Не исках да бу'я бебето.

– Сигурен ли си, че си добре, момчето ми? Говориш странно.

– У'ариха ме по у'тата. Ш'се оправя.

– О – Лео накратко обясни задачата. – Пристигна за големия финал.

Лео внимателно се прицели с оптическия лазер, спря за миг да овладее вълнението си. Толкова много неща можеше да се объркат. Беше

направил безброй проверки. Но идва време, когато човек трябва да изостави всички съмнения и да премине към действие. Той се упова на Господ и натисна бутона.

Бляскава, беззвучна искра, облак кипяща пара и ледената покривка експлодира. Полетяха парчета във всички посоки. Ефектът беше изумителен. Лео с усилие откъсна погледа си и бързо се скри зад модула. Следата от образа танцуваше в ретините му в студено зелено и тъмно пурпурно. Ръката, с която се опираше в модула, силно се раздруса от вибрациите, когато няколко парчета лед се удариха от другата страна и рикошираха в пространството.

Лео остана свит за момент, погледът му блуждаеше към Родео:

– *Сега* ме е страх да погледна.

Прамод заобиколи модула:

– Всичко е едно цяло, така или иначе. Търкаля се... трудно е да види точната форма.

Лео си пое въздух:

– Да го хванем, деца. И да видим какво е станало.

Беше работа за няколко минути. Лео все още не искаше да го нарече „аксиално огледало“. Все още съществуваше възможността това да бе парче метал. Четириръките прокараха различни скенери върху повърхността на извитата сива повърхност.

– Не виждам никакви пукнатини, Лео – Прамод беше останал без дъх. – На места е с няколко милиметра по-дебело, но никъде по-тънко.

– За по-дебелите места можем да се погрижим при крайното лазерно полиране.

Боби махаше с оптическия си лазер, кръстосвайки извитата повърхност, числа замъглиха дигиталния екран:

– По размери е! Лео, в границите на нормалното е! Успяхме!

Вътрешностите на Лео се топяха като восък. Пое си дълга и много изморена щастлива въздишка:

– Добре, деца, да го занесем вътре. Обратно в... по дяволите, не можем да продължаваме да го наричаме „D-620 и Селищен профил“.

– О, разбира се – съгласи се Тони.

– И така как ще го наречем? – Умът на Лео се задръсти от примерни имена: *Ковчегът... Звезда на свободата, Глупостта на Граф...*

– Дом – каза простичко Тони след миг. – Да го наречем дом, Лео.

– Дом – Лео не бързаше да преглътне думата. Тя имаше приятен вкус. Звучеше много добре. Прамод кимна. Боби докосна скафандъра си с ръка да поздрави избора.

Лео примигна. Без съмнение някаква дразнеща пара във въздуха на костюма му го просълзи и стегна гърдите му:

– Да-а. Да занесем аксиалното огледало у дома.

Брус Ван Ата спря за миг в коридора пред офиса на Чалопин, за да си поеме дъх и да се овладее. Нещо го прободеше. Изобщо нямаше да се изненада, ако се окажеше, че има язва, след всичко това. Фиаското при мъртвото езеро го бе разярило. Да покаже пътя, а после подчинените му да объркат всичко... абсолютното разяряващо.

Чист шанс. Беше се върнал в кабината си за необходимите му душ и сън. Беше станал до тоалетната и бе решил да се обади да провери как вървят нещата. Иначе можеше и да не му кажат за приземяването на совалката! Предусещайки следващата стъпка на Граф, той бе навлякъл дрехите си и бе хукнал към болницата. Ако бе пристигнал секунди по-рано, можеше да залови Минченко вътре.

Той вече бе нахокал пилота, хубав урок му беше дал за страхливостта, за това, че не бе успял да накара совалката да се приземи, за мудността, която му бе попречила да пристигне по-рано при езерото. Лицето на пилота се бе зачервило, беше стиснал челюст и юмруци, но нищо не бе казал, несъмнено засрамен от себе си, както се полагаше. Но истинският провал беше по-горе – от другата страна на точно тези врати. Той натисна контрола и те се отвориха.

Чалопин, нейният капитан от охраната Банерджи и д-р Йей бяха надвесили глави над компютъра на Чалопин. Капитан Банерджи показваше нещо с пръст на екрана и казваше на Йей:

– ...може да влезе тук. Но *каква* съпротива могат да окажат, как мислиш?

– Сигурно много ще ги уплашите – отвърна Йей.

– Хм. Не съм откачила толкова, че да карам хората си да излизат с пистолети срещу отчаяни нещастници с много по-смъртоносно оръжие. Какво е *истинското* положение на така наречените заложници?

– Много съм ти благодарен – озъби се Ван Ата. – Отношението на заложниците сега е пет на нула. Те избягаха с Тони, проклетите да са. Защо не поставихте двадесет и седемчасова охрана на това четириръкко, както ви казах? Трябваше да сложим охрана и на госпожа Минченко.

Чалопин вдигна глава и погледна безизразно:

– Мистър Ван Ата, явно не сте разбрал правилно възможностите на охранителните ми сили тук. Разполагам само с десет мъже. С тях

покривам три смени, седем дни в седмицата.

– Плюс още десет от всеки от другите два порта. Това прави тридесет. Оборудвани с подходящо оръжие, те биха били значителна ударна сила.

– Вече съм заела шестима от другите два порта да покриват настоящите ни нужди, докато всичките ми сили са съсредоточени в този случай.

– Защо не сте ги изискали всичките?

– Мистър Ван Ата, Управлението на Родео е голяма компания, но малък град. Всички работници тук не са повече от десет хиляди плюс още толкова на наша издръжка, които не са наети от Галактически Технологии. Охраната ми е полицейска сила, не военна. Служителите трябва да изпълняват задълженията си, да участват в отряда Търси и Спасявай и да бъдат готови за случаи на пожар.

– По дяволите... Случаят с Тони ви беше в кърпа вързан. Защо не го последвахте незабавно и не превзехте Селището?

– Имах екип от осем души, готови да излязат в орбита – отвърна хапливо Чалопин. – При уверение от твоя страна, че четириръките ще окажат съдействие... Но ние не успяхме да получим потвърждение за подобно съдействие от самото Селище. Те продължават да мълчат. Тогава засякохме нашата товарна совалка да се връща обратно. Затова отклонихме силите си. За да я заловим... първо изпратихме кола и после, след като ти самият дойде и крещеше преди няма и два часа, джеткоптер.

– Ами, съберете ги отново и ги изпратете в орбита, по дяволите!

– Трима от тях останаха при коритото на езерото – отбеляза капитан Банерджи. – Сержант Форс тъкмо се обади. Каза, че колата им е била извън движение. Връщат се с изоставения джип на д-р Минченко. Ще минат поне още няколко часа преди да се върнат. От друга страна, както д-р Йей вече отбеляза, ние все още не сме получили разрешение да използваме каквото и да е вид смъртоносна сила.

– Сигурно стриктно спазвате някой параграф – разгореци се Ван Ата. – Това – той посочи нагоре към орбитата на Родео – най-малкото е огромна кражба. А не забравяйте, че вече стрелях по работник на Галактически Технологии!

– Не съм пренебрегнал факта – смотолеви Банерджи.

– Но – намеси се д-р Йей – след като вече сме поискали позволение от главния щаб за използване на сила, задължени сме да изчакаме техния отговор. Какво ще стане, ако все пак те отхвърлят искането ни?

Ван Ата ѝ се намръщи и присви очи:

– Знаех си, че не трябва да ги питаме. Вие ни въвлякохте в това, дявол ви взел. Те щяха да преглътнат всеки свършен факт, който бихме им представили и щяха да останат доволни. Сега... – той поклати объркано глава. – Както и да е... самите служители на Селището могат да бъдат използвани да разширят започнатите атаки на Охраната към Селището.

– В момента са разпръснати навсякъде из Родео – отбеляза д-р Йей.
– По отделенията си за отпуска, повечето.

Банерджи видимо се сви:

– А имаш ли някаква представа каква е правната отговорност на Охраната в такава ситуация?

– Делегира ги...

Конзолата на бюрото на Чалопин започна да звъни и прекъсна Ван Ата. На екрана се показа лицето на служител.

– Администратор Чалопин? Тук е Комуникационен Център. Помогнете ни да ви съобщим за всяка промяна в състоянието на Селището или D-620. Те, хм, изглежда се готвят да напуснат орбита.

– Подайте ни картина – заповяда Чалопин.

Служителят им подаде картина от сателита. Той увеличи образа и Селището – D-620 профилът изпълни половината екран. Към двете рамена на двигателя за нормално пространство бяха прибавени четири от големите обслужващи кораби, които четириръкните използваха да изпращат товари в орбита. Дори Ван Ата наблюдаваше с ужас как войската от двигатели реве, оживяла. Огромната совалка развихри бляскавия космически прах и се задвижи.

Д-р Йей наблюдаваше зяпнала, стиснала ръце към гърдите си, очите ѝ странно блестяха. На самия Ван Ата му се ревеше от ярост.

– Виждате... – посочи той, а гласът му трепереше, – виждате ли какъв е резултатът от това непрекъснато бръщолевене? Те *заминават!*

– О, все още не – измърка д-р Йей. – Ще минат поне няколко дни преди да достигнат тесния проход. Нямаме причини за паника. – Тя примигна към Ван Ата и продължи с почти хипнотичен глас: – Ти си ужасно изморен, разбира се, както всички нас. Умората води до грешки в решенията. Трябва да си починеш... да поспиш...

Ръцете му се разтрепериха, идеше му да я удуши на място. Администраторът на порта и онзи идиот Банерджи кимаха разумно в съгласие. Накъсан рев изскочи от гърлото на Ван Ата:

– Всяка минута чакане ще усложни нашата логистика... ще увеличи размера... ще повиши риска...

Те всички го гледаха с еднакви любезни очи. Ван Ата нямаше нужда да души, за да помирише съгласуваното нежелание за сътрудничество. Дявол, дявол да го вземе! Той впери изпитателен поглед в Йей. Но ръцете му бяха вързани, властта му подкопана от сладкия ѝ разум. Ако всичко вървеше според принципите на Йей, никой никога не би застрелял никого и хаос щеше да управлява вселената.

Той изрева нещо неразбрано, завъртя се на токовете си и излезе.

Клер се събуди, но все още стоеше със затворени очи, сгушена в спалния си чувал. Изтощението, което бе почувствала в края на последната смяна, бавно напускате крайниците ѝ. Не чуваше Анди да се е размърдал все още. Добре, кратък отдых преди смяната на памперса. След десет минути щеше да го събуди. Той щеше да освободи тръпнещите ѝ от мляко гърди, млякото, което спасяваше гладното му стомахче. Майките имаха нужда от майки – взаимосвързан проект, две същества, които споделяха една биологична система... така и четирийръкните споделяха технологическата система на Селището, всеки зависеше от другите...

Зависеше и от работата си, също. Какво следваше? Кутиите с кълнове, хранителните тръби – не, днес тя не можеше да се занимава с хранителните тръби. Днес беше Денят за Потегляне. Тя отвори очи... и за сия от радост.

– Тони! – пое си дъх тя. – Откога си тук?

– Гледам те от петнадесет минути. Красива си, когато спиш. Мога ли да вляза? – Той се носеше във въздуха, отново в познатите си, удобни фланелка и къси панталони. – Така или иначе трябва да се привържа, потегляме.

– Вече...? – Тя се отмести да му направи място. Преплетоха ръце. Тя докосна лицето му и обезпокоителната превръзка, която все още обвиваше тялото му. – Добре ли си?

– Вече да – въздъхна щастливо той. – Като лежах там, в болница-та... ами, не очаквах да ме потърсите. Беше ужасен риск за вас... безсмислено беше! – Той зари лице в косата ѝ.

– Говорихме за това, за риска. Но не можехме да те оставим. Ние четирийръкните... трябва да държим един на друг. – Тя вече се бе събудила напълно, наслаждаваше се на тялото му, на мускулестите ръце, на светлите очи, на пухестите му руси вежди. – Лео каза, че да те изгубим, това означава да се омаловажим, не само генетически. Сега ние трябва

да бъдем хора, не просто Клер и Тони и Силвър и Сиги... и Анди... Предполагам, че Лео има това предвид под „единство“. Ние сме единни сега.

Стените на кабината започнаха леко да вибрират. Тя се спусна да грабне Анди от спалния му чувал до нея. Прегърна го с горните, а с долните продължи да държи Тони под завивките. Анди изплака, примлясна и отново заспа. Бавно и леко гърба ѝ се притисна към стената.

– Потеглили сме – прошепна тя. – Започва...

– Държи ни заедно – удиви се Тони. Те прилепнаха един към друг. – Исках да бъда с теб в този момент...

Тя остави ускорението да я поеме, положи глава на стената, притиснала Анди към гърдите си. Нещо издрънча в шкафа. Щеше да го провери по-късно.

– Така се пътува – въздъхна Тони. – Събираме удари...

– Ще бъде по-различно без Галактически Технологии – каза Клер след малко. – Само ние четириръките... Чудя се какъв ли ще бъде светът на Анди?

– Ще зависи от нас, предполагам – отвърна трезво Тони. – Това дори е по-страшно от земни с пистолети, знаеш ли? Свобода. Хм – той поклати глава. – Не си я представях така.

Не можеше и дума да става за съня, който бе предложила Йей. Ван Ата не се върна в спалнята си, а отиде в офиса. Не бе влизал там от няколко седмици. Беше полунощ. Секретарката му почиваше. И без това не беше в настроение за други хора.

Двадесет минути той си говори сам в бледата светлина. Реши да прегледа насъбралата се електронна поща. Всичко в офиса му бе отишло по дяволите последните няколко седмици така или иначе. И, разбира се, събитията от последните два дни го бяха объркали окончателно. Може би доза досадно всекидневие щеше достатъчно да го успокои, за да помисли за сън все пак.

Стари бележки, невалидни питания за инструкции, грешни доклади – бараките за четириръки бяха обявени готови за нанасяне при петнадесет процента пререзход на бюджета. Ако успееше да хване някакви четириръки, които да постави там. Инструкции от Главния Щаб препокриваха Проект Кей, нежелани съвети за това как да се освободят от различните части...

Ван Ата спря втрещен и върна два прозореца назад. Какво значеше

това?

Съобщение: Следзародишни същества с експериментална тъкан. Количество: 1000. Ликвидация: Кремиране по Международните Генетични Стандарти на биолоaborаторните правила.

Той провери източника на тази заповед. Не, не беше дошла от офиса на Апмад както бе предположил в началото. Идваше от Общото Счетоводство и Контрол на Инвентара, част от дълъг списък, включващ различни лабораторни запаси. Заповедта бе подписана от непознат човек от средно ниво в Общо Счетоводство и Контрол на Инвентара на Земята.

– По дяволите! – възкликна тихо Ван Ата. – Не мисля, че този умник има представа какво *представяват* четириръките. – Заповедта бе подписана преди няколко седмици.

Той отново прочете въвеждащия параграф.

Шефът на Проекта ще се погрижи той да бъде прекратен с нужната бързина. Незабавното освобождаване на персонал за други задачи е особено наложително. Упълномощавам Ви да отправяте всички необходими временни искания за материали или персонал от близките отделения, нужни Ви да довършите това приключване до 6/1.

След минута устните му се разтеглиха в яростна усмивка. Той внимателно измъкна ценния диск със съобщението, прибра го и тръгна да търси Чалопин. Надяваше се да се наложи да я вдигне от леглото ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Не почистихте ли вече там? – напрегнатият глас на Ти изпраща по комуникатора на костюма на Лео.

– Една последна заварка, Ти – отговори Лео. – Проверете онази регулация още веднъж, Тони.

Тони помахаше с ръка в знак, че е разбрал и провери с оптичния лазер линията, която електронният лъчев поялник трябваше да следва.

– Чист си, Прамод – извика той и се отместа. Поялникът потегли по пътеката си, заши фланец за последната клема за поддръжка на новото аксиално огледало в корпуса му. Светлината на върха на лъчевия поялник проблесна от червена към зелена, изгасна и Прамод влезе да го занесе. Боби веднага пристигна да провери заварката със звуков скенер:

– Здрава е, Лео. Ще държи.

– Добре. Почистете и внесете огледалото.

Четириръкните се движеха бързо. Само за минути аксиалното огледало бе наместено в подплатените клеми, регулацията бе проверена.

– Добре, а сега да оставим Ти да направи пушечната проба.

– Пушечна проба? – чу се гласът на Ти по комуникатора. – Какво е това? Мислех, че искаш десетпроцентно увеличение на скоростта.

– Това е древен и почитан термин за последната стъпка на всеки технологичен проект – обясни Лео. – Включи го и виж дали пуши.

– Трябваше да предположа – задави се Ти. – Колко научно!

– Последната проба винаги е използването. Но ускорявай бавно, чу ли ме? Направи го внимателно. Имаме си работа с фина дама.

– Казвал си го около осем или десет пъти, Лео. Това по спецификация ли е или не?

– По спецификация. Поне на повърхността. Но вътрешната структура на титана... ами, не е толкова контролирана, както би била при нормално изработване.

– По спецификация ли е или не? Няма да отведе хиляда души на смърт, дявол да го вземе! Особено, ако и аз съм в това число.

– Всичко е наред – каза Лео през зъби. – Но само... не хуквай веднага с всички сили, а? Заради кръвното ми налягане поне, ако не заради нещо друго.

Ти измърмори нещо. Можеше да е „*Върви по дяволите с твоето кръвно*“, но Лео не беше сигурен и не го помоли да повтори.

Лео и отрядът му от четириръки събраха оборудването си и се оттеглиха на безопасно разстояние от рамото на Неклиновата пръчка. Останаха на стотина метра от Дома. Светлината на слънцето на Родео тук беше бледа и остра – на час от точката на скачане в тесния проход. Поярка от звезда, но по-бледа от ядрена пещ, която бе топила Селището в орбитата на Родео.

Лео улови мига да погледне закърпения колониален кораб от този изключителен външен ъгъл. Над сто модула най-накрая бяха свързани по оста на кораба. Всички, малко или повече, изпълняваха предишните си функции. Дявол да го вземе, ако проектът не изглеждаше замислен по някакъв лунатично-функционален начин. Напомняше му за вълнуващата недодяланост на ранните космически проби от двадесети и двадесет и първи век.

Като по чудо целостта се бе запазила през двудневното непрекъснато увеличение и намаляване на скоростта. Разбира се стана ясно, че някои неща тук и там вътре не бяха догледани. Младите четириръки пълзяха смело и чистеха. Хранене успяваше да нахрани всекиго с по нещо, въпреки че за меню не можеше да се говори. Благодарение на усилията на младия ръководител от Поддръжка на Въздушните Системи, който продължаваше да работи заедно с отряда си, те вече не трябваше да намаляват периодично ускорението, за да работи водопроводната инсталация. За кратко Лео си мислеше, че дребните проблеми ще ги отведат на смърт.

– Виждаш ли някакъв пушек? – чу в ухото си гласа на Ти.

– Не.

– Така значи. Вие по-добре се приберете вътре. След като съберете всичко, Лео, би било добре да дойдеш в Навигация и Комуникации.

Нещо в тембъра на Ти го накара да потрепери:

– О? Какво има?

– Приближава ни совалка на Охраната от Родео. Твоят стар приятел Ван Ата е на борда, заповядва да спрем и да изгасим двигателите. Не мисля, че има много време.

– Надявам се, че все още мълчим по комуникатора?

– О, да, разбира се. Но това не ми пречи да слушам, нали? Чувам доста приказки от Скачащата Станция. Ала това не ме тревожи толкова, колкото онова, което идва зад нас. Аз, хм... не мисля, че Ван Ата може да си държи нервите.

– На ръба е, нали?

– Над ръба, струва ми се. Тези совалки на Охраната са въоръжени,

нали знаеш. И са доста по-бързи от този звяр в нормално пространство. Това, че техните лазери се квалифицират като „леко оръжие“ не означава, че приличат на пистолети. Бих искал да скоча преди да влязат в обхвата ни.

– Разбрах те – Лео махна на отряда си да мине през люка.

Лео бе планирал дузина начини за съпротива в ума си, изправени лъчеви поялници, експлозивни мини за дългоочаквания физически сблъсък със служителите на Галактически Технологии, които щяха да поискат да си върнат Селището. Но през цялото време бе погълнат от грижи около аксиалното огледало и като резултат на лице бяха само лъчевите поялници, които не ставаха за битка вътре на борда. Дори едноединствено изпускане на целта означаваше разрязване на стената към съседния модул. Ръка за ръка в безтегловност четириръките имаха някакво предимство, но оръжието го унищожаваше. То беше по-опасно за отбраняващите се, отколкото за нападателите. Всичко зависеше от това към каква атака се стремеше Ван Ата. А Лео мразеше да зависи от Ван Ата.

Ван Ата изпсува по комуникатора още веднъж за последен път, после удари бутона за изключване. Последните часове се беше изчерпал на ругатни и чувстваше, че се повтаря. Извърна се и огледа изпитателно контролната кабина на совалката на Охраната.

Пилотът и помощник пилотът отпред бяха заети с работа. Банерджи, командващ военните сили и д-р Йей... как все пак се беше вмъкнала в тази експедиция?... се бяха привързали към седалките си.

– Така, значи – тросна се Ван Ата. – В обсег ли сме за лазерите вече?

Банерджи провери:

– Не още.

– Моля – възкликна д-р Йей, – оставете ме да им обясня още веднъж...

– Ако гласът ти им е омръзнал поне на половина колкото на мен, няма да ти отговорят – изръмжа Ван Ата. – С часове си им говорила. Погледни истината в лицето: те не *слушат* повече, Йей. Дотук с психологията.

Сержантът от Охраната, Форс, показа глава от задното отделение, където стоеше заедно с още двадесет и шест гарда от Галактически Технологии.

– Какво да правим, капитан Банерджи? Да се подготвяме ли за скачане вече?

Банерджи погледна въпросително Ван Ата:

– Ами, мистър Ван Ата? Кой план ще използваме? Изглежда трябва да зачеркнем всички сценарии, които започват с тяхната капитулация.

– Правилно си разбрал – Ван Ата загледа комуникатора, от който се разнасяше само сиво и празно прашене на екрана. – Започни да стреляш веднага щом влезем в обсег. Първо се цели в рамената на Неклиновата пръчка, после в двигателите за нормално пространство, ако можеш. След това ще пробием дупка от едната страна, ще влезем вътре и ще ги прочистим.

Сержант Форс се прокашля:

– Вие казахте, че на борда има *хиляда* от онези мутанти, нали, мистър Ван Ата? Какво ще кажете да пропуснем качването на борда. Просто да привържем целия кораб за нас, след като така или иначе го искате? Броят ни не е ли твърде неравен за качване на борд?

– Оплачете се на Чалопин – тя е тази, която ни спря да привлечем помощ извън Охраната. Но рискът не е такъв, какъвто изглежда. Четириръкните са безвредни. Половината от тях са деца под дванадесет години, за Бога. Просто влизате и вземате ума на всичко, което мърда. На колко петгодишни момиченца смятате, че се равнявате, Форс?

– Не знам, сър – примигна Форс. – Никога не съм си представял, че ще се бия с петгодишни момиченца.

Банерджи почука с пръсти и погледна Йей:

– Онова момиче с бебето на борда ли е, онази, която почти застрелях онзи ден в склада, д-р Йей?

– Клер? Да – отговори тя безизразно.

– О – Банерджи отмести поглед от втрънените й очи и седна на друго място.

– Да се надяваме, че този път ще се целите по-добре, Банерджи – каза Ван Ата.

Банерджи завъртя компютърната схема на Хиперкораба на екрана си и направи някои изчисления:

– Вие съзнавате – започна бавно той, – че може да има неконтролируеми последствия. Съществува възможността да пробием населените модули.

– Няма нищо – каза Ван Ата. Банерджи сви несигурно устни. – Виж, Банерджи – добави нетърпеливо той, – четириръкните са... о, превърнаха се в излишни след като станаха престъпници. Все едно стреляш

по крадец. Освен това, не можеш да направиш омлет, без да счупиш малко яйца.

Д-р Йей захлупи лицето си с ръце:

– Лорд Кришна – изстена тя и отправи странна усмивка на Ван Ата.

– Чудех се, кога ще го кажете. Трябваше да се обзаложа за това... да участвам в лотария...

– Ако си беше вършила добре работата – отвърна й настръхнал Ван Ата, – нямаше да бъдем сега тук и да чупим яйца. Щяхме да ги сварим в черупките им на Родо. Всъщност възнамерявам да подчертая това пред Управлението, повярвай ми. Но няма нужда да споря с теб повече. Упълномощен съм за всичко, което ще направя.

– Пълномощно, което не съм видяла.

– Чалопин и капитан Банерджи го видяха. Ако питат мен, ще трябва да те уволнят, Йей.

Тя нищо не каза, но прие заплахата с кратко иронично кимване. Облегна се на седалката си и кръстоса ръце – най-сетне успя да я накара да млъкне. „*Благодаря ти, Господи*“, каза си Ван Ата.

– Пригответе се, Форс – обърна се той към сержанта от Охраната.

В кабината на Навигация и Комуникации в D-620 едва можеше да се размине човек. Ти управляваше коронясан със своите слушалки. Силвър се грижеше за комуникатора. А Лео изпълняваше длъжността главен инженер, поне така предполагаше той. В този момент не му беше съвсем ясно. Може би длъжността му трябваше да се нарича Официално Разтревожен за Кораба. Вътрешностите му се вълнуваха, гърлото му се сви. Още малко и нямаше да има връщане назад.

– Совалката на Охраната спря да предава – докладва Силвър.

– Можем да си отдохнем – каза Ти. – Изключи звука.

– Не бих казал, че можем да си отдохнем – отрече Лео. – Ако са спрели да говорят, значи се подготвят да открият огън. – А бяха твърде близо до точката на Скачане, за да стрелят по тях с лъчев поялник Отвън.

Ти изкриви устни от страх и затвори очи. D-620 сякаш се наклони под напрежението от ускорението:

– Доближаваме позицията за скок – каза той.

Лео погледна в един от мониторите:

– Вече са почти в обсег да открият стрелба. – Замълча за миг и добави: – Те са в обсег да открият стрелба.

Ти изпищя и махна слушалките си:

– Ще ускоря Неклиновото поле...

– *Леко* – извика Лео. – Аксиалното ми огледало...

Ръката на Силвър потърси тази на Лео. На него му се искаше да се извини на Силвър, на четириръките, на Господ, не знаеше на кого. „*Аз ви забърках в това... Съжалявам...*“

– Силвър – отчая се Лео, паниката го погълна... всички тези деца...
– Ние все още можем да се предадем...

– Никога – отсече Силвър. Тя стисна ръката му, а сините ѝ очи срещнаха неговите: – Избирам за всички, не само за себе си. Продължаваме.

Лео скръцна със зъби и кимна кратко. Секундите туптяха в главата му и заглушаваха ударите на сърцето. Совалката на Охраната изпълни екрана на монитора.

– Защо не стрелят? – запита Силвър.

– Огън – заповяда Ван Ата.

Изкусните компютърни схеми на Банерджи се подредиха, пробягнаха редове с числа, светлините намериха обекта. Ван Ата забеляза, че д-р Йей не е на седалката си. Вероятно се криеше в тоалетната. Несъмнено тази доза истински живот и истински последствия беше твърде много за нея. „*Точно като онези слабохарактерни политици, помисли си неумолимо Ван Ата които въвлечат хората в бедствия и после изчезват като стане напечено...*“

– Огън – повтори той на Банерджи. Компютърът отбеляза, че е готов и се прицели.

Банерджи посегна към бутона и се поколеба:

– Имаш ли работна заповед за това? – попита той изведнъж.

– *Какво* да имам? – смая се Ван Ата.

– Работна заповед. Струва ми се, че това може да се възприеме като рискована загуба, като необмислен акт. Нужна е работна заповед, подписана от инициатора на действието... това си ти... от ръководителя ми, от администратор Чалопин и от Офицера на Управление Рисковани Загуби.

– Чалопин те прехвърли към мен. Така нещата стават официални, господине!

– Но не и завършени. Офицерът на Управление Рисковани Загуби е Лори Гомпф, а тя се е върнала на Родео. Не сте упълномощен от нея.

Работната заповед не е завършена. Съжалявам, сър – Банерджи стана и се премести в празната седалка на инженера, като скръсти ръце. – Не мога да извърша действие, което би могло да донесе загуби, без съответно нареждане. Трябва позволение и от Опазване на Околната Среда.

– Това е бунт! – изкрещя Ван Ата.

– Не, не е – отрече спокойно Банерджи. – Това не е военна организация.

Ван Ата впи кръвясал поглед в Банерджи, който изучаваше ноктите на пръстите си, изпсува и се хвърли към управлението на оръжията. Намери отново целта. Нима не знаеше, че ако иска да направи нещо както трябва, налага се да го извърши сам. Той се замисли – инженерните параметри на клас D на Хиперкорабите се лутаха в ума му. Къде трябваше да удари тази сложна конструкция, та не само да повреди Неклиновите пръчки, но и да взриви главните двигатели?

Всички щяха да изгорят, наистина. Но смъртта на четири или пет земни на борда можеше да се препише на Банерджи. „*Направих каквото можах, госпожо... Ако той си бе свършил работата, както бях помолил преди това...*“

Схемата се появи на дисплея. Трябваше да има начин да проникне в конструкцията... да. Тук и тук. Ако успееше да блокира едновременно *онази* контролна допирателна и *онези* охладителни линии, той можеше да започне действия, които да му донесат повишение, вероятно след като се уталожат нещата. Апмад щеше да го целуне. Като героичен лекар, който сам самичък е спрял разпространението на генетичната чума, спасил е галактиката от замърсяване...

Схемата на мишената отново се проясни. Потната длан на Ван Ата докосна бутона за изстрел. След миг... само след миг...

– Какво правите с *това*, д-р Йей? – извика изумен Банерджи.

– Използвам психологията.

На Ван Ата му се стори, че гърбът му ще се разпадне от болезнения удар. Той залитна напред, удари брадата си в конзолата и падна върху бутоните. Програмата се изгуби, а екранът се оцвети от шарени конфети. Видя звезди *вътре* в совалката, неясни червени и зелени петна. Пое си дъх и се изправи.

– Д-р Йей – отбеляза Банерджи, – ако се опитвате да нокаутирате някого, трябва да го ударите *много* по-силно.

Йей се сви изплашено, когато Ван Ата се изправи от стола:

– Не исках да го убивам...

– Защо не? – измърмори под носа си Банерджи.

Вбесен, Ван Ата хвана за китката Йей и измъкна металния гаечен ключ от ръката ѝ:

– Ти, разбира се, не можеш да направиш нищо като хората, нали? – изкрещя той.

Тя се задъхваше от сълзи. В космически костюм, но все още без каска, Форс надникна от задното отделение:

– Какво, по дяволите, става тук?

Ван Ата избута Йей към Форс. Банерджи, който се въртеше неудобно в седалката си, очевидно не беше човек, на когото да се довериш.

– Задръж тази откачена кучка. Току-що се опита да ме убие с гаечен ключ.

– О? Каза ми, че го взема, за да поправи наклона на седалката си – отбеляза Форс. – Или... Каза ли тя „седалка“? – Той здраво държеше ръцете на Йей. Съпротивата ѝ, както винаги, беше слаба и безполезна.

Ван Ата изсъска, пое си дълбоко въздух и се върна на старото си място. Отново извика програмата за прицелване. Пренастрои я и включи външните скенери. Конфигурацията на Селище D-620 се виждаше ясно на екрана. Конструкцията лъщеше под студеното и далечно слънце. Схемата се появи и за миг обхвана търсената точка.

D-620 се олюля, завъртя се и изчезна.

Лазерите стреляха – копия от светлина удариха празното пространство.

Ван Ата изрева, удряйки юмруци в конзолата. Капчици кръв капеха от брадата му:

– Те се *измъкнаха. Измъкнаха се. Измъкнаха се...*

Йей се изкиска.

Лео се беше отпуснал в коланите на седалката си. Смях напираше в гърлото му:

– Успяхме!

Ти махна слушалките си и също се отпусна. Лицето му се беше сбръчкало и пребледняло – скачащите кораби изтощават пилотите. Лео се чувстваше така, сякаш той самият бе сменил кожата си. Прилоша му, но за кратко.

– Огледалото ти беше в границите на спецификациите, Лео – каза тихо Ти.

– Да. Страхувах се, че може да експлодира по време на налягането при скока.

Ти го погледна ядосано:

– Не *беше* казал това. Мислех, че си първокласен инженер в тестването.

– Виж, никога преди не съм правил такова нещо. Никога не знаеш. Можеш само да направиш най-добрите предположения. – Той се изправи, опитвайки се да събере пръснатите си мисли. – Тук сме. Успяхме. Но какво става отвън, има ли повреди по Селището. Силвър, виж какво можеш да разбереш от комуникатора.

– Господи! – примигна тя. – Значи това беше Скок. Нещо като шестчасовия серум на истината на д-р Йей, но само за секунда. Хх. Много ли пъти още ще правим това?

– Надявам се – отвърна Лео. Той се освободи от коланите и се понесе към нея да ѝ помогне.

Пространството около тесния проход бе празно и тихо. Скритата параноична представа на Лео за Скачане в очакващ ги военен огън нямаше да се осъществи. Но почакай, един кораб ги приближаваше. Изглеждаше опасно и официално...

– Някакъв вид полицейски кораб от Ориент IV – предположи Силвър. – Загазахме ли?

– Без съмнение – намеси се д-р Минченко. Той тъкмо влизаше в Навигация и Комуникации. – Галактически Технологии със сигурност няма да се примирят с положението. Ще направиш на всички услуга, Граф, ако ми позволиш да говоря сега. – Той отмести с лакти Силвър и Лео и взе комуникатора: – Министърът на Здравеопазването на Ориент IV е мой колега. Макар и да не заема пост с голяма политическа тежест, това е начин да комуникираме с най-високите етажи на правителството. Ако успее да се свърже с него, ще бъдем в малко по-добро положение, отколкото ако се опитаме да говорим с някой сержант от полицията или по-зле, военен офицер. – Очите на Минченко проблеснаха. – В момента Галактически Технологии и Ориент IV не се разбират никак добре. Каквито и да са глобите на Галактически Технологии, можем да пресметнем – глоба за измама – о, възможностите...

– Какво ще правим, докато ти говориш? – попита Ти.

– Ще продължим напред – посъветва го Минченко.

– Не сме приключили значи! – въздъхна Силвър, докато се измества от пътя на Минченко. – Някак смятах, че проблемите ни ще свършат веднага щом се махнем от мистър Ван Ата.

Лео поклати глава. Лицето му все още грееше от весела усмивка. Той взе една от горните ѝ ръце:

– Нашите проблеми щяха да свършат, ако некадърникът Брус беше отбелязал гол. Или ако аксиалното огледало се беше разбило по време на Скока, или ако... Не се страхувай от проблеми, Силвър. Те са белег за живот. Ще се справим с тях заедно – утре.

Последва една дълбока въздишка от нейна страна. Напрежението напусна лицето ѝ, тялото, ръцете. Най-сетне цялата светна от усмивка. Очите ѝ засияха като звезди и тя обърна лице към неговото в очакване.

Той се хвана, че се усмихва доста глупаво за мъж почти на четиридесет. Опита се да изглежда по-достойно. Последва мълчание.

– Лео – каза Силвър с тон на внезапно просветление, – ти *срамуваш* ли се?

– Кой, аз? – възкликна Лео.

За миг сините звезди се свиха и заблестяха хищно и тя го целуна. Притеснен от обвинението ѝ, той отвърна с по-дълбока целувка. Сега беше неин ред да се усмихне глупаво. „Животът с четириръки, реши Лео, ще бъде хубаво нещо...“

Двамата извърнаха очи към новото слънце.

КРАЙ

© 1988 Лоис Макмастър Бюджолд
© 1999 Кремена Йорданова, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Falling Free, 1988

Сканиране и разпознаване: Mandor, 2008

Публикация:

ИК „ПАН“, 1999

Поредица „Фантастика & Фентъзи“ №13

ISBN: 954-657-274-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5452>]